

Một Thời Ta Đuổi Bóng

Contents

Một Thời Ta Đuổi Bóng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	29
6. Chương 6	36
7. Chương 7	40
8. Chương 8	48
9. Chương 9	52
10. Chương 10	56
11. Chương 11	66
12. Chương 12	71
13. Chương 13	75
14. Chương 14	80
15. Chương 15	82
16. Chương 16	88
17. Chương 17	93
18. Chương 18	100
19. Chương 19	105
20. Chương 20	108
21. Chương 21	113
22. Chương 22	116
23. Chương 23	123
24. Chương 24	127
25. Chương 25	133
26. Chương 26	137
27. Chương 27	142
28. Chương 28	148
29. Chương 29	152
30. Chương 30	157
31. Chương 31	162
32. Chương 32	166
33. Chương 33	174
34. Chương 34	181
35. Chương 35	187
36. Chương 36	192
37. Chương 37	197
38. Chương 38	202
39. Chương 39	205
40. Chương 40	211
41. Chương 41	216

42. Chương 42	220
43. Chương 43	224
44. Chương 44	229

Một Thời Ta Đuối Bóng

Giới thiệu

Câu chuyện xoay quanh cuộc sống tình cảm và công việc của cô gái xinh đẹp, cứng cỏi mà nhân hậu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-thoi-ta-duoi-bong>

1. Chương 1

Kế toán trưởng Linh đẩy cửa bước vào phòng. Chị đặt mấy hộp nước hoa xuống bàn mình, rồi nói khá to:

- Có quà của phó giám đốc tặng phòng mình đây, các cô.

Các cô gái trong phòng kế toán ngẩng lên, nhìn về phía bàn của kế toán trưởng với vẻ tò mò lẫn vui thích. Không ai bài ai, các cô rời bàn mình, tụ họp quanh bàn ở góc phòng, bắt đầu xôn xao về quà và người.

Bao giờ đi công tác nước ngoài về, giám đốc và đồng chí phó giám đốc cũng có quà cho các phòng. Chuyện đó không có gì là lạ. Nhưng cứ mỗi lần có quà của phó giám đốc Trần Nghiêm, thì y như rằng các cô tùm lại bàn tán một cách thích thú. Bởi vì những món quà của anh lúc nào cũng lịch sự và có giá trị thẩm mỹ, mà phái nữ ưa thích. Kể cả phái nam cũng vậy. Điều đó chứng tỏ Đồng chí phó giám đốc rất chăm chút và tôn trọng người được tặng quà, chứ không làm một cách chiếu lệ như ông giám đốc vô tâm.

Một điều quan trọng hơn, nó thu hút sự chú ý của các cô, nhất là các cô chưa chồng là chính bản thân vị phó giám đốc trẻ tuổi. Một phó tiến sĩ đã từng du học ở nước ngoài. Một con người lịch sự, nhẹ nhàng, hòa nhã, đẹp trai ... và quan trọng nhất là chưa vợ.

Chưa vợ cũng không lạ bằng chưa có người yêu. Không hiểu lý do gì mà anh ấy cứ sống độc thân và có thể lạnh nhạt với các cô gái trong công ty. Dù công ty có khá nhiều cô gái đẹp, tính nết cũng dễ thương và sẵn sàng nâng khăn sửa túi cho anh.

Mỗi lần có chuyện liên quan đến Trần Nghiêm, là y như rằng mọi người xúm lại bàn tán, dù là chuyện chẳng có gì lớn lao. Một chuyện rất nhỏ và bình thường ở người khác, sẽ trở nên khá lớn nếu nó là chuyện

của Trần Nghiêm. Không ai lý giải được tại sao lại thế. Các cô chỉ biết rằng các cô thích nói về con người dễ mến đó với tình cảm ngưỡng mộ.

Thấy vậy giờ Hải Đông không nói gì, chỉ đứng ngửi lọ nước hoa, kế toán trưởng cười hiểu biết:

- Sao thế, mùi này chắc là thích hơn mùi cabotine phải không?

Huyền Mi tỉnh quái:

- Chứ gì nữa. Cái gì của phó giám đốc tặng thì trên cả tuyệt vời.

Hải Đông tỉnh queo:

- Dĩ nhiên quà tặng thì bao giờ cũng thích hơn là phải tự mình mua. Bộ quý vị không như vậy sao?

- Dĩ nhiên là như vậy, nhưng với cô Đông thì trên tất cả những món quà. Quà của phó giám đốc là có ý nghĩa nhất.

Hải Đông tìm cách lãng chuyện:

- Hôm nay phó giám đốc mặc sơ mi đen trông hay ghê.

- Sao chẳng khi nào thấy anh mặc đồ jean thế nhỉ? Tưởng anh mà mặc jean chắc bụi lắm.

- Không, nghiêm trang như anh thì mặc đồ tây hợp hơn. Nhìn đứng đắn hơn.

- Người ta chỉ để tâm nghiên cứu khoa học đâu có thì giờ chăm chút ngoại hình của mình.

- Đâu cần phải chăm chút, mặc bình thường nhìn cũng hay rồi. Con trai mà chải chuốt quá, ớn lắm.

Mọi người đang cười rần rộ, thì thấy Hạ Lan bên phòng hành chánh đi qua. Cô ta để trên bàn kế toán trưởng một xấp hồ sơ.

- Ký giùm em mấy cái này.

Thấy mấy chai nước hoa trên bàn, cô mỉm cười:

- Quà của phó Giám đốc phải không?

Hải Đông tò mò:

- Này, bên đó cũng có quà tương tự chứ hả?

- Cũng gần như vậy.

Hạ Lan chợt kéo ghế ngồi xuống, dấu hiệu bắt đầu chuyện phiếm muôn thuở. Cô ta nói như thông báo:

- Tuần sau, công ty sẽ có một nhân vật đặc biệt xuất hiện. Đẹp như diễn viên điện ảnh, bảo đảm quý vị thấy cô ta là không thể không nhìn.

Nghe giới thiệu như thế, mọi người quên bẵng chuyện của đồng chí phó giám đốc. Và chuyển sự tò mò sang nhân vật sắp vào công ty.

- Đẹp lắm hả, cỡ nhỏ Đông không?

- Hỏi vậy, ai trả lời cho được. Gặp rồi sẽ biết.

- Rồi sắp vào phòng nào thế?

- Điều vào tổ KCS, cô ta là kỹ sư, tốt nghiệp bách khoa hóa, có bằng cử nhân Anh văn, bằng C tiếng Nhật và tiếng Hoa. Sử dụng vi tính thành thạo, người hiếm thấy.

- Chà! Giỏi quá nhỉ!

Hải Đông gật ngang:

- Sinh viên bây giờ nhiều bằng cấp là thường. Được đầu tư đến nơi đến chốn thì lấy bằng gì chẳng được.

- Nhưng nếu không có khả năng thì có học nổi không? Bộ nói lấy bằng ngoại ngữ dễ lắm hả? Biết ba thứ tiếng kia à? Giỏi thật – Kế toán trưởng trầm trồ.

Hạ Lan cũng gật đầu:

- Trình hồ sơ là giám đốc duyệt ngay.

Huyền mi tò mò:

- Cử Chỉ cô ta thế nào, có kiêu không? Đẹp mà giỏi như thế, chắc tự tin lắm.

Hạ Lan lắc đầu:

- Nhìn thấy có vẻ tự nhiên, chứ không rụt rè như mấy cô đến xin việc. Còn kiêu hay không thì chưa biết.

Rồi cô phòng má lên, như sắp báo một tin giật gân:

- Biết cô ta đi xe gì không? Đẹp không thua xe của giám đốc đâu nhé. Chỉ khác là cô ta tự lái thôi.

Mọi người mở Lớn mắt, tò mò:

- Xin việc mà đi xe du lịch à? Chúa ơi!

- Một công nương quý tộc đây, giàu như thế mà chịu đi làm à? Hiện tượng lạ đấy!

Hạ Lan nói như tả:

- Hôm đó mình đang ngồi trong phòng thì thấy chiếc xe lạng coóng chạy vào sân. Ban đầu mình nghĩ là có vị khách cấp lãnh đạo qua công tác, cũng không để ý lắm. Nhưng khi thấy cô ta xuống xe, không những mình mà cả mấy chú cũng quay ra nhìn.

- Sao thế? Sao thế?

- Đẹp lắm hả?

Hạ Lan làm một động tác bắt chước nhân vật nổi bật ấy:

- Xuống xe xong, cô ta từ từ gỡ kính, đeo trước ngực. Xong rồi nhìn quanh quất, lưỡng lự rồi đi thẳng vào phòng hành chính. Cô ta chào mọi người rất lễ phép, làm mình cũng thấy ngại.

Hải Đông thở hắt ra:

- Tưởng chuyện gì đặc biệt, ai ngờ chỉ có gỡ kính, đi vô chào mọi người, ai mà không làm như vậy.

- Nhưng cử Chỉ của cô ta làm trông đẹp mắt lắm, hay như động tác mấy diễn viên ngôi sao vậy.

Huyền Mi cười hăng hái:

- Nghe tả thấy mê quá. Rồi sao nữa?

- Thì cô ta nộp hồ sơ rồi về, đâu có gì đâu.

Kế toán trưởng cười mỉm:

- Nghe nó kể, cứ tưởng một nữ hoàng xuất hiện đấy chứ. Con này có tài kể chuyện lắm.

Hải Đông tò mò:

- Ê, cô nàng mặc đồ thế nào?

- Mặc đồ dễ thương cực kỳ. Áo thun màu đen, cổ lọ. Váy màu kem, mang giày ống. Nói chung là nhìn xong rồi cứ muốn nhìn hoài. Dễ thương lắm.

Hải Đông bình phẩm:

- Đi xin việc mà mặc kiểu đó à? Giống đi chơi quá. Hay là cô ta muốn biểu diễn thời trang. Công ty mình con trai nhiều lắm đấy.

Hạ Lan cầm lọ nước hoa lên ngửi, rồi đứng lên:

- Thôi mình về đây. Nãy giờ đi lâu quá rồi.

Cô đi ra, nhưng được vài bước, Hải Đông đã gọi giật lại:

- Ê, cô nàng đó tên gì vậy?

Hạ Lan lập tức đứng lại, như vừa nhớ ra điều lý thú. Cái mỗ thích chuyện phiếm của cô trở lại hoạt động sôi nổi:

- Nói mới nhớ, cả tên cũng rất đặc biệt nhé. Biết tên gì không? Huỳnh Hoàng Quý Phi.

Hạ Lan nhẩn từng chữ khi đọc cái tên vương giả ấy. Còn các cô trong phòng thì ồ lên một tiếng. Mỗi người biểu hiện theo mỗi kiểu. Kế toán trưởng nhướn mày một cái:

- Chà! Cha mẹ nào nghĩ được cho con gái cái tên đẹp quá. Có vậy mới thấy mình đã đặt tên con mình quá thường.

Huyền Mi trầm trồ:

- Người đẹp mà tên cũng nghe quý phái, cô nàng này chắc không phải con nhà bình dân đâu.

- Ai mà dám đặt tên con vậy ta, rùi nó xấu như ma lem thì bị cười cho.

Hạ Lan nói một cách nhiệt tình:

- Cô nàng này xứng với cái tên lắm. Không xấu đâu.

Hải Đông châm chích:

- Chà! Coi bộ bị người đẹp hợp hồn rồi, khen lấy khen để.

Cô hình nhỉnh mũi, nói tiếp:

- Giống pê đê quá.

Mọi người bật cười lên, Hạ Lan nhún vai:

- Thấy đẹp thì khen, không dám bê đê đâu.

Cô quay ra cửa, lần này thì về thật. Mọi người trong phòng cũng về bàn mình. Không ai còn nhớ cô kỹ sư quý tộc ấy nữa, trừ Hải Đông.

Từ trước giờ, trong công ty, cô nổi tiếng là người đẹp. Viễn ảnh sẽ có người đẹp mới làm lu mờ mình, khiến cô không vui. Và cô lo lắng cô ta sẽ chiếm được trái tim người trong mộng của cô: Phó Giám Đốc Trần Nghiêm.

2. Chương 2

Cuối cùng thì cô kỹ sư quý tộc cũng đến nhận việc. Ngồi trong văn phòng, Hạ Lan đã thấy cô ta. Cũng như mấy lần đến nộp hồ sơ và phỏng vấn, cô ta cũng lái chiếc xe và phong cách cũng quý phái như thế. Cô ta đi vào phòng, sau khi chào mọi người, cô ta đến bàn Hạ Lan, lên tiếng:

- Hôm nay em đến nhận việc, em phải đến gặp ai hả chị?

Hạ Lan bỏ cây viết xuống đứng lên:

- Em sẽ đến gặp giám đốc, đi theo chị.

- Dạ.

Hạ Lan khoát tay chỉ qua phía cửa bên hông:

- Đi lối này cho gần.

Vừa nói, mắt cô vừa nhìn qua Quý Phi với một chút tò mò. Hôm nay, cô nàng mặc bộ đồ khác, cũng không kém ấn tượng. Váy jean có hàng cúc bạc chạy dọc xuống bên hông. Áo sơ mi trắng gài kín tay. Trông cô ta vừa đứng đắn vừa trẻ Trung, duyên dáng không thể tả.

Sao trên đời có nhiều cô gái xinh thế không biết. Hạ Lan có tật hơi buồn cười, là rất thích con gái đẹp. Có lẽ nhan sắc cô kém trung bình, nên cô ngưỡng mộ cái đẹp. Ngưỡng mộ một cách vô tư, chứ không có thói tị hiềm thường tình giữa phái nữ với phái nữ.

Cô cố ý đi sau để ngấm cho đã Quý Phi. Nhưng cô gái thì hoàn toàn không biết ấn tượng mình đã gây ra cho người đi cùng. Cả hai đi trên hành lang. Quý Phi đi hơi chậm lại chờ người hướng dẫn đường. Nhưng thấy cô ta cứ chầm chậm phía sau, cuối cùng cô dừng lại chờ:

- Em đi nhanh lắm hả chị?

Bị bắt quả tang bất ngờ, Hạ Lan lúng túng:

- Cũng không nhanh lắm, có lẽ tại chị đi hơi chậm.

Quý Phi hoàn toàn không để ý mình bị quan sát, cô hỏi với chút tò mò:

- Chị vào làm lâu chưa vậy?

- Khoảng năm năm thôi. Tôi tốt nghiệp trung cấp.

- Vậy à? Chị chuyên nhận hồ sơ tuyển dụng phải không?

- Ừ.

- Thế ngoài em ra, còn có ai được tuyển không chị?

- Công ty chỉ tuyển một người thôi. Hồ sơ của mấy người kia không bằng cô. Cô có ưu điểm là biết nhiều ngoại ngữ.

- Vậy à?

Hạ Lan nhìn vào phòng giám đốc. Qua khung kính, cô thấy có một người đang ngồi nói chuyện với ông. Cô bèn quay qua Quý Phi.

- Cô biết mặt giám đốc rồi phải không? Còn một người ở đó nữa, đó là phó giám đốc Trần Nghiêm, anh ấy vừa đi công tác nước ngoài về. Thường thì anh ấy phụ trách tuyển người đấy.

- Dạ.

Cả hai đến trước phòng giám đốc. Hạ Lan gõ nhẹ cửa, rồi thấy bên trong nhìn ra, cô đẩy nhẹ cửa, ra hiệu cho Quý Phi vào:

- Thưa chú, hôm nay cô Quý Phi đến nhận việc.

Giám Đốc Võ Phú Hoàng khoát tay về phía ghế:

- Cô ngồi đi.

- Dạ.

Quý Phi đến ngồi phía chiếc ghế nhỏ của bộ salon. Cô đưa mắt nhìn Hạ Lan. Nhưng cô ta đã ra ngoài. Giám đốc nhìn cô, rồi khoát tay về phía người đối diện.

- Đây là phó giám đốc Trần Nghiêm, người sẽ đưa cô đi tham quan trước công việc đấy.

Quý Phi gật đầu chào anh. Cô lưỡng lự không biết nên gọi bằng anh hay bằng chú. Vì anh ta có vẻ trẻ quá

so với vị trí trong công ty. Cách hay nhất là im lặng.

Quý Phi thấy anh ta nhìn cô hơi lâu, cái nhìn như đã từng biết cô, từng có một mối quan hệ nào đó. Vừa ác cảm xa cách. Nhưng rồi điều đó chỉ thoáng qua và anh hỏi rất nhã nhặn:

- Tôi đã xem qua hồ sơ của cô, cô đã chuẩn bị tinh thần rồi chứ?

- Dạ.

Trần Nghiêm chưa kịp hỏi tiếp thì có tiếng chuông reo. Giám đốc Hoàng đến nghe điện. Trần Nghiêm bèn khoát tay ra hiệu:

- Mời cô qua phòng tôi.

- Vâng.

Quý Phi đứng dậy. Quay lại chào giám đốc, ông ta gật đầu và vẫn tiếp tục nói chuyện. Cô theo Trần Nghiêm qua phòng phó giám đốc. Thái độ dễ gần của anh làm cô thấy đỡ căng thẳng hơn là tiếp xúc với giám đốc. Cho nên cô ngồi xuống ghế một cách thoải mái, không đợi phó giám đốc phải mời.

Trần Nghiêm đến tủ lạnh lấy lon pepsi rót ra ly, rồi đến đặt trước mặt Quý Phi:

- Mời cô.

- Cảm ơn.

Quý Phi không thể không nhìn anh lần nữa. Anh ta hòa nhã đến mức làm cho cô không bị áp bức về quyền lực của anh. Và vốn tính hồ hởi, cô thấy thích bắt chuyện với con người dễ mến này.

Cô hơi ngả người về phía trước, đôi mắt mở lớn nhìn anh. Cử chỉ đó làm Trần Nghiêm phải nhìn lại cô:

- Cô muốn hỏi gì?

- Phó giám đốc này, có thể gọi anh bằng anh không ạ?

Trần Nghiêm hơi bị bất ngờ. Nhưng rồi anh mỉm cười:

- Cứ gọi tự nhiên, tôi không quan trọng cách xưng hô lắm đâu.

- Vâng, nói chuyện với anh, em thoải mái hơn là có mặt giám đốc. Anh cho hỏi, công ty sẽ phân em làm việc gì ạ?

Trần Nghiêm khẽ vuốt sóng mũi, rồi với một vẻ hòa nhã đầy thông cảm, anh nói như thông báo:

- Trước mắt, cô sẽ bắt đầu từ phòng sơ chế. Sau đó tùy yêu cầu của công việc, chúng tôi sẽ bố trí lại.

- Sao?

Quý Phi chỉ kêu được một tiếng kinh ngạc, rồi ngồi im. Khuôn mặt hồ hởi của cô vụt chuyển sang vẻ ỉu xiu, đầy thất vọng.

Phó giám đốc ngồi im quan sát cô kỹ sư mới. Trông cô ta ảo não như đứa bé gái mất búp bê. Anh định nói một câu đầy khích lệ, thì cô lên tiếng:

- Em phải làm việc của công nhân sao anh?

- Trước mắt là như thế, ngoài ra tôi không thể nói gì hơn.

- Bộ công ty này có truyền thống sử dụng người hoang phí như vậy sao?

- Cũng không hẳn. Tùy trường hợp. À không! Đúng hơn là tùy yêu cầu của công ty.

- Vậy mà em cứ tưởng đi làm vui lắm.

Quý Phi nói một cách khá ai oán. Rồi cô rầu rĩ ngồi im. Trần Nghiêm mỉm cười:

- Với cô, mọi việc là sự bắt đầu. Có lẽ sự phân công không làm cô vừa ý, cô có thể thay đổi ý định. Hãy suy nghĩ đi cô Phi.

Quý Phi thở dài:

- Chưa bắt đầu thì em không bỏ cuộc đâu. Thế chừng nào em sẽ làm hả anh?

- Nếu cô không đổi ý thì có thể bắt đầu vào ngày mai. Hôm nay tôi sẽ đưa cô xuống phòng sơ chế tham quan trước. Ngày mai nhận việc.

- Vâng.

Trần Nghiêm chìa tay ra:

- Mời cô theo tôi.

Quý Phi miễn cưỡng đứng dậy. Cô đi theo phó giám đốc của mình một cách ỉu xiu. Thất vọng không thể tưởng. Lúc đi học thì thấy cái gì cũng lý tưởng. Tối chùng đi làm rồi thì lý tưởng trở thành cái mình tưởng có lý mà thôi.

Mẹ cũng là kỹ sư, sao mẹ làm việc trong môi trường giao tiếp vui vẻ. Còn mình thì mới bắt đầu đã chán ơi là chán.

Không biết ai bày ra cái trò đầy ải ma mới thế này. Bỗng nhiên Quý Phi nổi sùng lên. Cô đi dẫn lên ngang với Trần Nghiêm:

- Thưa đồng chí phó giám đốc, đồng chí có biết ai phân công em không?

- Cô biết điều đó làm gì? Giám đốc hay ai cũng vậy thôi. Chúng tôi bố trí người theo yêu cầu của công việc. Ngoài ra, không có lý do nào khác.

Quý Phi lầu nhàu:

- Không chừng là anh cũng nên.

Cô nói rất nhỏ, nhưng Trần Nghiêm cũng nghe được. Anh mỉm cười vừa nhẹ nhàng vừa nghiêm khắc.

- Tôi không trực tiếp phân công cô, vì tôi đi công tác mới về. Nhưng nếu tôi phân công, thì cũng theo yêu cầu của công việc mà bố trí. Ai sắp xếp không quan trọng. Điều quan trọng là tinh thần của người làm việc thôi.

“Mở miệng ra là nguyên tắc, công việc” Quý Phi cúi kính nghĩ thầm: Việc mình bị đưa xuống làm công nhân làm cô vừa tức vừa vỡ mộng. Cô lén liếc phó giám đốc một cái, môi mím lại như sẵn sàng dứ cho cả chục nắm đấm. Nhưng xui cho cô, chưa kịp thu lại cái nguýt sắc bén thì ông phó giám đốc quay lại.

Trong một thoáng, anh hơi khựng lại. Rồi khuôn mặt trở lại bình thường. Anh vẫn giữ một vẻ hòa nhã, vẫn cái giọng chậm rãi uy quyền.

- Cô Phi không thích sự phân công này?

- Thế nếu là anh, anh có thích không?

- Tôi không đặt vấn đề sở thích lên hàng đầu, tất cả là cho công việc.

Quý Phi buột miệng nói kháy:

- Thật không lạ khi nhiều nhà khoa học thích chế tạo người máy. Tất cả vì công việc, đúng là thời kinh tế.

Phó giám đốc chậm rãi quay lại nhìn Quý Phi. Khiến cô rón rén đưa tay lên che miệng. Cô tưởng anh sẽ cho cô một bài học về cách khiêm tốn trước cấp lãnh đạo. Nhưng không, anh chỉ cười, nhưng là nụ cười nửa miệng.

- Với tôi thì không sao, nhưng nói chuyện với giám đốc cô nên giấu mình một chút.

“Tại sao tôi không được quyền phản kháng trước sự phân công bất hợp lý thế chứ? Nếu làm công nhân thôi thì tôi lấy bằng đại học làm gì? Chết tiệt kiểu làm việc quan liêu ấy đi”. Quý Phi hung hăng phản kháng. Nhưng dĩ nhiên là chỉ phản kháng thầm trong đầu. Thực ra, cô cũng hơi ngán ngài lãnh đạo trẻ tuổi này, như bốn phần của nhân viên là phải ngán sếp của mình. Điều đó là hiển nhiên phải thế, không thể khác đi được.

Trần Nghiêm nghỉ ngơi một chút rồi nói tiếp:

- Tôi biết có nhiều nhân viên bất mãn chúng tôi. Trước mặt chúng tôi, họ tỏ vẻ khiêm tốn lắm. Nhưng sau lưng thì đôi khi đả kích rất dữ. Không biết giám đốc Hoàng nghĩ thế nào. Còn tôi thì không quan trọng lắm.

Quý Phi bắt đầu hơi e dè:

- Ý anh muốn nói là anh biết người khác phản đối mình, nhưng không quan tâm chứ gì? Đúng hơn là mặc kệ.

- Còn phải xét lại sự phản đối đó có hợp lý không nữa.

- Thế anh thấy em phản đối có hợp lý không?

- Trong chừng mực nào đó, tôi thừa nhận nó đúng. Nhưng công việc là công việc, và tôi giải quyết theo yêu cầu của công việc.

- Nếu họ phản đối thì sao?

- Thì tôi bắt buộc phải trấn áp.

“Phải rồi, đó là một trong những chức năng của người lãnh đạo mà”. Quý Phi lẩm bẩm một mình. Cô thấy chán ơi là chán. Thế mà cô không buồn phản đối nữa. Cũng không muốn nói chuyện, chỉ đi một cách lặng lẽ.

Cả hai đi qua khoảng sân thật rộng, Trần Nghiêm không nghe cô kỹ sư mới cầu nhàu cần nhẩn, nên cũng có chút ngạc nhiên. Anh quay qua nhìn cô đôi lần. Thấy vẻ mặt bí xị của cô, anh mỉm cười thông cảm.

Nhưng chỉ dừng lại ở sự thông cảm thường tình. Thói quen của người lãnh đạo không cho phép anh đi xa hơn. Vì nếu không dừng lên một lần ranh giới nhất định, anh sẽ khó mà làm việc với cấp dưới của mình.

Khi cả hai xuất hiện ở phòng sơ chế, hầu như tất cả công nhân đều ngược lên nhìn Quý Phi.

Bình thường nếu có lãnh đạo, các cô im phăng phắt làm việc. Nhưng hôm nay, sự e ngại đối với phó giám đốc cũng không ngăn nổi tính tò mò của các cô.

Bởi vì phó giám đốc đi chung với cô gái đẹp như người mẫu. Đúng là sự xuất hiện hiếm có. Và các cô đoán thầm cô ta là kỹ sư mới về nhận việc. Hoặc xa hơn, là khách hàng hoặc nhà báo xuống viết về công ty, nên đích thân phó giám đốc phải tiếp như vậy.

Trần Nghiêm không để ý về tò mò của các cô công nhân. Anh dẫn Quý Phi đi dọc theo dãy bàn đầy tôm và những chiếc khay xếp dọc. Rồi gọi cô tổ trưởng đến.

- Ngày mai cô Phi sẽ vào làm việc ở đây, cô sắp xếp chỗ cho cô ta nhé.

Cô tổ trưởng há hốc nhìn Quý Phi, tròn xoe đôi mắt như không tin. Rồi cô ta dè dặt hỏi lại:

- Dạ ... sắp cho cô này vào khâu nào ạ?

Trần Nghiêm hất mặt về phía dãy bàn rồi nói ngắn gọn:

- Chỉ dẫn cho cô cách phân cỡ và lột tôm.

Rồi trước ánh mắt sững sờ của cô ta, anh khoát tay ra hiệu cho Quý Phi. Vẫn cách nói ngắn gọn:

- Chúng ta tham quan phòng cấp đông.

“Đi đâu cũng được. Xuống địa ngục cũng không tệ hơn thế này. Đi cho chết luôn cũng được”. Quý Phi giận dữ nghĩ thầm. Và cô đi theo anh ta với vẻ mặt ảm đạm, pha chút tức tưởi, bất mãn.

Khi hai người đi khuất, một làn sóng bất đầu nổi lên ở các công nhân. Mọi người xôn xao bàn tán một cách háo hức.

- Trời ơi! Người đẹp như vậy mà vô đây làm. Biết cho cô ta làm gì bây giờ đây?

- Đáng cô ta sang trọng thế kia, sao chịu làm công nhân? Chuyện lạ!

- Hay cổ là kỹ sư tập sự?

- Ở đây có gì đáng đâu mà tập, con nít làm cũng được.

- Người đâu mà đẹp thế!

Những lời bình phẩm đó bay loáng thoáng tới tai Quý Phi. Cô quay lại nhìn họ, rồi nhìn Trần Nghiêm với một chút trách móc. Như thể anh là người chịu trách nhiệm về cách đối xử bất công với cô.

Dĩ nhiên là Trần Nghiêm nghe thấy hết. Nhưng anh không tỏ bất cứ thái độ nào. Hoặc giả, anh tảng lờ sự bất mãn của Quý Phi. Hoặc là anh muốn buộc cô phải tuân theo cấp trên. Nói chung là dù cô có phản đối thế nào đi nữa, thì cuối cùng cũng phải phục tùng.

Đến lúc vào phòng cấp đông, thái độ của Trần Nghiêm mới bớt lạnh lùng một chút. Anh đưa cô áo chống lạnh, và nói một cách tình cảm:

- Mặc vào đi, cô không chịu nổi nhiệt độ thay đổi đột ngột như thế đâu.

Quý Phi thấy lạnh chết đi được. Nhưng cô giận dỗi lắc đầu:

- Cảm ơn.

Và cô bước vào phòng. Trần Nghiêm quay lại trả chiếc áo anh công nhân đưa. Rồi đi nhanh lên trước Quý Phi. Cả anh cũng không mặc áo. Có lẽ nghĩ rằng cô đã từng thực tập, nên anh không giải thích gì. Cũng có thể anh không thích nói chuyện nên cả hai cứ im lặng đi dọc dãy máy.

Cũng như các cô gái lột tôm bên kia, sự xuất hiện của Quý Phi cũng gây ấn tượng với các chàng công nhân trẻ. Có điều, vì là con trai, nên họ thể hiện sự ngạc nhiên chừng mực hơn. Họ lễ phép chào Trần Nghiêm. Rồi nhìn cô khá lâu, ánh mắt thay cho lời tán tỉnh: một người đẹp!

Quý Phi lẳng lặng đi theo Trần Nghiêm. Cô chán quá, nên không buồn mở miệng hỏi bất cứ điều gì. Còn anh thì có lẽ cho rằng thái độ đó là đương nhiên, nên thản nhiên như đi bên cạnh một người có tâm trạng bình thường.

Quý Phi đi đến cuối phòng. Không thấy Trần Nghiêu đâu, cô quay lại tìm. Thấy anh đang đứng trước một máy vừa ra khuôn, cô đi nhanh đến xem. Trần Nghiêu không để ý đến cô, anh nói với người công nhân vừa nhẹ nhàng vừa nghiêm túc:

- Điều chỉnh nước lại nhé. Bây giờ có đến ba khuôn có tôm bị cháy. Anh Trí đâu rồi?

- Dạ, anh ... mới đi ra ngoài, thưa anh.

Trần Nghiêu nhếch một nụ cười, nhưng không nói gì. Quý Phi thấy khuôn mặt anh công nhân thoáng lăm lăm vẻ bao che và e ngại khi anh ta liếc nhìn ra cửa. Cô đoán thầm nhân vật KCS ấy đang ngồi ở quán cà phê, hoặc tán chuyện bên phòng nào đó. Mà nếu biết phó giám đốc xuống, chắc anh ta có mặt rất nghiêm chỉnh. Tự nhiên cô phì cười.

Trần Nghiêu hơi quay lại nhìn cô, khiến cô lấy lại nét mặt nghiêm nghị. Anh có vẻ thừa biết cô nghĩ gì, nhưng không quan tâm lắm. Anh tiếp tục nhìn anh công nhân với một vẻ không hài lòng:

- Nói với anh Trí hãy bớt ra ngoài lại đi.

- Dạ.

Hình như sắp đi “công du”, Trần Nghiêu muốn kiểm tra phòng cấp đông, nên anh ở lại khá lâu. Quên bằng cô kỹ sư mới và cả anh đều không có áo lạnh. Quý Phi mỗi lúc mỗi thấy lạnh, nhưng không dám đòi ra. Cô bắt đầu hắt hơi liên tục. Đến lúc đó, Trần Nghiêu mới nhớ. Anh nhìn cô với vẻ quan tâm, rồi nói nhất gừng.

- Lẽ ra, lúc này tôi phải cứng rắn với cô hơn.

Không nói thêm, anh quay lưng đi ra cửa. Quý Phi thở phào, rồi đi nhanh theo phía sau.

Bây giờ thấy phong cách nghiêm nghị của anh đối với các công nhân. Cô lơ mơ cảm thấy phó giám đốc này không phải dễ dãi nên đâm ra ngán. Không những cô hết dám chỉ chóc bộc lộ sự bất mãn, mà ngay bây giờ, dù rất cần ly trà đường nóng, cô cũng không dám mở miệng đòi vào căng tin.

3. Chương 3

Cô cầm cúi đi theo Trần Nghiêu. Vừa đi vừa hỉ mũi sụt sịt vào khăn tay, khiến anh phải quay lại nhìn cô mấy lần. Nhưng chỉ là cái nhìn quan sát chứ không bình phẩm.

Anh đưa cô băng qua mấy dãy phòng nữa rồi rẽ vào căng tin. Quý Phi bước chậm lại nhìn nhìn vào đó như không tin. Quả thật, cô không nghĩ ra phó giám đốc lại chu đáo một cách tế nhị như vậy. Cô còn đang

lường lự thì Trần Nghiêu khoát tay chỉ vào phía trong:

- Chẳng phải cô rất cần ly chanh nóng sao? Đừng từ chối như lúc ban nãy, chỉ thiết cho cô mà thôi.

Quý Phi đâu có ý định từ chối. Đúng hơn là anh hết dám giận. Cô theo Trần Nghiêu đến ngồi vào bàn. Anh gọi ngay khi người phục vụ bước tới.

- Chị cho một ly chanh nóng.

Quý Phi vội lắc đầu:

- Không, trà đường chứ đừng lấy chanh.

Trần Nghiêu quay lại nhìn cô:

- Cô sắp bị cảm, chanh không tốt hơn sao?

- Nhưng em ghét đồ chua lắm.

- Thôi được, chị lấy trà cho cô ấy – Trần Nghiêu nói với cô phục vụ.

Cô ta đi rồi, Quý Phi lại lấy khăn ra hỉ mũi. Và lén quan sát đồng chí lãnh đạo trước mắt. Anh ngồi chống một tay trên chân, một tay đặt hờ trên bàn. Anh không nhìn cô, mà đưa mắt bao quát trong căng tin. “Chắc là kiểm tra xem có nhân viên nào trốn việc xuống đây không. Không chừng nhân vật Trí thấy anh đã chuồn rồi”“. Quý Phi nghĩ thầm trong đầu và mỗi lúc cô mỗi thấy ớn. Một lần nữa, cô hiểu mình có phản đối, giãy dụa như con cá đi nữa, thì ông sếp hòa nhã này cũng sẽ biết cách kiềm cô lại, để cô chỉ có thể bơi theo đúng dòng nước. Ngay lúc này thì cô hết dám quấy đuôi như lúc nãy rồi.

Trần Nghiêu im lặng chờ cô uống xong ly nước, rồi gọi tính tiền. Quý Phi kéo ghế bước ra. Cô cố ý đi gần anh, cách nói có vẻ nhu mì hẳn đi.

- Cho em cảm ơn về ly nước, em rất ngạc nhiên khi thấy anh hiểu nhu cầu của em. Thật đấy!

- Trong trường hợp như vậy, ai cũng có yêu cầu đó, chỉ cần quan tâm một chút là hiểu thôi.

Quý Phi buột miệng:

- Có phải đó là một trong những điều kiện để anh thành công không?

Trần Nghiênn mỉm cười, nhưng cái cười cũng không vui vẻ.

- Tôi không dự tính trước mình phải làm thế nào để thành công.

Quý Phi cau trán suy nghĩ. Cô hiểu cách nói tối nghĩa của anh. Nhưng không có cách trả lời cho thật sắc bén. Lúc ở trường, cô có tiếng là nói chuyện chết người, nhưng hình như năng khiếu đó chỉ để dành đắp chất với bọn con trai trong lớp. Còn thì khi cần nghiêm chỉnh thì cô lại đâm ra ngớ ngẩn, tưởng như rất hiền lành.

Cô theo Trần Nghiênn trở lên phòng hành chính. Đến giữa đường, anh đứng lại:

- Bây giờ cô có thể về ngủ, sáng mai cô cứ đi thẳng một mình đến nhận việc. Chúc cô vui vẻ nhé.

Quý Phi miễn cưỡng gật đầu:

- Cám ơn anh, chào anh.

Trần Nghiênn đi lên phòng anh. Quý Phi hơi suy nghĩ một chút, rồi quyết định về. Đi một vòng tham quan, cô đã thấy chán lắm rồi. Không muốn tìm hiểu thêm gì nữa.

Quý Phi không hề biết chuyện mình xuất hiện đã làm công ty nhốn nháo. Ở phòng kế toán thì lại đặc biệt chộn rộn. Kiểu tò mò của các cô gái khi sẽ có một mỹ nhân vào làm việc chung. Mà người đẹp đó lại rất quý tộc.

Nãy giờ Hạ Lan đã vọt qua nói chuyện với nhóm Hải Đông. Vừa thấy cô, Hải Đông đã ngừng đóng mộc, ngẩng lên:

- Sao? Hôm nay người đẹp tới chưa?

- Tới rồi, lúc nãy mình đưa đến phòng giám đốc.

- Người đẹp có nói chuyện gì không?

- Nói bình thường thôi, mới biết mà, đâu có chuyện gì đặc biệt đâu mà nói.

Hải Đông tò mò:

- Hôm nay nàng mặc đồ gì vậy?

- Dễ thương lắm – Hạ Lan trầm trồ.

Rồi cô tả tỉ mỉ đồ Quý Phi, tả luôn mái tóc cột cao như thế nào. Thật ra, những cái đó giống như các cô khác. Nhưng Hạ Lan vốn đã có ấn tượng, nên nhìn cái gì cũng có vẻ phóng đại. Cô làm cho người khác phải tưởng tượng theo cô. Tạo ra một huyền thoại về người đẹp chưa biết mặt đó.

Nghe Hạ Lan tả, tự nhiên Hải Đông nhìn xuống chiếc áo mình. Một chút bất an dấy lên trong cô. Hôm nay, cô đã mặc chiếc áo đẹp nhất. Nhưng không biết có nổi như người đẹp ấy không.

Chợt Huyền Mi chỉ xuống sân:

- Kìa, có phải cô nàng đó không? Đang đi phố với phó giám đốc kìa.

Các cô túa ra cửa sổ nhìn xuống. Nhìn chăm chăm Quý Phi, rồi bình phẩm:

- Đẹp thật đấy, Lan nó tả không quá đâu.

- Sao không thấy cười nhĩ. Mặt có vẻ buồn quá. Chắc kiêu lắm đấy.

- Mà phó giám đốc đưa đi đâu vậy? Chẳng lẽ xuống phòng sơ chế? Xuống đó làm gì?

- Chắc là đưa đi tham quan một vòng cho biết.

- Trước sau gì cũng biết, tham quan làm gì.

Hải Đông không nói gì, nhưng cô thấy xốn xang. Không biết Trần Nghiêm có bị choáng vì cô kỹ sư đẹp này không.

Bên cửa sổ, các cô vẫn bình phẩm mỗi người một câu ồn ào. Đến nỗi chị kế toán trưởng phải la lên:

- Thôi chứ. Làm gì mà xôn xao lên vậy? Bộ lần đầu mới có người đến xin việc sao. Các cô con nít vừa vừa thôi. Về chỗ làm việc đi.

Lời nói của kế toán trưởng có hiệu lực rất lớn. Các cô giải tán về chỗ mình. Nhưng Hạ Lan vẫn ở lại chơi. Cô đang rảnh, và hứng thú của cô bây giờ là nói về nhân vật mới. Cô buồn cười đến nỗi Huyền Mi phải chú ý:

- Bà này giống pê đê quá. Coi bộ kết người đẹp rồi, nói hoài.

Hạ Lan cãi lập tức:

- Đẹp thì nói đẹp, chứ có nói gì quá đâu. quý vị cũng tò mò vậy.
- Nhưng không ai lao xao như bà. Hôm qua nay thấy bà chộn rộn, tưởng người đẹp đó là em bà chứ.

Hải Đông châm chọc:

- Bây giờ bà Lan có đối tượng để theo đuổi rồi.

Mọi người cười phá lên. Mặc dù Hải Đông chỉ chọc thôi, nhưng quả thật, tính Hạ Lan là như thế. Có người đẹp nào vào công ty là như rằng cô sẵn đón rất nhiệt tình. Trước đây, lúc Hải Đông mới vào, cô cũng tìm cách làm quen và chiều chuộng y như con trai. Sau này thấy Hải Đông xấu tính nên cô rút lui. Bây giờ đến lượt Quý Phi, không biết sẽ ra sao.

Lúc đó Huyền Mi thấy Quý Phi đi ngang hành lang, cô nháy mắt với Hạ Lan:

- Người đẹp kia, gọi vô nói chuyện chơi.

Mấy cặp mắt cũng đổ dồn ra cửa. Về tò mò không giấu giếm. Hạ Lan bèn đứng lên đi ra. Đứng ở cửa, cô gọi hơi lớn:

- Về hả Quý Phi?

Ngoài hành lang, Quý Phi quay lại xem ai gọi, rồi đứng hẩn lại, cô cười khi thấy Hạ Lan:

- Em định về, mai em mới bắt đầu làm.
- Vô đây chơi chút đi. Máy chị trong đây muốn biết mặt Phi đó.

Quý Phi lưỡng thững đi vào. Cô đứng ở gần cửa, khẽ gật đầu chào mọi người. Hạ Lan giới thiệu tên từng người với cô, rồi hỏi tò mò:

- Lúc nãy phó giám đốc đưa Phi đi xem công ty hả?
- Dạ.
- Phi được phân công vào khâu nào vậy?

Quý Phi nói một cách buồn chán:

- Em làm công nhân.

- Hả? Cái gì?

Mấy cặp mắt đổ dồn về cô, cực kỳ ngạc nhiên. Rồi Hạ Lan vung tay lên:

- Sao kỳ vậy? Nghe chú Triệu chú cần KCS mà.

Huyền Mi cũng lên tiếng:

- Có bằng đại học sao xuống làm công nhân? Vậy lúc nộp hồ sơ, cô xin làm cái gì?

- Em chỉ xin vào công ty, chứ không biết cụ thể sẽ làm gì. Em nghĩ sẽ làm đúng chuyên môn của em đấy.

- Kỳ vậy kìa. Ai phân công vậy nhỉ?

- Hình như phó giám đốc.

Hải Đông lập tức phản đối:

- Không phải anh Nghiêm đâu, anh ấy không làm khó ai bao giờ.

Kế toán trưởng Linh lên tiếng:

- Khi lãnh đạo đã phân công, thì có nghĩa là người ta sắp xếp riêng, các cô biết gì mà bàn tán.

Các cô gái lặng thinh, rồi Huyền Mi hỏi tò mò:

- Vậy cô có nghĩ không?

- Em sẽ làm thử một thời gian.

Hải Đông nói khích:

- Mình có trình độ, tội gì phải để người ta vất sức. Cô mà xin vào công ty khác là bảo đảm không bị đối xử bèo như vậy đâu.

Thấy Quý Phi không nói gì, Hạ Lan vội bác bỏ ngay:

- Biết đâu là làm tạm thời. Phó giám đốc không sắp xếp vô lý như vậy đâu. Đừng có nghĩ nhé.

Kế toán trưởng Linh cũng nói như khuyên:

- Nếu đi làm mà chuyện gì không vừa ý đã nghĩ, thì khó tạo cho mình một chỗ đứng lắm.

- Đúng vậy. Đúng vậy đấy – Hạ Lan tán thành.

Quý Phi nhỏ nhẹ:

- Cảm ơn lời khuyên của mấy chị.

Cô ngồi lại một chút rồi về. Khi ra đến gần chỗ để xe, cô lại gặp Trần Nghiêm. Anh hơi ngạc nhiên khi thấy cô:

- Cô Phi chưa về sao?

- Em vừa ở phòng kế toán ra.

- Cô có người quen trong đó à?

- Dạ không, chỉ mới quen thôi.

Quý Phi ngừng lại một chút, rồi nhìn vào mặt Trần Nghiêm, giọng cô rành rọt:

- Tất cả mọi người đều ngạc nhiên về sự phân công của em. Em hy vọng anh sẽ xét lại chuyện này.

- Cô bất mãn?

- Điều đó chính đáng mà, phải không?

- Có lẽ vậy.

- Anh biết như vậy là quá đáng, sao anh lại phân công như vậy? – Quý Phi kêu lên.

Trần Nghiên cười khi thấy vẻ mặt nghiêm trọng của cô. Nhưng cử chỉ của anh vẫn điềm đạm hoàn toàn không hề bị tác động.

- Lúc này tôi đã nói, phân công thế nào không quan trọng, nếu không vừa ý, cô có thể không nhận.

Quý Phi mím môi nhìn anh. Rồi quay người đi về phía xe mình.

4. Chương 4

Cô hoàn toàn không nghĩ rằng, cô là người đầu tiên và duy nhất trong công ty dám nói năng như thế với sếp. Thậm chí cô còn bạo gan hơn các nhân viên khác. Vì cô chỉ là một người chân ướt chân ráo vào làm ở công ty này.

Quý Phi lái xe ra khỏi công ty, cô định về nhà, nhưng giờ này hãy còn sớm. Còn lâu lắm mẹ mới về. Thế là cô rẽ qua công ty nơi mà mẹ cô làm.

Quý Phi đậu xe trong sân. Rồi leo lên mười tầng lầu để lên phòng của mẹ. Bình thường đến đây, cô chỉ đi bằng thang máy. Nhưng hôm nay, cô nhàn rỗi nên đâm chán và nhõn nhợ leo lên mấy bậc thang như đi dạo.

Khi lên được tầng mười thì cô đã mệt vì trò chơi của mình. Bỗng qua dãy hành lang yên lặng dài hun hút. Cuối cùng cô cũng vào được phòng làm việc của mẹ.

Mẹ cô đang tiếp khách. Quý Phi đi cặp theo tường thờ thần đến phía cửa sổ. Cô vén rèm, áp mặt vào kính nhìn xuống đường. Rồi cảm thấy ở dưới cũng không có gì thú vị, cô lại đến ngồi vào bàn mẹ, nghịch chiếc lọ cắm viết một cách lơ đãng.

Khi khách về, Hoàng Quý đứng dậy, bước về phía bàn:

- Sao không về nhà mà đến đây? Làm gì tìm mẹ gấp vậy? Sao rồi?

Quý Phi ngoẹo đầu tựa vào thành ghế, giọng chán chán:

- Mẹ có biết họ phân công con làm gì không? Làm công nhân đó. Con chán muốn chết được.

Cặp mày thanh tú của Hoàng Quý khẽ cau lại, hỏi với giọng không vui:

- Làm công nhân à?

- Ngày nào cũng phải lột tôm thì còn gì là tay, chắc con chết mất.

- Sao lại như vậy nhỉ? Thế thì bỏ chỗ đó đi, để mẹ tìm cho con chỗ khác.

- Nhưng mấy chỗ mẹ quen thì không hợp với con.

- Lại còn cái nữa? Vậy chịu lột tôm cho tay chân hư hết sao? Công ty gì kỳ cục vậy.

Quý Phi chợt kéo tay áo mẹ, giọng cô có một chút háo hức:

- Mẹ biết không, sáng nay con gặp một người rất dễ mến, mới nhìn là con thấy mến ngay.

- Ai vậy?

- Đó là phó giám đốc của công ty, ảnh nhìn hay lắm mẹ. Cử chỉ rất hòa nhã, nghiêm nhưng không khe khắc, không giống phong cách của chú Trực đâu.

Chú Trực mà Quý Phi nói là giám đốc của Hoàng Quý. Bà là trợ lý của ông. Và không đồng ý khi nghe ai phê bình ông. Kể cả Quý Phi. Và bà lại cau mắt:

- Nói năng cẩn thận chứ.

Nhưng Quý Phi đang thích nói về phó giám đốc của mình. Nên không để ý cách răn đe của mẹ. Cô tiếp tục kể:

- Mẹ biết không, anh ta rất lịch sự, chu đáo nhé. Lúc ở phòng cấp đông ra, con lạnh nên bị sổ mũi. Tự nhiên anh đưa con vào căng tin, gọi cho ly nước nóng. Mới gặp một lần, hoàn toàn lạ đấy nhé mẹ.

Hoàng Quý ngắt lời:

- Người ta lo cho sức khỏe của nhân viên tức là gián tiếp muốn được việc cho họ. Đó cũng là một cách để họ thành công, không có gì đáng nói cả.

- Nhưng con thấy chú Trực có bao giờ chu đáo với nhân viên đâu. Chỉ có la mắng thôi. Lúc nào cũng đòi người ta vất sức làm việc cho mình, không nghĩ tới ai cả.

- Nếu gặp sếp như vậy cũng tốt. Nhưng có sếp nào lại sử dụng năng lực kỳ khôi thế không? Liệu con sẽ làm được gì với chuyện lột tôm không?

Cách hỏi vặn của mẹ làm Quý Phi bối rối. Quả thật cô rất có cảm tình với sếp, nhưng công việc thì ...

Hoàng Quý nhìn con gái thật lâu. Đầu óc bà vốn nhạy bén và rạch ròi. Bà nhìn vấn đề thẳng thắn và có cách giải quyết dứt khoát cụ thể, chứ không lúng túng ngập ngừng như Quý Phi.

Và bà nêu thẳng vấn đề:

- Bây giờ con đã quyết định chưa? Bỏ chỗ đó hay sẽ làm?

- Con nghĩ ... hay là làm thử một thời gian xem sao.

- Làm thử trong bao lâu?

Quý Phi bậm môi, nhíu mày suy nghĩ:

- Hai tháng được không mẹ?

- Hai tháng?

- Vậy thì một tháng mẹ nhé, một tháng thôi.

Hoàng Quý gật đầu, giọng bà trở nên nghiêm hơn:

- Nếu sau một tháng mà công việc không thay đổi, con có dám nghỉ không?

- Dạ có chứ, con nghỉ đấy.

- Con chịu nổi công việc lột tôm thì lạ thật. Ở nhà có bao giờ con dám đụng tay làm cá làm tép đâu.

Quý Phi phản đối yếu ớt:

- Có mang găng tay mà mẹ.

- Cũng không khá hơn bao nhiêu. Nói thẳng ra, con hoàn toàn không nghĩ tới công việc, hoặc nghĩ một

cách mơ hồ. Sáng nay tiếp xúc với sếp, mẹ nghĩ con thích công ty đó vì có ông ta.

Quý Phi vội cãi:

- Anh ấy còn trẻ lắm mẹ. Không già đâu. Đừng gọi bằng ông.

Rồi nhớ ra, mặt cô đỏ lên:

- Con đâu có thích sếp, mẹ nói gì kỳ.

- Con nghĩ gì, mẹ không biết sao. Mới gặp một lần mà con thích mẫu người của cậu ta. Thời đại này mà có chuyện lãng mạn đó, mẹ không hiểu nổi.

- Mẹ nói gì kỳ quá, con giận mẹ luôn – Quý Phi nguẩy mình trên ghế.

Hoàng Quý im lặng nhìn con gái. Rồi nhìn xuống bàn tay cô. Bàn tay mềm mại trau chuốt mà bà đã giữ cho cô rất kỹ. Chưa bao giờ bà dám để cô làm nặng nhọc và luôn luôn chăm sóc nhan sắc cho cô, hơn cả cho mình. Bà thấy xót ruột nếu cô làm công việc tẩn mẩn như vậy. Đồng thời lại muốn chiều ý cô nếu điều đó làm Quý Phi thích.

Bà hơi khom người qua bàn, tát nhẹ vào mặt cô:

- Ngày mai, mẹ sẽ đưa con đi làm.

Quý Phi ngạc nhiên:

- Chi vậy mẹ? Con tự đi một mình được rồi mà.

- Mẹ muốn tiếp xúc với cậu phó giám đốc ấy.

- Tiếp xúc làm gì, mẹ? – Quý Phi kêu lên.

- Mẹ muốn xem phong cách cậu ta hay thế nào mà con có cảm tình như vậy. Mới tiếp xúc lần đầu mà đã như thế, mai mốt làm chung thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Quý Phi xấu hổ đỏ mặt tía tai, cô xua tay rồi rít:

- Mẹ đừng có đi xem mặt như vậy. Rủi ảnh hưởng con muốn giới thiệu thì sao? Ảnh sẽ tưởng con thích ảnh,

con quê lắm.

- Mẹ không vựng về đến mức để cho cậu ta biết.

- Nhưng con có nói là thích ảnh đâu, con chỉ thấy phong cách hay hay. Mẹ làm như con vô duyên lắm vậy. Mới vừa gặp đã thích người ta.

- Con đâu có hiểu hết những điều con làm. Làm sao mẹ yên tâm cho được.

Quý Phi phản đối:

- Lúc nào mẹ cũng kiểm soát con. Con có còn là con nít nữa đâu.

- Nhưng cũng chưa làm gì để thể hiện mình là người lớn. Cụ thể là chuyện này. Bộp chộp!

Quý Phi đuối lý làm thinh. Lúc này, cô có tâm trạng lúng túng như con gà mắc tóc. Nhưng bây giờ mẹ cô nói vài câu, thì mọi việc trở nên sáng tỏ hẳn đi. Cô chối gì được, khi động cơ làm cho cô chịu làm công nhân là vì mền ngay đồng chí phó giám đốc trong lần gặp đầu tiên.

Nhưng thú nhận điều đó thì xấu hổ chết được. Trên đời có loại con gái vô duyên như cô sao?

Lần đầu tiên, cô thấy mình đại dột khi kể lể hết mọi chuyện với mẹ.

Mặt ỉu xiu như bị bắt quả tang làm chuyện xấu, cô miễn cưỡng đứng dậy.

- Con về trước nha mẹ.

- Ừ, về đi. Lát nữa mẹ về.

Quý Phi lững thững đi ra khỏi phòng. Lần này cô xuống đất bằng thang máy, chứ không có hứng đi thông dong như lúc này.

Chuyện đi làm của cô coi như được mẹ duyệt. Nhưng phải qua khâu kiểm tra. Còn ba cô thì không biết thế nào. Có lẽ ba sẽ không nghĩ ra nổi, con gái ba lại bằng lòng làm công nhân, vì thích một người mới gặp.

Quý Phi về nhà, trong thời gian chờ đến bữa ăn trưa, cô hét đi ra lại đến đi vô để đón ba. Rồi cũng đến lúc nghe tiếng nhả còi. Cô đích thân ra mở cổng. Rồi mở chốt cửa, tót lên xe ngồi cạnh ông.

- Ba! Con được nhận rồi.

Với ông Huỳnh thì điều đó là hiển nhiên, ông chỉ mỉm cười:

- Chừm nào con đi làm?

- Ngày mai đó ba.

- Vậy thì tốt.

Quý Phi không nói gì, đợi ông mở cửa bước xuống, cô đi vòng qua đầu xe, choàng tay níu tay ông, giọng có vẻ dè dặt:

- Trước tiên là phải là công nhân đấy ba.

Ông Huỳnh đứng lại giữa sân:

- Sao lại như vậy?

Đã rút kinh nghiệm từ lúc nãy, nên Quý Phi vội nói trước:

- Công ty đó là vậy đó ba. Ai mới vô làm cũng phải làm công nhân hết, sau đó mới được phân công theo chuyên môn.

- Vậy à?

Ông Huỳnh tiếp tục đi:

- Có lẽ họ muốn thử sự nhẫn nại của nhân viên, nếu người nào thật sự có năng lực và kiên trì thì sẽ vượt qua thử thách đó. Ba thấy vậy cũng tốt.

- Vậy mà mẹ không cho đó ba.

- Sao vậy?

- Mẹ bảo làm việc nặng con không đủ sức nhưng con thích làm cái gì thử thách cơ.

- Con gái có ý chí lắm. Ba không thích con tiểu thư quá đâu. Mẹ con nuông chiều quá, không tốt đâu.

- Vậy ba nói mẹ đừng cản con nghe ba. Ba, mẹ đòi đưa con đi làm đấy.

Ông Huỳnh lắc đầu:

- Sao lại thế? Mua xe cho con là để tự con đi làm, đưa đón hoài không phải cách, con đâu còn con nít nữa.

Quý Phi hớn hở hẳn lên:

- Vậy thì ba nói thế nào đó để mẹ đừng đưa, nói khéo khéo ấy, đừng bảo là con muốn nghe ba.

- Chuyện có gì đâu mà con làm nghiêm trọng dữ vậy?

- Chứ để mẹ vào công ty tìm hiểu, người ta cười con sao. Người ta nói lớn rồi mà cái gì cũng có mẹ kèm, con quê lắm.

Ông Huỳnh cười dễ dãi:

- Ồ, để ba nói cho.

Quý Phi thở phào, nhẹ hẫng cả người. Nói chuyện với ba bao giờ cũng thoải mái. Có thể giấu kín ý nghĩ của mình, mà không bị phát giác, không giống như mẹ, cái gì cũng sát sao đến khổ.

5. Chương 5

Sáng hôm sau chuẩn bị đi làm. Lúc xuống ăn sáng, cô nhìn ông Huỳnh xem kết quả ra sao. Nhưng thật bất ngờ, mẹ cô lại lên tiếng:

- Hôm nay mẹ có hẹn với khách, con đi một mình đi, lúc nào rảnh, mẹ sẽ đi với con.

“Hú hồn” Quý Phi suýt kêu lên vì mừng. Nhưng thấy cái nhìn quan sát của mẹ, cô làm ra vẻ chuyện đó rất thường. Mẹ mà biết cô lo cuống lên đến thế, chắc mẹ sẽ càng chú ý nhân vật phó giám đốc của cô.

Đợi ba mẹ đi xong cô mới yên tâm ra khỏi nhà.

Đến công ty, Quý Phi tự động đi thẳng xuống phòng làm việc, chứ không đợi dẫn như hôm qua. Hình như

cô đến muộn, nên vào phòng đã thấy mọi người làm rồi. Có người đã được nửa khay tôm.

Quý Phi đưa mắt tìm cô tổ trưởng hôm qua nhưng một thanh niên đã đi về phía cô, anh ta cười rất thân thiện:

- Chào em, có phải em là người mới đến nhận việc phải không?

- Dạ.

- Hôm qua, anh nghỉ buổi sáng, nên không gặp em. Buổi chiều có nghe cô Liên nói. Em theo anh qua phòng bên đây nhận đồ.

Quý Phi đưa mắt tìm cô tổ trưởng lần nữa. Nhưng cô ta đứng ở dãy bên kia. Và chỉ đưa mắt nhìn cô. Như không có phận sự hướng dẫn cô nữa, vì đã có người khác tình nguyện.

Người thanh niên đưa Quý Phi đồ bảo hộ. Anh ta chờ cô mang găng, và bắt chuyện:

- Em tên Quý phải không? Tên em đặc biệt thật đấy. Giống như người vậy.

- Dạ.

- Anh đứng khâu KCS ở phòng này, có gì không biết, cứ hỏi anh.

- Vậy hả?

Quý Phi hỏi ngắn gọn, tự nhiên cô thấy gần gũi anh ta hơn. Vì mặc dù công việc không giống nhau, nhưng là người cùng đẳng cấp, cô sẽ không phải bị dòm ngó như các cô kia.

Cô bắt đầu tò mò:

- Anh làm lâu chưa?

- Ma cũ đẩy em. Hơn năm năm rồi. Em ở bách khoa ra hả?

- Dạ.

- Còn anh thì nông nghiệp, thủy sản. Anh tên Trí.

Quý Phi ngạc nhiên:

- Chứ không phải anh bên cấp đông sao?

Trí cười lớn:

- Mới vô mà đã biết hết rồi à?

Rồi anh ta giải thích:

- Bên cấp đông có thằng Trí. Nhưng nó là Trí cận.

Quý Phi nói tiếp:

- Còn anh là Trí cao, hay đại loại là như thế.

Trí lại cười lần nữa:

- Em cũng nhảy lăm đấy. Tụi nó gọi anh là Trí tre. Nhiều lúc anh cũng quên mất tên mình luôn.

Quý Phi cười khúc khích:

- Em thấy gọi như vậy dễ nhớ hơn. Nếu em gọi anh là 200 đốt, anh có giận không?

- Đã là tre rồi thì 100 hay 200 đốt cũng vậy thôi. Em cứ gọi tùy thích.

- Đùa thế thôi chứ em không dám đâu. Em sẽ gọi anh là Trí thôi.

- Thích gì thì cứ gọi vậy, anh dễ chịu lắm.

Thấy Quý Phi mang khẩu trang, anh nói thêm:

- Các cô ở đây ít chịu mang lắm. Chỉ khi nào có đoàn kiểm tra thì mới nghiêm chỉnh thôi.

- Sao vậy anh? Mùi tằm khó chịu quá, không mang chịu sao thấu?

- Dần dần sẽ quen thôi. Có khẩu trang khó nói chuyện lắm. Mình làm vậy khác người ta.

Quý Phi cười thầm một mình. Cô đoán là anh ta thuộc loại chịu nói, chứ không trầm trầm như phó giám đốc Trần Nghiêm.

Thấy Trí nhìn mình, cô nói vừa khiêm tốn vừa cương quyết:

- Để em tập cho quen mùi, rồi sau đó sẽ hay.

- Nói vậy chứ tùy mình thôi, không ai để ý chuyện đó đâu.

Nói xong, anh vẫy Quý Phi đi theo ra phòng ngoài và bảo cô đến đứng ở vị trí đầu dây. Anh chỉ cho cô cách phân và cách lột tôm. Chuyện này không hề khó. Nhưng Quý Phi từ nhỏ đến lớn, chưa hề cầm đến con tép để lột, lại mang găng nên cứ chỉ cứ lóng cọng. Có đến mấy phút cô mới xử lý xong một con tôm.

Trí nhìn động tác chậm như rùa của cô, anh nhủ thầm “Đây là cô tiểu thư chính hiệu” Nhưng anh không có ý kiến gì ngoài mấy câu khuyến khích:

- Tập từ từ đi sẽ quen thôi, ai mới vô cũng vậy.

“Không dám ai cũng vậy đâu”. Mấy cô công nhân đứng gần đó nhìn nhau như trao đổi. Rồi lại nhìn tiếp Quý Phi mím môi cố đừng cười. Trí nhìn các cô như dọa, như cấm nhìn. Thế là mấy cặp mắt kia lảng đi, cúi xuống với công việc.

Quý Phi mím môi, chăm chú ngoi xuống con tôm. Giữ cho đuôi của nó đừng có đứt không phải là dễ. Mặc dù trong phòng lạnh nhưng mồ hôi cô vẫn rịn hai bên thái dương. Nhìn động tác của cô như mổ xẻ một vật gì ghê gớm lắm. Cô làm cho các công nhân khác không thể không cười. Cả Trí, vốn hết sức tế nhị, cũng bật cười khi thấy vẻ căng thẳng của cô.

- Thật ra, biết cách là dễ làm lắm, không khó đâu Phi.

Quý Phi vẫn dán mắt xuống con tôm, nói mà không ngẩng đầu lên:

- Sao em giữ hoài cái đuôi vẫn bị gãy, làm sao bây giờ anh?

Trí chưa kịp trả lời thì thấy anh chàng Trí cận lững thững đi vào. Giọng anh ta khá lớn:

- Nghe nói bên đây có người mới hả? Vô chưa Trí?

Trí tre trả lời, nhưng vẫn không quay lại:

- Vô rồi.

Anh chàng cận bước tới gần Trí tre, đưa mắt nhìn các cô công nhân như tìm. Nhưng vì Quý Phi mang khẩu trang nên anh ta không nhận ra. Đôi mắt anh ta vô tình nhìn xuống khay. Thấy cả đám tôm gầy đuôi nằm lổn ngổn, anh ta kêu lên:

- Ai lột kỳ vậy? Lột kiểu này, tôm xuống loại thành tôm vụn rồi.

Không kiểm được, các cô công nhân cười phá lên. Quý Phi đỏ mặt đứng im. Trí tre vội đỡ lời:

- Một vài con đầu thôi, tập một lát là quen chứ gì. Ai mới vô không vậy?

Trí cận nhìn Quý Phi ngờ ngợ:

- Vậy cô này là người mới đây hả? Chào em.

Thấy Quý Phi chỉ gật đầu chào lại, chứ không lên tiếng, anh ta nghĩ cô bị quê nên vội bào chữa:

- Tại anh tưởng thằng Trí làm ầu, chứ mới tập thì tôm hư là chuyện thường. Với lại, em là kỹ sư, làm cái này không được là phải rồi.

Quý Phi vẫn làm thính, Trí cận tán thêm:

- Chừng một ngày là em cứng tay không thua ai đâu, đừng ngại.

Quý Phi miễn cưỡng:

- Dạ.

Nói thế nhưng cô vẫn thấy quê. Cô không giận anh chàng lảm lời này. Nhưng bực, làm ở đâu thì ở đó đi, đi long nhong chi vậy? Cô biết tổng anh là nhân viên bị phó giám đốc “nhắc nhở” hôm qua. Chắc là nhân vật này làm việc lông bông lắm. Điển hình là anh ta đã mò sang bên đây để biết mặt người mới. Tò mò!

Anh ta làm cô quê muốn chết được. Chẳng lẽ gom mấy con tôm “thương binh” này đem giấu? Chứ hết người này đến người kia nhìn, chịu sao thấu? Bộ tượng sao mà không biết quê?

Lỡ mà phó giám đốc xuống kiểm tra... Nghĩ tới đó, Quý Phi đâm ra lo lắng. Ai cười cô cũng mặc, chứ phó giám đốc mà thấy cô dở thì thà nghỉ nhà đỡ quê.

Nghĩ vậy, Quý Phi nói nhỏ với Trí tre:

- Đem mấy con này dẹp chỗ khác được không anh?

“Dẹp thì được rồi, nhưng dẹp rồi em sản xuất thêm nữa thì giấu làm chi?” Trí tre nghĩ thầm. Nhưng không nỡ làm phật lòng người đẹp, anh liền bảo cô công nhân đứng gần đó mang đi. Quý Phi thầm thở phào:

- Cám ơn anh Trí nha.

- Đâu có gì.

Trí cận nảy ra một sáng kiến hết sức ga lăng.

- Hay là Quý Phi lột phần đầu, phần đuôi để anh làm cho. Làm quen tay rồi hẳn xử lý hết con.

Trí tre nhướng mắt:

- Bộ bên kia hết việc rồi hả ông? Nhiệt tình vừa vừa thôi nha.

- Miễn tao sắp xếp sao xong thôi, thằng này!

Quý Phi thấy ý kiến đó rất hay. Thế là cô nói khuyến khích:

- Anh Trí có sáng kiến hay ghê.

Trí tre nói kháy:

- Thằng này có tiếng là ga lăng đó Phi. Mấy trường hợp này nó nảy ra nhiều sáng kiến hay lắm.

Quý Phi thừa biết anh ta muốn nói Trí cận tán gái, nhưng cô lơ đi như không hiểu:

- Vậy hả anh?

Trí cận cũng phớt lờ anh ta. Anh đứng bên cạnh Quý Phi làm phụ, bắt chuyện:

- Nghe nói ba của Phi là giáo sư Huỳnh phải không? Năm thứ ba anh có học thầy nhưng chắc thầy không nhớ anh đâu.

Quý Phi ngạc nhiên:

- Vậy là anh có học ba em?

- Anh có đến nhà thầy mấy lần, có lần gặp Phi nữa. Nhưng Phi không để ý anh. Lúc đó em còn nhỏ, chắc mới học cấp III.

“Vậy là anh ta biết mình trước, và qua đây giúp mình vì mình là con của ba, chứ không phải anh ta tào lao, cũng không tán tỉnh”. Nghĩ vậy Quý Phi thấy có cảm tình với Trí cận hơn. Và đương nhiên, cô cũng thấy thân với anh. Vì anh là học trò của ba cô.

Hôm qua cô nghĩ làm việc ở đây sẽ chán, vì chẳng có ai làm bạn. Nhưng hôm nay đồng thời có một lúc hai người giúp đỡ mình, cô thấy cũng vui.

Trí cận ở chơi một lúc rồi trở về chỗ của anh. Quý Phi làm cũng đã đỡ hơn. Mấy con tôm được liền đầu liền đuôi đang hoàng. Có điều thao tác của cô thì không tiến hơn mấy. Chạm tương đương với rùa bò. Nhưng Trí tre luôn miệng bảo với cô như vậy là khá rồi, tiến bộ vượt bậc rồi. Cô biết anh nói quá, nhưng cũng thấy đỡ què.

Đến hồi nghỉ trưa, Quý Phi bỏ đồ bảo hộ ra định về, nhưng Trí tre đã đến bên cô:

- Phi định về hả?

- Dạ.

- Anh định rủ cô ở lại nghỉ, buổi trưa ở đây có chỗ nghỉ đấy, đa số đều ăn trưa ở đây luôn.

- Bộ Ở đây có nhà ăn hả anh?

- Có chứ.

Quý Phi thấy tò mò muốn ở lại, nhưng sợ mẹ không cho. Thấy cô ngần ngừ, Trí tre khuyến khích:

- Cô mới vô cũng nên tiếp xúc nhiều cho biết. Ở đây có nhiều thứ lắm: cơm, phở, mì ... muốn ăn gì tùy thích.

Thấy bụng biểu tình phải đi ăn trưa đã...

6. Chương 6

Tự nhiên Quý Phi nghĩ đến Trần Nghiêm. Biết đâu cô sẽ gặp anh ở căng tin. Nghĩ vậy, cô quyết định ngay:

- Anh chờ em chút nha. Em gọi về cho mẹ em.

Rồi cô loay hoay lấy máy. Trí tre đứng một bên chờ. Khi cô đang nói chuyện thì thấy Trí cận đi qua. Đợi cô cất máy xong, anh lên tiếng rủ:

- Ở lại đây ăn trưa đi Phi, anh định rủ cô xuống nhà ăn đấy.

- Dạ, em cũng định đi đấy, anh Trí mới vừa rủ em xong.

Trí tre lên tiếng:

- Vậy thì đi chung luôn.

Quý Phi theo hai người ra cửa. Đi một đoạn, Trí tre hỏi với một chút quan tâm:

- Mẹ cho em ở lại rồi à?

- Dạ.

- Chắc mẹ em khó lắm hả? Thấy em thuyết phục lâu quá.

Quý Phi thở dài:

- Mẹ em kỹ lắm. Lúc nào cũng quản lý em như con nít. Lúc còn đi học, mỗi lần bạn rủ đi chơi là mẹ gọi điện hai, ba lần. Hỏi em đang ở đâu, chừng nào về. Đi chơi thì cũng không được quá chín giờ, coi vậy chứ em mất tự do lắm.

Trí cận phì cười:

- Thì mẹ cô có một đứa con gái, cô phải cưng chứ sao.

- Cũng kiểu đó, làm khổ em thì có. Em thích tự do như người khác, bị quản lý em khổ sở lắm.

- Còn thầy thì sao? Thầy có khó không?

- Không, ba em chiều em lắm. Thường thì muốn đi đâu chơi là em xin ba. Nhưng cũng như không, vì ba luôn phải chiều ý mẹ.

- Được cưng quá cũng khổ nhỉ?

- Khổ thật đó. Em nghĩ con trai các anh chắc sướng lắm. Khỏi bị ai khống chế, muốn đi đâu thì đi tùy thích.

Trí tre gật gù:

- Nghe Phi nói, anh mới thấy mình sướng, vì anh luôn tự do. Muốn đi đâu thì đi tùy thích.

Ba người bước vào nhà ăn. Trí tre hào hứng bảo Quý Phi lại bàn ngồi. Rồi anh đi về phía quầy đặt phần cho cô. Ngồi bên cạnh cô, Trí cận tiếp tục câu chuyện bỏ dở lúc sáng.

- Phi vào đây là do thầy giới thiệu hả?

Quý Phi lắc đầu:

- Không phải. Em tự xin thôi. Em không thích mấy chỗ quen của ba mẹ.

- Sao vậy?

- Em nghĩ làm ở đó sẽ bị chú ý, vì em là con của ba mẹ, em thích được bị ai dòm ngó.

Trí cận lắc đầu:

- Em muốn vậy không được đâu.

- Sao vậy anh?

Anh ta nhìn cô, cười tủm tỉm:

- Em đẹp thế này, đi tới đâu người ta chú ý tới đó.

- Nữa, nữa, anh mà cũng nói như vậy nữa.

- Anh nói thật chứ bộ.

Quý Phi chưa kịp trả lời thì lại có tín hiệu máy, cô đứng dậy:

- Em ra ngoài kia chút nha.

- Chắc mẹ cô gọi nữa hả?

- Dạ, chắc vậy.

Quý Phi đi ra một chỗ khuất lối đi, lấy máy ra nghe. Quả nhiên là mẹ cô gọi, giọng bà có vẻ không an tâm:

- Lúc này con gọi mẹ, mẹ quên hỏi. Ở chỗ đó có chỗ nghỉ trưa không?

- Có chứ mẹ. Lúc này con có nói với mẹ rồi.

- Con mới vô làm sao biết chỗ nghỉ được, có gạt mẹ không vậy?

- Mấy chị trong này rủ con mà. Thôi nghe mẹ. Có gì để về nhà hỏi, mẹ cứ gọi cho con hoài kỳ quá.

- Cái gì kỳ?

- Người ta cười con chết. Thôi nghe. Con đói bụng quá rồi, để con đi ăn.

- Thôi được, con đi đi.

Quý Phi tắt máy. Cô định quay ra thì nghe một giọng nói từ phía ngoài vắng tới, khiến cô phải đứng im.

- Cổ lột tôm nhìn tức cười dễ sợ, cổ mang găng tay mà cầm mí mí như thế này này. Lột xong con nào cũng bị đứt làm đôi. Nhìn đồng tôm mắc cười mà không dám cười.

Một giọng nói khác cũng háo hức không kém:

- Cổ không dám cầm con tôm, sợ dơ tay.
- Chứ gì nữa. Tiểu thư mà.
- Trời ơi! Ăn theo sản phẩm mà lột kiểu này, một ngày chắc được một ký.
- Sợ không được nửa ký nữa, ở đó mà một ký.
- Chậc! Người đẹp mà bắt làm mấy chuyện này, uổng đôi tay ngà ngọc.

Không biết ai đó nói gì, mà cả nhóm cười phá lên. Quý Phi bặm môi, đứng tựa vào tường. Cô biết đó là mấy cô công nhân đứng gần cô lúc sáng. Đúng là rảnh. Chuyện có chút xú cũng đem ra bàn tán. Nghe tự ái!

Quý Phi lắc đầu, chẳng thêm quan tâm. Cô thản nhiên bước ra ngoài, ngang qua bàn của họ như chẳng hề nghe. Nhưng chợt cô thấy nao núng khi phát hiện ra phó giám đốc cũng đang có mặt trong phòng ăn.

Anh ngồi một mình, cách bàn các công nhân không xa. Quý Phi quay lại nhìn chỗ mình đứng lúc nãy, thăm đo khoảng cách xem anh có nghe được không. Rồi cô rầu rĩ kết luận rằng phó giám đốc nghe được tất cả. Thậm chí còn rõ hơn cả cô.

Tự nhiên cô thấy xấu hổ, và giận các cô công nhân lẩm lời kia. Người ta lột tôm thế nào thì kệ người ta, ai mượn bình phẩm. Rồi còn cười nữa. Làm gì Trần Nghiêem không nghĩ cô dở. Trời ơi là trời!

Quý Phi lẳng lặng trở lại bàn mình, Hai chàng Trí vẫn chờ cô chứ chưa ăn. Thấy mặt ỉu xiu của cô, Trí tre hỏi một cách săn sóc:

- Sao vậy Phi, mẹ không cho ở lại hả?

- Đâu có.

- Hay là chỉ cho ở trưa nay thôi.

Quý Phi không trả lời, cô cầm muỗng, chống trên cơm, vệ mặt như hoa héo:

- Em ghét nhất mấy người nhiều chuyện.

- Phi nói anh nhiều chuyện hả?

- Không phải, mấy người phụ nữ ấy.

Hai chàng Trí đưa mắt nhìn quanh:

- Ai vậy Phi, người phụ nữ nào?

Nhưng Quý Phi không trả lời. Cô rầu rĩ tự hỏi: Trần Nghiêu sẽ nghĩ gì khi nghe câu đó. Chắc là sẽ thấy cô kém năng lực, sẽ coi thường cô.

Không chừng anh sẽ nghĩ cô làm công nhân còn chưa xong hướng gì làm những chuyện lớn. Vậy mà hôm qua còn ông ọo phản đối. Thật là xấu hổ!

Quý Phi thấy tức khí lên. Buổi chiều cô dặn chị bếp mua cho cô một lúc hai ký tôm. Cô ướp trong tủ lạnh. Đợi lúc mẹ không có ở nhà, cô chui vào bếp đóng cửa lại, xắn tay áo lên, hì hục tập lột thật nhanh.

Cực chết đi được. Nhưng cô nhất định không bỏ cuộc. không phải cô làm vì sợ cái mỏ của mấy cô công nhân. Cô cóc sợ dù họ có xúm lại cười vào mũi, nhưng cô sợ đồng chí phó giám đốc nghĩ cô là đồ vô dụng.

7. Chương 7

Có tiếng chuông reo phía bàn, Trần Nghiêu bỏ xấp tài liệu xuống, bước qua nhắc máy. Nghe tiếng của giám đốc, anh hơi ngạc nhiên:

- Chú chưa lên máy bay sao?

- Chuyến bay bị hoãn lại một giờ, nhưng tôi nghĩ cứ để cho cậu sắp xếp thì hay hơn.

- Chuyện gì vậy chú?

- Cũng không có gì quan trọng, chuyện của cô Quý Phi đấy, có chút rắc rối đấy.

Khuôn mặt trầm tĩnh của Trần Nghiêu thoáng cau lại. Như đã đoán ra chuyện nhưng anh vẫn cứ hỏi:

- Cô ta xin nghỉ sao chú?

- Không, cô ta không có gì rắc rối. Rắc rối là ở bà mẹ của cô ta. Bà ấy cưng con gái quá, đâm ra sốt ruột, cũng đúng thôi.

- Sao vậy chứ?

- Tối qua, vợ chồng bà ấy đến thăm tôi. Giáo sư Huỳnh thì không nói gì hết. Nhưng mẹ Quý Phi thì có vẻ giận. Không hiểu cô Quý Phi làm thế nào mà tay bị sưng đỏ lên. Bà ta nóng ruột nên bất nghĩ đấy.

Giọng Trần Nghiêm lạnh lùng:

- Nếu cô ta không chịu nổi thử thách thì cứ nghỉ.

Giám đốc Hoàng cười xòa:

- Không thể tiếp tục thử thách đâu. Chuyện này làm tôi khó xử đấy. Giáo sư Huỳnh với tôi là chỗ quen biết. Bà Quý đã yêu cầu, tôi khó từ chối lắm.

- Tôi sợ rằng cô ta sẽ quá tự cao. Cứ cho cô ta nghỉ.

- Không có đâu, bỏ qua một năng lực như vậy tôi thấy phí lắm. Trong các hồ sơ xin việc, tôi ưng ý nhất là cô gái ấy. Cô ta có tự cao một chút cũng không sao. Trường hợp này, cậu hơi khe khắc rồi.

- Có lẽ bà mẹ gieo cho cô ta ý nghĩ coi thường việc mà cô ta đang làm.

- Không đâu, tôi nghe nói cô bé ấy làm giỏi lắm. Nói tóm lại, chúng ta không nên dựa vào bề ngoài của cô ấy mà đánh giá.

- Tôi hiểu. Hôm nay tôi sẽ đưa cô ấy lên phòng KCS.

- Phải giải quyết vậy thôi. Thật ra, tôi cũng thấy ngại với giáo sư Huỳnh. Có lẽ ông ấy hiểu động lực của chúng ta. Nhưng bà vợ thì không chấp nhận. Phụ nữ mà.

- Vâng, tôi hiểu.

- Cứ giải quyết vậy nhé.

- Vâng.

Trần Nghiêm gác máy. Lặng lẽ đứng yên bên bàn suy nghĩ. Về mặt anh có cái gì đó không hài lòng. Nhưng sự khe khắt đó chỉ thoáng qua. Anh bước ra ngoài, gọi Hạ Lan vào.

- Cô xuống gọi cô Phi lên đây.

- Dạ.

Hạ Lan khẽ liếc nhìn khuôn mặt phó giám đốc. Vẻ nghiêm nghiêm với một chút khó chịu đó làm cô ngại cho Quý Phi. Bình thường anh rất hòa nhã, dễ mến. Nhưng không hiểu sao, với cô kỹ sư mới này, anh có vẻ không vừa ý. Nó không lộ ra, nhưng cô vẫn mang máng thấy như vậy.

Không phải chỉ một lần mà vài lần khác cô cũng đã mơ hồ thấy điều đó. Vì mỗi khi nghe mọi người bàn tán về Quý Phi, anh đều có sự im lặng như không thích.

Hạ Lan xuống phòng sơ chế. Một lát sau, cô và Quý Phi trở lên phòng của phó giám đốc. Trần Nghiêm cho Hạ Lan ra ngoài, rồi khoát tay về phía salon:

- Cô ngồi đi.

Quý Phi định qua salon, nhưng thấy phó giám đốc ngồi sau bàn làm việc, cô đổi ý ngồi xuống trước mặt anh. Tay đặt hờ trên bàn, cô im lặng nhìn anh như chờ.

Trần Nghiêm nhìn lướt xuống bàn tay cô, anh đã nghe chuyện cô mạnh dạn bỏ găng tay và lột tôm giải không thua một công nhân thạo việc. Cô có thể không cần phải giỏi như thế. Và anh không hiểu động cơ nào khiến cô thay đổi như vậy. Dĩ nhiên anh cũng có nghe các cô công nhân cười cô về tính tiểu thư. Nhưng anh không tin Quý Phi sợ bị cười mà phấn đấu.

Thấy Trần Nghiêm không nói gì, Quý Phi sốt ruột lên tiếng:

- Anh gọi em có việc gì không?

- Cô không thích làm ở khâu đó phải không?

Quý Phi nói lưỡng lự:

- Em ... làm khâu nào cũng được.

Trần Nghiêm cười khê:

- Vậy nếu cho làm hẳn ở khâu đó, cô đồng ý không?

Quý Phi nói thẳng thắn:

- Em chưa biết, nhưng có lẽ không.

- Cô có thể nghĩ ngay từ đầu, nếu cô không thích.

Nghe câu đó, mặt Quý Phi lập tức bí xị và cô lại nói thẳng:

- Em không hiểu sao anh có vẻ muốn em nghỉ. Em làm đâu có dở, không tin anh hỏi mấy công nhân đi.

- Tôi không bàn đến chuyện cô làm giỏi hay dở.

- Thế thì tại sao anh muốn em nghỉ? - Quý Phi kêu lên.

Trần Nghiêm hỏi lại:

- Căn cứ vào đâu cô có kết luận như vậy?

- Tại vì ...

Quý Phi im bặt, không trả lời được. Quả thật, Trần Nghiêm không nói câu nào cụ thể. Nhưng cô vẫn có cảm giác đó rất rõ. Nó khiến cô thấy hoang mang.

Trần Nghiêm nhìn thoáng cô một lần nữa, rồi nhắc lại:

- Tại sao cô nghĩ như vậy?

Quý Phi liếm môi, mặt dầu dàu:

- Em có cảm giác anh không thích em. Có đúng vậy không?

- Tại sao tôi không thích cô?

Trần Nghiêm hỏi với một nụ cười nhẹ nhàng. Nhưng khi nhìn vào mắt anh, Quý Phi vẫn có cảm giác đó là tia nhìn thiếu thiện cảm. Như có một mối ác cảm sâu xa nào đó, mà cô không hiểu được. Nó làm cô thấy hoang mang.

Nhưng nói cụ thể thì không được. Vì ở anh có một vẻ gì đó tưởng như dễ gần, như rất thân ái. Không hiểu tại sao đối với cô, anh lại như vậy.

Cô đã thấy cách anh cư xử với mọi người trong công ty. Vâng, anh thân ái với tất cả mọi người, trừ cô.

Không phải chỉ đến giờ, mà nửa tháng, từ lúc vào làm, cô đã có cảm giác như vậy.

Ý nghĩ đó làm Quý Phi thấy buồn. Quên mất mình đang ngồi ở đâu, cô thở dài, rồi đứng lên định đi ra.

Nhưng cô vừa rời khỏi bàn thì Trần Nghiêm đã lên tiếng:

- Cô đi đâu vậy? Bàn công chuyện chưa xong mà.

Quý Phi đứng khựng lại. Bây giờ cô nhớ mình đang thắc mắc khi được gọi lên. Và cô ngồi trở xuống.

- Anh gọi em có việc gì không?

- Cô hay bỏ đi khi câu chuyện không theo ý mình lắm à?

Quý Phi làm thinh một lát, rồi nói miễn cưỡng:

- Không phải như thế. Chỉ vì em quên.

Trần Nghiêm có vẻ không tin. Nhưng không bình phẩm gì thêm, anh chuyển đề tài:

- Tay cô bị hư vì công việc lột tôm phải không?

- Cũng có đau chút ít, nhưng không vì vậy mà em nghỉ làm đâu. Anh có biết tại sao em nhất quyết ở lại không?

- Tôi không muốn tìm hiểu động cơ riêng của người khác. Điều mà tôi cần phải thấy là thành quả công việc, và tôi đánh giá cao sức chịu đựng của cô.

- Nếu vậy, tại sao anh muốn em nghỉ?

- Tôi chưa hề nói như vậy.

- Nhưng em có cảm giác anh muốn thế. Em đã lờ mờ đoán anh muốn đẩy ả em, để em chịu thua, để tự rút khỏi công ty.

Trần Nghiêm im lặng. Anh có vẻ nghe chăm chú. Nhưng anh nghĩ gì và đánh giá thế nào, điều đó chỉ một mình anh biết.

Khi Quý Phi nói xong, vẻ mặt anh vẫn rất thản nhiên:

- Hôm nay tôi gọi cô lên để chuyển công tác. Cô sẽ về tổ KCS, đứng khâu thu mua. Đây là khâu quan trọng, và cô cũng chưa có nhiều kinh nghiệm, trong thời gian đầu, anh Sang sẽ hướng dẫn cô.

Thấy Quý Phi có vẻ còn ngỡ ngàng, anh hỏi thêm:

- Cô còn thắc mắc gì không?

- ...

- Nếu không, thì cô có thể trở về làm việc, ngày mai đến gặp anh Sang nhận việc mới.

Quý Phi liếm môi:

- Tại sao anh cho em chuyển như vậy?

- Vì yêu cầu công việc.

- Em không tin.

- Thế cô nghĩ còn lý do nào khác?

- Em có cảm tưởng chuyện không đơn giản như vậy.

Khuôn mặt Trần Nghiêm vẫn giữ vẻ hòa nhã, nhưng giọng nói có chút gì đó khó khăn:

- Đây là chỗ làm việc, Quý Phi ạ. Ngoài công việc, tôi không muốn nói những chuyện cá nhân. Cô nghĩ gì và tưởng tượng thế nào, hãy tự giải quyết nội tâm khi cô ở nhà. Còn ở đây, tôi khuyên cô nên tập trung vào công việc.

- Vâng.

Quý Phi nói như bị cụt hứng. Cô rất muốn nói chuyện với anh. Nói đủ thứ chuyện chứ không phải chỉ thuần việc cô bị đày ải. Nhưng thái độ của Trần Nghiêm làm cô bị chặn lại. Anh không phải là người dễ

gần.

Cô miễn cưỡng đứng dậy, bước về phía cửa. Được vài bước, cô chợt xoay người lại. Nhưng vẫn đứng ở một khoảng cách hơi xa Trần Nghiêm. Cử chỉ của cô làm anh phải nhìn như hỏi.

Quý Phi liếm môi:

- Em không biết em lập luận có đúng không. Nhưng em đã nghĩ thế này. Và nhiều người cũng đã nói với em như thế. Em nghĩ rằng, bề ngoài của em làm ban giám đốc thiếu tin tưởng. Và anh muốn thử thách sự kiên trì của em.

Cô ngừng lại để chờ phản ứng của Trần Nghiêm. Nhưng anh chỉ im lặng nghe. Cô đành nói tiếp:

- Có thể anh nghĩ em tiểu thư. Nhưng em không phải như thế đâu. Em có ý thức rõ về mình, và em không lấy đó là ưu thế. Anh có biết để thạo việc trong chỉ một ngày, em đã vất vả như thế nào không?

Trần Nghiêm vẫn không có ý định trả lời, chỉ im lặng nhìn cô. Rõ ràng anh luôn dựng một hàng rào làm ranh giới. Anh không cho phép cô đến gần anh hơn. Và có thể cũng không quan tâm sự cố gắng của cá nhân cô. Quý Phi biết vậy, nhưng cũng nói đến cùng:

- Em đã tự mình tập lột tôm suốt buổi, đã chấp nhận chịu sự hư đôi tay mà mẹ em luôn giữ vẻ đẹp cho nó. Bởi vì em sợ anh nghĩ em tiểu thư, em vô dụng.

- Tại sao cô quan trọng hóa vấn đề như vậy?

- Vì em sợ anh nghĩ em vô tích sự.

Trần Nghiêm nói một cách trầm tĩnh nhưng lạnh lạnh:

- Công việc ở phòng sơ chế, không đòi hỏi sự cố gắng như vậy đâu.

- Nhưng ngay cả việc đơn giản đó, mà em vẫn làm không được, thì trong mắt anh, em sẽ không làm được cái gì khác, có đúng không?

- Tôi không nghĩ nhiều về một cá nhân. Cô đã tự vẽ cho cô sự phức tạp đó. Cô có bằng tốt nghiệp loại giỏi, có nhiều văn bằng khác, có những cái thừa sức cho cô tìm chỗ đứng cao hơn.

Quý Phi ngắt lời:

- Thế mà anh sử dụng bằng cấp của em như vậy. Điều đó em phải lý giải sao đây. Em đã hỏi và đã biết, từ trước giờ, chưa có nhân viên nào bị phân công như em. Đúng không?

Trần Nghiêm im lặng khá lâu, rồi nói chậm rãi:

- Điều đó đúng. Nhưng không phải bất cứ trường hợp nào cũng giống nhau.

- Em không cho đây là sự vô tình.

Lần này thì Trần Nghiêm không trả lời. Quý Phi liếm môi nói tiếp theo cách lý giải của cô.

- Em nghĩ bề ngoài của em thế nào đó, làm cho anh không thích em. Và anh cố tình bắt em làm công nhân, để em nản mà nghỉ.

- Tôi không thích cũng không ghét ai, tôi chỉ nghĩ về công việc.

- Vậy thì có phải anh nghĩ em không làm được việc, phải không? Anh khẳng định thế phải không?

Bị hỏi đến tường tận, Trần Nghiêm vẫn đứng đưng hoàn toàn không bị lung lay trước cảm xúc của người đối diện. Anh khoát tay:

- Cô hãy tự khẳng định mình trong công việc đi. Ngày mai hãy đến gặp anh Sang, tôi nói xong rồi đó.

Nói xong, anh mở ngăn kéo. lấy xấp tài liệu như chuẩn bị đọc. Đó là thái độ quan liêu gần như trịnh thượng. Quý Phi không chấp nhận cách chấm dứt câu chuyện như thế. Cho dù là lãnh đạo, anh cũng không nên lạnh lùng với cấp dưới như vậy.

Quý Phi tự hỏi: Với người khác, anh có lạnh nhạt như vậy hay không? Nhưng cô không tin điều đó xảy ra. Khi mà tất cả mọi người trong công ty, đều có nhận xét như nhau. Rằng phó giám đốc là một người cỏi mở, lịch thiệp.

Cô ngồi im, lưỡng lự nhìn mình. Trần Nghiêm hoàn toàn không ngước lên. Anh đọc tài liệu như thể trong phòng chỉ có một mình. Hoàn toàn không quan tâm đến người ngồi đối diện với mình.

Quý Phi nhìn anh chăm chăm, môi mím lại một cách bất mãn. Rồi cô buột miệng:

- Tại sao anh không ưa em? Em có làm gì anh không?

Trần Nghiêm nói mà mắt vẫn dán xuống xấp giấy.

- Đây là giờ làm việc, cô đừng nên lan man như vậy. Thôi nhé, có việc gì cần, tôi sẽ gọi cô.

- Vâng, chào anh.

Quý Phi thở dài đứng lên, cô đi ra ngoài mà thấy mình buồn ảm ức. Dù đã tự kiểm hàng chục lần, cô vẫn không hiểu sao phó giám đốc không ưa mình. Trong khi mà xui quỷ khiến gì đấy, mà cô đã thích anh ta ngay từ lần gặp đầu tiên.

8. Chương 8

Ra đến ngoài hành lang Quý Phi mới nhớ mình chưa hề tiếp xúc với nhân vật tên Sang ấy. Đúng ra Trần Nghiêm phải đưa cô xuống nơi thu mua giới thiệu cô với anh ta. Hoặc gọi anh ta lên phòng gặp. Tự cô phải tìm kiếm thế này thật là hoang mang.

Cô định quay vào hỏi Trần Nghiêm, nhưng sợ anh nghĩ mình không biết xoay sở, cô đành bỏ ý định đó.

Khi Quý Phi tìm được Sang thì anh ta đang làm việc với khách hàng. Phía bên tàu, những công nhân vác những thùng tôm đưa lên sân. Hàng xe dài nhỏ đậu dọc bên đường. Không khí ở đây có vẻ tấp nập hơn sự yên lặng ở phòng phía trên.

Quý Phi tìm được Sang trong dãy nhà lợp tôn. Anh ta đang đứng bên bàn phân loại. Quý Phi nhìn xuống đồng tôm dưới đất, cảm thấy mù mịt về công việc mình phải làm. Cô ngần ngừ một lát, rồi tiến đến đứng bên cạnh anh ta, nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Chào anh.

Sang chỉ hơi liếc qua nhìn cô. Rồi lại tiếp tục thấy mấy con tôm lên bàn cân. Anh ta bóc từng con thoăn thoắt. Quý Phi mở to mắt nhìn động tác của anh ta. Nhìn mãi cuối cùng cô cũng tự kết luận mình hoàn toàn không nhận dạng được các loại tôm, nói gì đến phân loại.

Cô chuyển qua quan sát Sang. Đó là một thanh niên thấp người, tròn trịa quá khổ. Trông anh ta giống như bông vụ, cứ xoay tít, quay tròn theo công việc. không hiểu anh tập trung thật, hay cố tình lơ cô.

Quý Phi chờ mãi, không thấy anh ta nói đến mình, cô bèn lên tiếng:

- Tôi tên Phi, phó giám đốc bảo tôi xuống nhận việc, có lẽ anh cũng đã được báo trước phải không?

- Có nghe báo rồi. Cô đẹp lắm, họ đồn không sai đâu.

Anh ta nói mà mắt vẫn không hề nhìn cô. Cái cách tiếp xúc kém lịch sự làm Quý Phi thấy giận lên. Cô xăng giọng:

- Tôi xuống đây không phải để nghe anh nhận xét. Tôi chỉ cần anh hướng dẫn công việc thôi.

- Thì cứ nhìn tôi làm đi, tôi có giấu đâu.

Rồi anh ta tiếp tục bóc bóc thấy thấy nhanh thoăn thoắt. Quý Phi đứng nhìn mà rối mắt. Dần dần, cô định hình từng bước công việc cho mình. Cô nhìn chăm chú mớ tôm trên bàn, rồi bóc một con lên hỏi:

- Đây là loại tôm gì hả anh?

Sang nhìn cô một cái, cười khẩy, nói ngắn gọn:

- Tôm gân. Nhìn mà không nhận dạng được à? Tệ thế?

Quý Phi bặm môi làm thinh. Vừa quê, vừa tự ái, cô đứng im lặng nhìn anh ta làm việc. Và suốt cả buổi, anh ta không hề chủ động hỏi cô một câu nào.

Quý Phi lơ mơ thấy anh ta không ưa cô chứ không phải thật sự bận bịu như vẻ ngoài. Cô thấy xuống tinh thần vô cùng. Phó giám đốc không ưa cô, chưa biết lý do tại sao. Rồi giờ lại đến một người không quen biết dị ứng mình. Cô không hiểu mình đã làm gì nữa. Chẳng lẽ tại mình đẹp.

Tại sao ai gặp cô cũng bảo đẹp. Rồi có người thì thích, có người thì không ưa. Cô biết làm gì với ngoại hình của mình bây giờ. Nếu mình nổi thì có phải tại mình đâu.

Thấy mấy người khách hàng và công nhân bóc vát nhìn mình, cô quê muốn chui xuống đất. Cô quay qua nhìn Sang. Nét mặt anh ta rõ ràng là không vô tư, có một vẻ gì đó đắc thắng trước sự ngờ nghệch của cô. Cô chợt hiểu, anh ta cố ý hạ mình.

Quý Phi giận dữ bỏ đi lên. Cô vào căng tin ngồi một mình. Cô chống cằm suy nghĩ về tình thế dở khóc dở cười của mình với một sự chán nản hoang mang.

Chợt Quý Phi ngẩng đầu lên, đứng phắt dậy bỏ đi ra ngoài. Vài bước mới nhớ mình chưa trả tiền, cô quay lại dẫn tiền lên bàn và hối hả bước đi như bị ai đuổi.

Quý Phi lên phòng giám đốc, cô gõ cửa hai, ba tiếng vẫn không nghe trả lời. Nóng ruột cô đẩy đại cửa bước vào, khuôn mặt còn hừng hực vì cơn giận.

Trần Nghiêm đang ngồi dựa ra ghế, đầu ngả qua một bên, tay tì trán như đắm chìm trong ý nghĩ riêng tư.

Cử chỉ của anh làm Quý Phi khựng lại. Cảm thấy mình đang chứng kiến phút giây yếu đuối riêng tư của lãnh đạo, cô vừa có cảm giác tò mò, vừa sợ sợ. Cô biết chắc mình sẽ bị bức mình, nhưng bây giờ không thể quay ra được nữa.

Trần Nghiêm ngồi thẳng lên. Qua phút bất ngờ, anh nói với giọng trầm tĩnh, nhưng ánh mắt nhìn cô lại như có sự gai góc:

- Lần sau vào, cô nhớ gõ cửa, đừng tùy tiện như vậy nữa.

Quý Phi liếm môi:

- Em xin lỗi, nhưng em đã gọi mấy lần mà anh không nghe.

- Có chuyện gì vậy?

Quý Phi định ngồi xuống nhưng cử chỉ lạnh nhạt của Trần Nghiêm như ngăn cô lại. Ánh lửa của sự ghét bỏ in rãnh trong mắt anh. Dù khuôn mặt anh vẫn không bộc lộ điều gì.

Cứ mỗi lần gặp, thì Quý Phi cảm nhận được sự ác cảm trong lòng anh. Nó làm cô lại hoang mang.

Không nghe cô lên tiếng, Trần Nghiêm nhắc lại:

- Cô muốn nói chuyện gì vậy?

- Em ...

Quý Phi chỉ thốt được một tiếng rồi im bặt. Cô nén cảm giác phập phồng làm mình nhụt chí. Cô đứng yên như trấn tĩnh rồi đi đến ngồi xuống trước bàn:

- Em đã xuống gặp anh Sang.

Trần Nghiêm im lặng chờ cô nói tiếp. Vẻ mặt anh lạnh băng. Nhìn mặt anh trong một phút, Quý Phi chợt không muốn nói nữa. Và thay vì nói chuyện dưới sân, cô lại muốn van xin Trần Nghiêm nói cho cô biết, lý do gì làm cho anh có ác cảm với cô. Dù cho anh có im lặng hay phủ nhận thì cô vẫn cảm thấy mãnh liệt muốn biết điều đó.

Nhưng rồi nhìn vẻ cảnh cáo ngăm trong cử chỉ lạnh im của anh, cô lại bắt mình trở về thực tại.

Giọng cô chùng xuống, không còn cả dư âm của cơn giận lúc nãy. Cô nói một cách thất vọng:

- Anh ấy cứ lừa em, cố tình không chỉ dẫn cho em. Rõ ràng là anh ta ghét em. Tại sao vậy? Em có làm gì đâu.

- Cô nên quan tâm đến công việc hơn là chú ý đến thái độ của người khác đối với mình.

- Nhưng anh ta không ưa em, không hề nói đến em, làm sao em nắm được vấn đề. Anh có hình dung được không, khi em hỏi gì anh ta cũng bảo “Cứ nhìn đi”, chỉ nhìn thôi thì làm sao mà biết được.

- Nếu cô muốn khẳng định mình, thì cô hãy tìm cách nào đó nắm bắt công việc. Tôi chỉ phân công chứ không thể chỉ dẫn chuyên môn cho cô.

- Nhưng anh ta cố tình không muốn em xen vào tìm hiểu, muốn làm được việc, thì tối thiểu là người ta phải tạo điều kiện ban đầu cho mình chứ.

- Nếu anh ta cố tình làm khó cô, thì cô hãy tự mình giải quyết vấn đề. Cô đã vượt qua được khó khăn ban đầu, đã khẳng định được bản tính của mình, tôi rất lạ là cô đến tìm tôi khiếu nại. Tiếc là tôi không thể giúp cô.

Quý Phi bậm môi:

- Anh có thể, nếu anh muốn. Bởi vì anh là lãnh đạo, anh ta sẽ không dám chống lệnh anh.

Trần Nghiêm cười lạnh lùng:

- Tôi chưa bao giờ ra lệnh cho ai cả.

Quý Phi không thể nói gì nữa, cô nhìn anh một cách thất vọng. Cuối cùng cô đứng lên buông thõng:

- Anh làm em thất vọng.

- Đừng bao giờ kỳ vọng vào người nào, thì cô sẽ tránh được cảm giác đó. Tôi không muốn nhân viên trong công ty hy vọng điều gì ở tôi. Hãy nhớ lấy điều đó, Quý Phi ạ.

Quý Phi định mở miệng thì anh đã khoát tay chân lại:

- Tôi muốn đây là lần cuối cùng cô tìm tôi để than thở. Nếu tất cả nhân viên trong công ty đều như cô, thì công ty phải lập một ban hòa giải thôi. Cô hãy hiểu đây là nơi kinh doanh. Hãy đem trí óc ra làm việc sẽ hay cho cô hơn.

Quý Phi cụp mắt xuống, cô im lặng nghiền ngẫm hết những gì anh nói. Tất cả điều đó đã khơi dậy lòng tự ái kiêu hãnh của cô. Và cô ngẩng lên cử chỉ vừa đường hoàng vừa mệt mỏi:

- Em sẽ vượt qua được. Xin lỗi vì em đã lên đây làm phiền anh.

Và cô chậm rãi bước ra. Dáng điệu như người thất chí dù mới vừa tuyên bố mình sẽ làm được tất cả.

Mà quả thật, ngay cả lúc nản chí nhất, cô vẫn bắt buộc mình vượt lên. Nếu không, Trần Nghiêm sẽ coi thường cô.

9. Chương 9

Quý Phi buồn bã đi xuống cầu thang. Cô định xuống phòng sơ chế tìm Trí tre. Nhưng giữa đường lại gặp Hạ Lan. Thấy vẻ mặt không vui của cô, cô nàng đứng lại, hỏi một câu quan tâm:

- Đi đâu vậ Quý Phi?

- Em định xuống tìm anh Trí.

- Anh Nghiêm chuyển em lên KCS rồi phải không? Chưa nhận việc mới sao?

Quý Phi cười gượng:

- Em mới nhận, nhưng chưa ổn định được.

- Chưa ổn định là thế nào?

- Cũng không biết nói sao nữa. Đại khái là thế.

Hạ Lan nhìn cô hơi lâu rồi rủ:

- Đi ăn với chị đi. Định rủ mấy cô bên kế toán, nhưng gặp Phi rồi thì lại đổi ý. Mình vừa ăn vừa nói chuyện của em.

Quý Phi nhận lời ngay. Lúc này mà có người không ghét mình là cô rất mừng. Cô sẽ tìm cách hỏi Hạ Lan về nhân vật “cồng kênh” ấy. Biết đâu sẽ được thông tin nào đó.

Hai người vào nhà ăn. Vừa hết giờ, nên chưa đông người lắm. Cả hai đến quầy lấy phần. Rồi chọn một bàn khuất trong góc.

Hạ Lan chưa ăn ngay, mà hỏi như đã hiểu chuyện:

- Vâng.

- Thằng đó khó chơi lắm.

Quý Phi dè dặt:

- Chị muốn nói khó chơi ở mặt nào?

- Hay chơi gác người ta, tối ngày lo phân bì quyền lợi. Nó vô được khâu đó là giàu lên, còn làm bộ rên rĩ, ai không biết.

Thấy Quý Phi ngấm ngấm, cô cười ra vẻ hiểu biết:

- Nó không chỉ cách làm cho em đâu, phải không?

Mắt Quý Phi sáng lên:

- Sao chị biết? Quả thật là như vậy đó.

- Chị bảo đảm nó sẽ tìm cách chặn em vô khâu của nó. Đời nào có chuyện chỉ việc cho em.

Quý Phi hỏi thơ ngây:

- Sao vậy chị?

- Không biết thật hả?

Quý Phi nói thật lòng:

- Em mới vào, không biết chuyện nội bộ nhiều, có gì chị chỉ em với.

Hạ Lan thấp giọng:

- Chẳng lẽ em không biết khâu thu mua là dễ ăn nhất sao? Chỉ khoản hưởng phần trăm của khách hàng thôi cũng đủ giàu. Còn quyền lợi khác nữa. Cái đó chỉ hiểu thôi chứ không có chứng cứ đâu.

Quý Phi nhíu mày:

- Có lẽ đó là lý do để anh ta làm khó em, anh ta không muốn em thế chỗ anh ta.

- Chứ còn gì nữa.

- Theo chị, anh Nghiêm có biết chuyện đó không?

- Đưa em qua thế chỗ thằng Sang là có mục đích, chẳng lẽ em không nhận ra?

Quý Phi kêu lên:

- Anh ấy biết, sao không ủng hộ em?

- Ủng hộ thế nào?

- Lúc này em lên mách với anh Nghiêm, anh ấy bảo hãy tự xoay sở. Hay là anh Nghiêm không tin anh Sang làm khó em?

- Em không nói thì anh thừa biết rồi.

Quý Phi lại cao giọng:

- Biết thì tại sao không làm gì cả? Phải can thiệp chứ.

- Ban giám đốc biết thằng Sang ăn quá trời, nên thay em vào chỗ nó. Vấn đề là như vậy đó, còn lại là tự em quyết định.

Quý Phi im lặng, cô lần lần nhớ lại những gì Trần Nghiêm nói lúc này. “Tôi chỉ phân công chứ không thể chỉ dẫn chuyên môn cho cô”.

Cô thở dài:

- Giá mà anh Nghiêm cởi mở như chị, nếu anh ấy thật lòng với em, thì công việc của em đỡ khó khăn hơn.

Hạ Lan mỉm cười:

- Ảnh ở vị trí lãnh đạo, có thông cảm đi nữa, cũng để bụng. Nếu để tình cảm chi phối thì ảnh còn chỉ huy ai được nữa.

Quý Phi bị cuốn theo hướng mới. Nhân vật “cồng kềnh” kia không còn chi phối được cô nữa. Chỉ còn sự nôn nao duy nhất, và cô không kiểm chế:

- Theo chị thì ... thì anh Nghiêm có ghét em không?

- Hả?

- Chị thấy phó giám đốc không ưa em, phải không?

Hạ Lan ấp úng:

- Chị cũng không biết.

- Chị đã làm lâu, vậy chị thấy ảnh đối xử với mọi người thế nào?

- Với phái nam thì chị không biết. Nhưng với phái nữ thì chu đáo và rất ga lăng, rất thân tình.

Quý Phi hỏi tới:

- Chị nói thật lòng nhé. Nếu em là người khác, thì khi em đụng độ với anh Sang, anh Nghiêm sẽ cư xử thế nào?

- Theo chị thì ... Ờ ... ảnh sẽ đưa em xuống tận nơi, giới thiệu hai người và nhấn mạnh về việc anh Sang phải hướng dẫn em.

- Trước tiên, ảnh đã không làm như vậy, để đến khi em lên kiêu nại, ảnh cũng làm ngơ. Em có cảm tưởng ảnh muốn bao che cho anh Sang.

- Bao che thì không, nhưng chị hơi lạ là tại sao phó giám đốc thiếu nhiệt tình với em. Chị có cảm tưởng ảnh muốn tránh tiếp xúc với em.

“Vậy là rõ rồi, anh ấy ghét mình đến nỗi mọi người đều thấy”. Quý Phi chợt thấy buồn nhũn buồn nhũn. Cô không nói gì nữa, mà cúi xuống phần ăn của mình. lặng lẽ ăn như cho xong bữa.

Hạ Lan có lẽ ái ngại vì thái độ của Quý Phi, cô nói như an ủi:

- Có thể chị nhìn chủ quan, chứ anh Nghiêm không nghĩ gì khác. Với lại em đẹp như thế, ai mà ghét cho được. Thường thì đàn ông thích người đẹp hơn mà.

- Không phải ai cũng như vậy đâu chị.

10. Chương 10

Quý Phi nói một cách mơ hồ. Đầu óc còn đeo đuổi ý nghĩ riêng. Đến ngày nào đó, cô sẽ tìm hiểu tại sao Trần Nghiêm không ưa cô. Rõ ràng là anh tránh né cô. Trong khi cô thì có làm gì đáng ghét đâu. Chẳng lẽ vì cô dở?

Buổi chiều, Quý Phi không xuống chỗ thu mua nữa, vì biết có xuống cũng như không. Cô sẽ lại đứng lơ ngơ như một con ngốc. Và anh chàng KCS ấy cũng sẽ tiếp tục cười ngạo sự non nớt của cô. Cô sẽ trở xuống đó khi mình đã đủ lực, đã đủ sức khẳng định chính mình.

Quý Phi xuống phòng cơ chế tìm Trí tre. Thấy cô, anh có vẻ ngạc nhiên:

- Sao còn trở xuống đây? Em chưa nhận việc mới sao?

Quý Phi đến đứng bên anh, nói nhỏ:

- Anh có biết nhận dạng các loại tôm không?

- Biết chứ.

- Chỉ em với.

Cũng như Hạ Lan, Trí tre cười với vẻ hiểu biết:

- Bị thằng Sang làm khó rồi phải không? Em học nó không được đâu, với thằng đó, em phải bản lĩnh lắm mới hất được nó.

- Anh cũng nghĩ như vậy sao?

- Tội anh, ai cũng lo giùm cho em đó. Thằng đó không dễ dãi với em như anh đâu. Chờ anh một chút.

Nói xong, Trí tre đi dọc theo dãy bàn. Một lát sau, anh mang mớ tôm đi về phía cuối phòng. Quý Phi đi theo, cả hai vào phòng nghỉ. Trí tre đặt mấy con tôm xuống bàn.

- Em nhìn kỹ để phân biệt nghe, thấy có gì khác nhau không?

Thấy Quý Phi nhìn mớ tôm như đứa bé nhìn mấy mớ, anh bóc hai con tôm như đưa lên cho cô xem:

- Đây là tôm gân, mình nó bóng và đẹp hơn con này. Nhìn kỹ rồi so sánh nhé. Con này mình tròn hơn, vỏ nó nhám hơn, thấy chưa? Tôm chì đấy.

Nói xong, anh lại đưa con khác lên:

- Còn con này, em có thấy gì khác không?

- Hình như mình nó đẹp hơn.

- Đúng rồi. Tôm thẻ đấy. Mấy cô mới thường không phân biệt được. Hởi thằng Sang là nó cười chứ không chỉ đâu. Thậm chí nó lợi dụng sự sơ hở đó để hặc sách mình.

Thấy Quý Phi đắm chiêu suy nghĩ, anh nói như dạy:

- Em phải tìm mấy người khác học kinh nghiệm, lặng lẽ mà học, đừng đeo theo hấn mất công.

Quý Phi chợt nói khẽ:

- Anh Trí này! Theo anh thì trong công ty này, nhiều người ghét em không?

- Sao em hỏi vậy? – Trí tre ngạc nhiên.

- Anh nói thật đi. Em có điểm nào để anh ta ghét không?

- Không có điểm nào cả.

- Thật chứ?

Trí tre mỉm cười:

- Anh với thằng Trí cận cùng thống nhất một nhận xét về em: Em đẹp mà không kiêu, hiền nhưng không phải dễ ăn hiếp. Đôi lúc có hơi nhõng nhẽo một chút, nhưng cái đó là đương nhiên thôi.

Quý Phi vẫn dăm chiêu nhìn Trí tre. Anh nói thì cô tin. Nhưng rồi cô lại tự nhủ, cái đó chưa phải là nói tất cả. Cô rất muốn hỏi nhận xét của anh về Trần Nghiêm. Nhưng xấu hổ nên không dám.

Hai hôm sau, Quý Phi đụng độ với Sang một trận tóe lửa. Mà mặc dù đã chuẩn bị tinh thần trước, cô vẫn không ngờ nó trầm trọng như vậy.

Cô biết anh chàng khó chịu ấy thường thông dong ngồi quán cà phê đến tám giờ, nên chủ động xuống sân thật sớm.

Cô tự giới thiệu mình với khách hàng và bắt đầu làm việc. Một lát sau, Sang xuất hiện. Có lẽ anh ta không ngờ cô dám chủ động như vậy, nên anh ta bị khiêu khích. Và dĩ nhiên là muốn cho cô kỹ sư nhóc này một bài học để biết sợ đàn anh.

Anh ta đứng khoanh tay nhìn cô làm việc. Khoái chí tìm sơ hở của cô để tấn công. Nhưng tác phong của cô cứng chạch đến mức làm anh ta bất ngờ. Và thấy cay cú, anh ta không tin cô nắm bắt công việc quá nhanh như vậy.

Và vốn không phải loại người dễ tính, anh ta lẳng lặng chờ cho cô cân xong rồi bước ra hất hàm bảo một anh công nhân:

- Anh đổ cần xé này ra cho tôi.

Đồng tôm được đổ ra. Anh ta bóc lên một mớ phía dưới cùng, nhìn cô cười đắc thắng:

- Toàn là loại nhỏ, cô làm ăn thế này đây sao?

Quý Phi tái mặt đứng nhìn. Cô nhìn qua bà thương lái. Bà ta lúng túng ngó chỗ khác. Cô chưa biết làm gì thì Sang đã la lớn:

- Cô có biết chỉ cần phân loại sai là công ty thất thoát bao nhiêu tiền không?

Quý Phi vẫn đứng chết sững. Không biết chống đỡ ra sao. Cô chưa có kinh nghiệm để hiểu những mảnh khoe bên trong. Và dù biết Sang cố tình bươi móc mình, cô cũng không đủ linh hoạt đối phó.

Thấy mọi người nhìn mình im lặng, Quý Phi càng thấy hoang mang. Cô đưa mắt nhìn anh thu mua trung cấp đứng gần đó, như hỏi “tôi phải làm sao”. Nhưng anh ta nhìn lảng đi tránh né.

Cử chỉ lúng túng của cô làm Sang khoái chí, anh ta mỉa mai:

- Tưởng giỏi lắm, bày đặt lên mặt xấc láo. Đi học lôm bôm ở đâu rồi tưởng vậy là được rồi sao?

Quý Phi mím môi:

- Nếu là người tốt bụng, thì anh đã dạy những chuyện này cho tôi.

- Này, dốt thì nhận mình dốt, đổ lỗi cho người khác là sao. Bộ cô tưởng cô đẹp thì ai cũng xum xoe theo cô à. Kiêu quá thể. Lầm rồi người đẹp.

Quý Phi tức choáng người. Trước đây ở trường cũng như ở nhà, tất cả bạn bè, người thân đều yêu mến, nuông chiều cô. Cô chưa bao giờ hình dung nổi cuộc sống có lúc phải bị nói nặng vùi dập đến thế.

Cô cắn răng ráng đừng khóc, và nói cứng cỏi:

- Đừng đem chuyện cá nhân nói ở đây, nói về công việc đi.

Sang cười khinh khỉnh:

- Công việc à? Nói thẳng ra là cô chẳng làm được cái quái gì cả. Cô chỉ được cái khôn là đem sắc đẹp ra sai khiến tụi thằng Trí phục vụ cho cô, nhưng ở chỗ này thì không đâu.

Quý Phi run giọng:

- Tôi cấm anh đem chuyện ngoại hình của tôi ra nói ở đây.

Nhưng Sang đang cố tình hạ gục cô, thấy cô bị đánh trúng yếu điểm, anh ta nói tới cùng:

- Đây là chỗ làm việc, chứ không phải chỗ để cô biểu diễn thời trang. Cô cố tình chưng diện để che giấu yếu kém của mình, chứ gì. Chà! Định mời chài ai ở đây hả?

Quý Phi quát mắt nhìn anh ta. Rồi giọng cô trở nên rành rọt, cứng rắn:

- Có lẽ phải cho anh một bài học, để anh biết tôn trọng phụ nữ.

Và nhanh như chớp, cô bước tới, vung tay tát vào mặt anh ta. Sang kinh ngạc sững người. Anh ta cười gằn:

- Ngon lắm! Cô muốn xuống đây quây chứ gì. Được, chờ đó đi.

Anh ta quay ngoắt bỏ đi. Quý Phi vẫn đứng yên như pho tượng. Qua phút bàng hoàng, cô cố trấn tĩnh mình. Và quay lại nhìn mọi người. Họ cũng đang nhìn cô tò mò. Cô nói như ra lệnh:

- Đổ hết tôm ra sân, tôi muốn cân lại.

Bà thương lái lưỡng lự nhìn anh thu mua cung cấp. Anh ta nháy mắt ra hiệu. Bà ta đành bỏ ý định thương lượng với Quý Phi, và cho người làm theo ý của cô. Khi làm xong, Quý Phi thấy Hạ Lan đi về phía mình. Về mặt có vẻ lo lắng, cô đến đứng gần Quý Phi, nói nhỏ:

- Phó giám đốc gọi em lên đó. Có chuyện gì vậy? Thằng Sang lên tố em, nó nói em ăn chia với thương lái. Liệu mà đối phó nghe.

Quý Phi bật lên:

- Anh ta hèn lắm!

- Suyt! Nói nhỏ chứ Phi.

Nhưng Quý Phi vẫn tức đỏ mặt. Cô đi thật nhanh, vừa đi vừa nói hấp tấp:

- Em chưa thấy ai hạ cấp như anh ta, con trai như thế là hèn.

- Khoan lên đã. Đứng lại kể chị nghe đi. Chị sẽ chỉ em cách đối phó.

Quý Phi lắc đầu:

- Nói dài dòng lắm chị, đừng để anh Nghiêm chờ.

Cô chợt khựng lại, hoang mang:

- Theo chị thì anh Nghiêm có tin lời anh ta không?

- Chắc không tin đâu. Anh công bằng lắm.

- Mong là anh ấy đừng vì thành kiến với em mà xử ép em.

-Ồ! không đâu. Không khi nào. Phó giám đốc không phải loại người như vậy. Chị bảo đảm đó.

- Em cũng hy vọng như vậy.

Quý Phi nói một cách chán nản. Cô không hiểu sao mình đi tới đâu là có chuyện tới đó. Nhớ lại chuyện mình đã đánh Sang, cô nhắm tít mắt lại xấu hổ. không phải cô hối hận vì đã hung hăng, mà là xấu hổ với Trần Nghiê. Thế nào anh cũng nghĩ cô hung dữ. Và rồi ...

Khi cả hai lên đến hết cầu thang, thì gặp giám đốc Phú Hoàng đi tới. Thấy Quý Phi, ông đứng lại:

- Sao rồi cô gái? Công việc mới ổn định chưa?

Quý Phi trả lời với vẻ ủ dột:

- Dạ, con mới bắt đầu ạ.

- Thế đi đâu trên này vậy?

Quý Phi cắn môi làm thinh. Hạ Lan vội xen vào:

- Dạ, anh Nghiê gọi lên gặp anh đó chú.

- Có chuyện gì à?

- Dạ ... Quý Phi gặp rắc rối với thằng Sang, anh Nghiê gọi lên giải quyết ạ.

Vốn rất chú ý đến Quý Phi, nên chuyện gì của cô cũng làm giám đốc quan tâm. Ông bèn khoát tay:

- Vậy thì vào đây. Tôi cũng muốn biết chuyện gì xảy ra.

Ông đến đẩy cửa phòng Trần Nghiê, bước vào. Hai cô gái đi theo. Trong phòng, Trần Nghiê đang ngồi sau bàn viết. Sang ngồi về phía trước bàn. “Chắc là đã ton hót cầu viện rồi. Hèn!” Quý Phi nghĩ thầm. Cô liếc anh ta một cái, rồi nguẩy đầu chỗ khác.

Cử chỉ của cô không lọt khỏi mắt mọi người. Sang nheo mắt nhìn cô, cười khẩy. Dáng điệu tự đắc của anh ta làm Hạ Lan cũng không nén nổi được cái nhìn bất mãn.

Thấy giám đốc bước vào, Trần Nghiê đứng dậy, bước qua salon:

- Chú mới về sao không nghỉ ngơi một buổi?

- Nghỉ ngơi gì chứ, tôi khỏe thể này.

Ông ra hiệu cho mọi người ngồi xuống rồi hỏi Trần Nghiêm:

- Chuyện gì vậy?

- Dưới chỗ thu mua có xảy ra mâu thuẫn nhỏ. Con chỉ mới tìm hiểu một phía thôi. Con đang chờ hỏi cô Phi.

Anh định để giám đốc làm việc với hai người, nhưng ông đã khoát tay:

- Cậu cứ giải quyết tiếp đi, tôi chỉ nghe để biết thôi.

- Vâng.

Anh quay qua Quý Phi:

- Cô Phi, cô giải thích gì không?

Quý Phi mím môi nhìn thẳng vào mặt Sang:

- Tôi muốn nghe anh nói trước. Nói tất cả những gì anh đã nói với phó giám đốc. Anh thuật lại trung thực đi.

Sang nhún vai:

- Được thôi. Tôi đâu có gì khuất lấp phải giấu.

Anh ta thấy Quý Phi thật ngu khi tạo điều kiện cho anh ta vạch lỗi của cô. Nhất là có mặt giám đốc, anh ta bèn tranh thủ tình cảm của ông:

- Thưa chú, con không muốn chỗ làm việc mà có sự xích mích nội bộ, như vậy dễ tạo điều kiện cho mấy thương lái thao túng người của mình.

Quý Phi ngắt lời một cách nóng nảy:

- Ai thao túng ai, anh đừng có phóng đại sự việc.

Sang vẫn mềm mỏng:

- Cô Phi nóng tính quá. Cô như thế làm tôi mất mặt với mọi người rồi.

Quý Phi lườm anh ta một cái. Chợt bắt gặp ánh mắt răn đe của Trần Nghiê. Cô cắn môi làm thinh.

Sang bắt đầu tấn công cô:

- Trước hết, tôi phê bình sự vô kỷ luật của cô. Cô mới xuống nhận việc có một buổi, thế rồi nghỉ suốt hai, ba ngày. Tôi muốn hướng dẫn công việc cho cô, cũng không biết cô ở đâu mà tìm.

Trần Nghiê nhìn Quý Phi dăm dăm. Không hiểu anh đánh giá hành động của cô ra sao. Quý Phi bị áp lực của đôi mắt anh đè nặng gần như khủng bố tinh thần cô. Cô không hiểu nổi anh ta nghĩ gì. Và nỗi sợ biến thành tức. Cô mím môi nhìn Sang, căm ghét:

- Có thật anh tốt bụng thế không? Khi tôi xuống nhận việc, hỏi gì anh cũng không chịu nói, thái độ vậy mà bảo là hướng dẫn à?

- Nhưng cô hỏi nhiều câu ngô nghê quá, tôi mà cô cũng không phân biệt được, thì làm sao cô đối phó được với thượng cấp. Họ sẽ qua mặt cô ào ào thôi.

Quý Phi què quặt mặt, làm Hạ Lan cũng ái ngại cho cô. Thấy giám đốc lặng thinh, còn phó giám đốc thì nhún mày không hài lòng. Cô xấu hổ đến phát khóc. Nhưng cô cố dằn nước mắt:

- Tôi thừa nhận đó là điểm yếu của tôi. Và tôi nói thêm về sự vắng mặt của mình. Chính vì anh không muốn hướng dẫn tôi, nên tôi phải tự tìm người khác học hỏi. Về nguyên tắc, có thể tôi vô kỷ luật, nhưng trên thực tế, nếu ở lại cũng không học hỏi gì thì có mặt làm chi.

Sang hơi khựng lại, Quý Phi mới nói một câu mà anh ta bắt đầu đuối lý. Anh ta chuyển sang chuyện khác:

- Nhưng cô có thừa nhận cô sơ suất quá không. Nếu lúc này, tôi không cho đi hết tên ra, thì cô đã đánh tên nhỏ lên loại hai rồi. Cô biết lỗi bao nhiêu không?

Rồi anh quay qua phân trần với giám đốc. Quý Phi tức khí lên nên quên hết sợ:

- Rõ ràng là anh cố ý hạ tôi. Nếu không tại sao ngay từ đầu, anh không bảo đi ra?

- Vì cô làm việc rành rẽ lắm mà - Giọng Sang đầy vẻ châm biếm.

Quý Phi héch mặt lên:

- Đúng, tôi tự tin mình làm được việc, trừ những lắt léo mờ ám. Và tôi nghĩ, trước kia anh đã thao túng cho thương lái, nên họ mới thiếu rạch ròi như vậy. Anh đã tập cho họ thói quen mập mờ. Tôi chỉ là nạn nhân của sự mập mờ đó. Tôi mới vào làm mà.

Cách nói thẳng táo bạo của cô khiến Sang muốn chết đứng. Trần Nghiêm vẫn giữ vẻ trầm ngâm kín bưng. Nhưng giám đốc Hoàng thì nhìn anh ta một cách nghiêm khắc.

Gậy ông đập lưng ông. Sang đâu có ngờ Quý Phi thông minh và nhạy bén đến thế. Anh ta bắt đầu hết dám coi thường cô. Nhưng vốn là một tay lấu cá, anh ta xoay qua chuyện khác ngay:

- Còn một điều nữa. Một kỹ sư học vấn như cô, lại có hành động quá thiếu văn hóa. Cô dám nói về hành động lúc này của cô không?

Quý Phi thản nhiên:

- Tôi đã đánh anh, tôi không chối cãi điều đó.

Trần Nghiêm quay phắt lại nhìn Quý Phi. Trong mắt anh lóe lên tia ngạc nhiên và phê phán. Cái nhìn đó làm Quý Phi cắn môi cúi xuống. Cô lén liếc nhìn qua giám đốc, ông ta cũng có vẻ không bằng lòng. Cả Hạ Lan cũng tròn xoe mắt vì ngạc nhiên.

Trần Nghiêm nghiêm trang:

- Cô không còn cách giải quyết nào nữ tính hơn sao?

Giám đốc cũng có vẻ không hài lòng:

- Làm thế, người ta sẽ đánh giá công ty đấy. Chà! Chuyện này không thể cho qua đâu. Tại sao cô thô bạo thế chứ?

- Anh ta đã xúc phạm con.

- Xúc phạm thế nào?

Quý Phi trừng mắt nhìn Sang, rồi nói rành rọt:

- Anh ta đem chuyện cá nhân ra miệt thị con, bảo con là mồi chài đàn ông.

- Cái gì? Cậu nói thế à? – Giám đốc nhíu mày.

Sang làm thính. Anh đưa mắt nhìn Quý Phi một cách hằn học. Cô héch mặt lên đáp trả cử chỉ của anh ta rồi nói tiếp:

- Anh ta đã nói năng thiếu văn hóa, hạ cấp. Và cho dù có bị đuổi, thì tôi vẫn hành động như vậy, nếu anh ta coi thường phụ nữ như thế.

Tức quá, cô nói tiếp:

- Tôi không hề hối hận việc làm của mình, nếu không cho anh ta một bài học thì mới là đáng ân hận.

Giám đốc gơ tay chặn lại:

- Tôi không muốn chuyện này xảy ra trong công ty. Cô đã nóng nảy quá rồi, cô gái ạ.

Quý Phi bướng bỉnh:

- Con không cho như thế là nóng nảy. Và nếu bây giờ ai xúc phạm kiểu đó, thì con cũng sẽ phản ứng như vậy, kể cả người đó là lãnh đạo.

Hạ Lan hoảng hồn nắm tay Quý Phi:

- Phi!

Giám đốc khẽ cau mặt, vẻ không hài lòng. Trần Nghiêm nhìn khuôn mặt bướng bỉnh của Quý Phi với vẻ nghiêm khắc. Nhưng anh vẫn nói trầm tĩnh:

- Nếu cô không biết dừng lại ở mức giới hạn, cô sẽ còn gặp nhiều rắc rối đấy. không ai yêu cầu cô sợ lãnh đạo, nhưng cô phải biết sợ nội quy của công ty.

Quý Phi bậm môi làm thính. Anh vẫn không rời mắt khỏi cô và nhấn giọng:

- Cô đã vi phạm trật tự trong công ty, và hơn thế nữa, đã có cử chỉ thiếu văn hóa.

Quý Phi cảm thấy bị xử ép, cô tức lên, nước mắt bắt đầu ngân ngấn. Cô cố cãi:

- Thế em phải im lặng để người khác xúc phạm mình, vì giữ nội quy sao? Vậy nội quy có cấm nam giới coi thường phụ nữ hay không?

11. Chương 11

Giám đốc khẽ nhăn trán, chưa biết nói thế nào, thì Trần Nghiêm đã lên tiếng một cách chậm rãi, hoàn toàn không lúng túng:

- Sẽ có hình thức kỷ luật cho những ai vi phạm nội quy. Không chừa bất cứ người nào cả. Cô không sợ mình bị xử ép.

Nhưng Quý Phi vẫn ầm Ức, cô nói bừa:

- Như thế không xử ép là gì. Anh bắt công lắm. Anh luôn ác cảm với em, chuyện này cũng vậy.

Trần Nghiêm nghiêm khắc nhìn cô:

- Quý Phi!

Giám đốc xoa tay:

- Chà! Cô gái này bướng bỉnh thật. Bây giờ cô hãy về nhà, bình tĩnh suy nghĩ chuyện mình làm, cho phép cô nghỉ một buổi đấy.

Quý Phi ngược lên nhìn giám đốc rồi nhìn qua phó giám đốc. Anh cũng quan sát cử chỉ của cô, đôi môi mím lại nghiêm khắc. Tự nhiên Quý Phi nhớ những gì Hạ Lan nói. Phó giám đốc mềm mỏng với tất cả mọi người. Chỉ có cô là bị đối xử ác cảm.

Nghĩ tới đó, Quý Phi lại thấy tức tưởi. Cô bùm miệng òa lên khóc. Rồi đứng dậy lao ra khỏi phòng. Hạ Lan cũng lật đật đi ra theo.

- Cô bé này được nuông chiều quá, gặp chuyện trái ý một chút là chịu không nổi. Xem cách cô ta khóc tức tưởi như thế, chắc là về mách với mẹ thôi. Thế nào bà mẹ cũng tới nhà tôi thắc mắc. Tôi lại khó xử với giáo sư Huỳnh rồi – Giám đốc nói một cách ngán ngẫm.

Trần Nghiêm lắc đầu:

- Cô ta không thể đem tính tiểu thư vào công ty đâu. Phải có hình thức kỷ luật để cảnh cáo cô ta.

Quay lại thấy Sang vẫn còn ngồi đó, anh nghiêm giọng:

- Anh ra ngoài đi.

Sang vội đứng lên, đi ra. Về mặt anh ta vừa lo vừa hy vọng. Anh ta hy vọng ban giám đốc mãi lo phạt lòng Quý Phi, mà quên những bê bối của anh. Và nếu Quý Phi trẻ con nghỉ việc, thì đó là cô đã tự rút lui. Anh có thể vớt vát trong thời gian công ty tuyển người mới,

Đợi Sang ra ngoài rồi, Trần Nghiêm tiếp tục vấn đề:

- Phải cảnh cáo để cô ta bớt ngông nghênh. Chú nghĩ sao?

- Thật tình thì cô ta không có lỗi. Thăng Sang nhỏ nhen quá, ai đời lại đi nói một cô gái như vậy.

- Nhưng cô ta không nên phản ứng quá khích như vậy. Dĩ nhiên vẫn để cô ta tiếp tục ở khâu đó. Nhưng nên cảnh cáo để kiềm bớt tính bốc đồng. Nếu không lại có chuyện nữa. Cô ta quen được nuông chiều quá rồi.

Giám đốc gật đầu:

- Cứ giải quyết vậy. Ngày mai cậu điều thăng Sang qua khâu khác, và thuyết phục Quý Phi đừng nghỉ việc.

Trần Nghiêm thoáng cau mặt. Một vẻ gì đó gần như gay gắt trong cử chỉ của anh, khi nhắc đến Quý Phi. Giọng anh lạnh nhạt:

- Nếu cô ta muốn nghỉ, tôi sẽ đứng ra tuyển người mới.

- Chậc! Sao lại vậy? Tôi thấy cậu quên mất cô ta rất có năng lực. Tại sao cậu muốn cô ta nghỉ hoài vậy?

Trần Nghiêm không trả lời. Anh đắm chiêu nhìn chỗ khác. Không thấy sự tò mò lạ lùng của giám đốc. Thấy cử chỉ tránh né của anh, ông chợt đùa:

- Tại sao cậu ác cảm với cô bé đó thế? Cậu không thấy cô ta rất đẹp sao? Công ty nhiều người nhốn nháo vì cô ta đấy.

Trần Nghiêm cười khê:

- Tôi không để ý chuyện đó, quan trọng là năng lực làm việc.

Giám đốc cười to:

- Cậu lại mâu thuẫn rồi. Quý Phi rất có năng lực. Vậy mà cậu cố ý bỏ qua. Thật lạ là cậu không thích cô ta.

- Tôi đã cư xử như vậy sao, thưa giám đốc?

- Gần gần như vậy. Nhưng có lẽ vì cậu lịch sự quá, nên nó không gay gắt. Tôi chắc Quý Phi biết ý nghĩ của cậu.

- Tôi không quan tâm điều đó.

- Nhưng dù sao, cậu cũng không nên khe khắt về hành động của cô ta. Cô ta phản ứng như vậy là đúng đấy. Nếu là tôi, không chừng tôi sẽ nện cho thằng Sang một trận, ăn nói bậy bạ quá.

Trần Nghiêm chỉ cười khẽ, không trả lời. Thấy anh có vẻ không muốn nói chuyện đó, giám đốc hiểu theo cách riêng của ông. Và ông cho rằng anh khư khư bảo vệ ý kiến mình, giọng ông hơi nghiêm lại:

- Dù sao cậu cũng đừng trấn áp Quý Phi quá. Cô ta nhạy cảm lắm đấy. Tôi rất tiếc nếu vì sợ cậu mà cô ta nghỉ việc.

Giám đốc có vẻ không muốn bàn chuyện nữa. Ông đứng lên, rời khỏi phòng.

Trần Nghiêm hơi ngã người ra sau. Khi còn lại một mình, vẻ mặt anh trở nên gay gắt lạ thường. Anh đắm đắm nhìn vào góc phòng, đôi mày nhíu lại một cách dữ dội. Một khuôn mặt khác hẳn vẻ hòa nhã bình thường. Nếu ai nhìn thấy, chắc sẽ ngạc nhiên.

Đến giờ ăn trưa, Trần Nghiêm vẫn còn ngồi một mình trong phòng. Anh ngã người tựa vào thành ghế, khép hờ mắt như ngủ. Xung quanh lặng lẽ, động tác của anh nhìn có vẻ như tĩnh lặng. Nhưng bên trong anh lại là những ý nghĩ gay gắt dữ dội như những đợt sóng ngầm.

Ngoài hành lang, có tiếng giày vang lên một cách ngập ngừng. Rồi tiếng gõ cửa cũng ngập ngừng thật nhẹ, nhưng Trần Nghiêm vẫn nghe được. Anh ngẩng đầu lên nhìn ra, buông thông:

- Cứ vào đi.

Cánh cửa mở ra một cách nhẹ nhàng. Giữa khoảng trống đó, Quý Phi đứng dè dặt nhìn vào. Thấy cô, Trần Nghiêm lại ngã đầu xuống ghế, giọng khô khan:

- Chuyện gì nữa đây?

- Em có thể nói chuyện lâu với anh không?

Trần Nghiêm thờ ơ ngồi lên:

- Chuyện gì?

Quý Phi bậm môi, lưỡng lự như không biết nói chuyện nào trước. Cô suy nghĩ một lát, rồi ngẩng lên định nói. Nhưng bất gặp cái nhìn khó hiểu chiếu vào mình, tự nhiên cô rụt lại, làm thinh.

Trần Nghiêm nói chậm rãi:

- Nếu không có gì quan trọng, cô hãy về phòng nghỉ đi. Tôi muốn yên tĩnh một chút.

Quý Phi chợt nói nhanh:

- Em biết anh không ưa em, nhưng ...

Trần Nghiêm ngắt lời, giọng thoáng gắt:

- Tại sao cô cứ nói chuyện đó hoài vậy?

- Nhưng ... thật tình anh đã làm em nghĩ như vậy. Anh hãy nói thật, em có làm gì xúc phạm đến anh không? Tại sao anh ghét em.

- Tôi chưa bao giờ nói như vậy. Cũng không quan tâm chuyện cá nhân cô. Và tôi muốn ngược lại, đừng bao giờ cô nói chuyện gì khác ngoài công việc.

Quý Phi cắn môi như suy nghĩ, rồi đổi giọng:

- Em muốn biết anh quyết định thế nào về chuyện của em.

- Cô sẽ chịu khiển trách trong cuộc họp sắp tới. Công việc thì vẫn không thay đổi.

Quý Phi mở lớn mắt ngạc nhiên:

- Ban giám đốc không chuyển em đi à?

- Người chuyển khâu khác là anh Sang.

Quý Phi thở nhẹ:

- Cảm ơn anh.

- Đây không phải là chuyện để cô cảm ơn. Công ty cần người, chứ không phải là chúng tôi thiên vị.

Anh chợt nghiêng tới trước, nhìn thẳng vào mặt cô:

- Nhưng nếu cô không biết làm chủ bản thân, cô sẽ còn gây phiền toái cho người khác đó.

Quý Phi khẽ mím môi:

- Em thấy em đã làm đúng. Anh ta đã xúc phạm em. Nếu chỉ khóc hoặc cãi cò, chỉ khiến anh ta lấn tới. Bây giờ em suy nghĩ rất nhiều, và em vẫn khẳng định em không có lỗi.

Trần Nghiêm chợt cười lạnh lùng, rồi buông một câu thật khó hiểu.

- Nếu có nhận ra lỗi của mình, thì chắc cô cũng làm ngơ. Bản chất cô là vậy rồi, không thể khác được đâu.

Quý Phi ngồi thẳng lên:

- Tại sao anh khẳng định như vậy chứ. Anh biết gì về em mà nói vậy?

- Nhiều hơn là cô tưởng. Nhưng thôi, tôi không muốn nói chuyện cá nhân ở đây. Mong là từ đây về sau, cô đừng bắt ban giám đốc phải lo phân xử cho cô nữa.

- Khi bị gọi lên đây, em là người khổ sở nhất. Anh tưởng em không bị áp lực sao. Hình như anh nghĩ em kiêu hãnh, trong khi em gần như cố gắng để đừng bị anh ghét.

Cô ngừng lại như lấy hơi, rồi nói tiếp với một vẻ xúc động phần khích:

- Nếu anh hiểu được tình cảm của em thì anh sẽ không đánh giá em như vậy.

Trần Nghiêm nhìn cô như cảnh cáo:

- Đủ rồi, Quý Phi. Đừng nói nữa.

12. Chương 12

Nhưng Quý Phi đang trong tâm trạng không bình thường. Chuyện xảy ra làm cô bị bức xúc, cộng với không gian yên tĩnh xung quanh. Cái cảm giác chỉ có cô và anh trong công ty làm cô xúc động.

Và cô nói một cách liều lĩnh:

- Nếu không nói bây giờ, có lẽ em sẽ không còn dịp để nói với anh nữa. Anh có biết ngay từ ngày đầu gặp anh, em đã rất thích anh không?

Trần Nghiêm quay phắt chỗ khác. Thay vì xúc động như bất cứ ai trước tình huống đó, thì anh lại nhìn cô như nãy lửa, giọng bật đi:

- Cô có hiểu cô vừa nói gì không?

- Em biết, con gái nói chuyện đó với con trai là không tự trọng. Nhưng với em, tình cảm nghiêm túc không phân biệt ai là người lên tiếng trước. Em nghĩ một người tể nhị như anh sẽ cảm nhận được.

- Cô lầm rồi. Tôi không phải mẫu người lịch sự như cô tưởng. Nếu có như vậy, thì sự lịch sự đó không dành cho cô.

Khuôn mặt Quý Phi trắng bệch, có vẻ tuyệt vọng. Cô nhìn anh một cách trách móc:

- Em không hiểu tại sao anh ghét em. Em có cảm giác em là người duy nhất ở công ty này bị anh ghét. Ghét ngay từ lần gặp đầu tiên. Trong khi em chưa bao giờ dám làm phật ý anh.

- Đủ rồi, cô đừng nói nữa.

Nhưng Quý Phi vẫn cô nói đến cùng:

- Anh có biết em đã giấu giếm ba mẹ để làm công nhân, đã cố gắng làm vượt sức của em để đừng bị anh chê. Ngay cả khi mẹ em ...

Ngoài sự tưởng tượng của anh, Trần Nghiêm chột quắt mắt lên, nói như quát:

- Đủ rồi, đừng bao giờ nói đến ba mẹ cô trước mặt tôi.

Quý Phi cũng người nhìn anh. Cô ngồi im, tưởng như không dám cả thở. không thể nào cô ngờ được, một người luôn có phong thái trầm tĩnh, nhẹ nhàng, lại có lúc dữ dội bất chợt đến thế. Nó khiến cô bàng hoàng, run lên vì sợ.

Anh đứng bật dậy, bước đến trước mặt cô, cúi xuống:

- Tôi không bao giờ muốn thấy cô, hoặc nghe nhắc đến ba mẹ cô. Tôi đã cố im lặng giấu đi điều đó. Tại sao cô cứ tìm cách khơi lên. Tại sao cứ lớn vồn trước mặt tôi, cô có phải là nghiệp chướng của tôi không?

Quý Phi vẫn ngồi yên, tê liệt mọi phản ứng. Vẻ mặt tái tã của cô không làm Trần Nghiêm thoáng tội nghiệp hay hối hận. Anh chụp lấy tay cô, bóp mạnh:

- Tại sao cô nhắm vào chính tôi? Trên đời này, hết người để cô tấn công rồi sao? Rồi đến bao giờ cô sẽ chán và rũ bỏ mọi trách nhiệm? Chắc chắn cô sẽ không khác cha mẹ cô đâu.

Quý Phi sợ run cả người. Tim đập loạn lên. Cô thì thầm:

- Anh nói cái gì?

Trần Nghiêm đẩy mạnh cô ra, lạnh lùng:

- Từ đây về sau, đừng bao giờ đến gần tôi. Và hơn vậy nữa, cô hãy nghỉ làm đi. Hãy đến công ty khác tìm chỗ đứng cho cô. Nếu vì tôi mà cô ở lại, cô chỉ nhận được bất hạnh mà thôi.

Quý Phi đứng dậy, đầu óc choáng váng mù mờ. Cô bỏ chạy ra ngoài, rồi đến cuối dãy hành lang, gục đầu vào tường khóc nức nở.

Một lát, cô nghe tiếng chân đến gần mình. Rồi giọng Trần Nghiêm vang lên bên cạnh cô:

- Tôi không muốn đối xử xấu với một cô con gái yếu đuối. Vì vậy, cô hãy tránh xa tôi đi. Nghỉ làm ngay từ hôm nay đi, trước khi tôi mất lý trí để không còn kiềm chế.

Quý Phi lạnh người, đứng yên. Rồi cô cố thu hết can đảm ngược lên:

- Em không hiểu em đã làm gì. Nếu vì yêu anh mà bị anh thù ghét thì em hoàn toàn không hiểu được. Em không tin anh bất thường. Nếu là người bình thường, không ai phản ứng như vậy, không ai nổi giận với người yêu mình như vậy.

Trần Nghiêm cười gằn:

- Tất nhiên là tôi không bắt thường. Mà tôi cũng không muốn cô tìm hiểu, cứ hãy vô tư như trước giờ đi. Nếu hiểu ra sự thật, coi chừng cô sống không yên ổn đó.

Quý Phi kêu lên:

- Sự thật nào? Giữa anh và em có mối quan hệ nào để anh thù ghét em. Muốn ghét một người phải có nguyên nhân chứ.

- Cách hay nhất là đừng tìm hiểu. Ba mẹ cô cứng cô lắm đấy. Cứng đến nỗi giữ cho cô sự hồn nhiên đến tận giờ. Còn tôi thì cũng không nỡ phá hoại cuộc sống yên ổn của cô.

Anh nhìn cô khá lâu, rồi gằn giọng:

- Vì vậy, hãy tránh xa tôi đi. Rời khỏi công ty này đi.

Quý Phi lắc đầu:

- Em có cảm giác anh đã biết em từ lâu lắm. Trong khi em hoàn toàn không biết anh. Và nếu đã từng biết em, thì anh nói đi, em đã gây ra lỗi gì?

- Có lẽ lỗi của cô là đã sinh ra trong một gia đình tôi căm ghét. Hiểu bao nhiêu đó là đủ rồi. Cô hãy dừng lại ở đây đi, đừng phiêu lưu vào tôi nữa. Có lẽ tôi là người đầu tiên cô biết yêu phải không?

- Làm sao anh biết?

Trần Nghiêm cười khan:

- Nếu như đã qua một mối tình, thì không ai yêu bỗng bột trẻ con như vậy. Đó là điều làm tôi thương hại cô.

- Thương hại? – Quý Phi thì thầm.

- Tôi không bao giờ nghĩ đến chuyện yêu cô. Và tôi biết tỉnh táo để không tạo bi kịch cho mình. Cho nên cô hãy dừng lại đi. Dừng lại trước khi tôi mù quáng làm theo lòng thù hận.

Về mặt Quý Phi trắng bệch vì kinh ngạc lẫn sợ hãi:

- Anh thù hận em?

- Không, thù hận người nhà của gia đình cô. Tôi nói thế là quá nhiều rồi, đừng tìm hiểu nhiều, nếu cô không muốn khổ.

- Em không tin yêu một người như anh là sẽ khổ.

Khuôn mặt Trần Nghiêm vẫn lạnh như tượng đá:

- Có thể tôi hoàn mỹ trong mắt mọi người và tôi sẽ là người yêu lý tưởng. Nhưng nếu tôi có như vậy, thì là với ai đó, chứ không phải với cô. Dính líu vào tôi, thì cô sẽ chuốc lấy bất hạnh thôi.

- Em không tin.

- Đừng bước bình để rồi hối hận. Tôi cảnh báo trước, hãy tỉnh trí lại đi. Tránh ra khỏi tôi đi, đừng để tôi nhắc lại câu này nữa.

Nói xong, Trần Nghiêm bỏ đi. Nhưng Quý Phi vội chạy theo, giọng cô khẩn hoảng:

- Anh có thể nói cho em biết tại sao anh ghét gia đình em không? Em nghĩ ba mẹ em không làm gì ai cả. Và nếu vì mẹ em không muốn em làm công nhân mà anh để bụng ghét, thì em không tin.

Thấy đôi mắt nheo lại của anh, cô dừng cảm nói thêm:

- Em không tin anh hẹp hòi như vậy.

- Nếu có vậy cũng không sao. Cô cứ lý giải theo ý thích. Nhưng tôi thật sự là người hẹp hòi đó.

- Em không tin.

Trần Nghiêm nhìn cô từ đầu đến chân:

- Cứ tin như vậy đi, để đừng khổ. Còn nếu cô muốn khám phá, cô sẽ đau khổ gấp mười lần. Cuộc sống không tốt đẹp như cô tưởng đâu.

Quý Phi không biết nói gì nữa. Cô nhìn Trần Nghiêm với ánh mắt mờ mờ hoang mang. Anh đi rất lâu rồi mà cô vẫn đứng dựa tường không đủ sức làm bất cứ cái gì.

Thà Trần Nghiêm cứ nói thẳng chứ kiểu cảnh báo đó, chỉ làm cô thêm sợ. Như sợ một tai họa nào đó đã giáng xuống gia đình trọn vẹn của mình, mà mình không hay biết.

Bây giờ thì cô khẳng định thật sự rằng phó giám đốc của công ty muốn cô nghỉ việc. Ngoài những chuyện cá nhân, phải chịu một áp lực như vậy thật quá nặng.

Một lát sau, cô lững thững đi xuống sân lấy xe. Đầu óc quay cuồng với câu hỏi mình có nên nghỉ làm không? Cô biết nếu cô lì lợm ở lại làm thì sẽ là cái gai trong mắt Trần Nghiê. Nhưng bỏ nơi đây thì cô không đủ can đảm.

—

13. Chương 13

Trong phòng kế toán, các cô gái tùm lại ở bàn Hải Đông, háo hức nghe câu chuyện bí mật của Quý Phi và phó giám đốc. Hôm ấy, Hải Đông còn ở lại phòng đánh cho xong bản kế toán. Và cô đã nghe sạch những gì hai người đó nói với nhau. Họ chỉ cách cô có một bức tường. Và hoàn toàn không ngờ điều bí mật của họ lại rơi vào chính cô, cái người háo hức nhất muốn biết về phó giám đốc.

Hải Đông kể xong, các cô nàng ngồi yên lặng một lát vì bàng hoàng. Rồi câu chuyện lại bùng lên, đầy những câu bình phẩm.

- Không ngờ cô nàng khờ khạo thế, mới thấy con trai lần đầu là đã yêu, mình tưởng cô ta sành sỏi lắm.
- Không sành sỏi đâu. Cô ta từ nhỏ đến lớn chỉ biết ăn học và sinh trong gia đình trí thức như thế, sành sỏi nổi gì, không chừng còn khờ hơn mấy người bình thường.

Hải Đông không để ý chuyện đó, cô nhăn trán cố nghĩ cho ra.

- Tại sao anh Nghiê ghét gia đình cô ấy nhỉ?
- Chắc cũng cũng có chuyện gì đó.
- Vấn đề là tại sao hai bên có chuyện mà Quý Phi không biết. Cô ta lớn chứ đâu phải con nít. Không lẽ chuyện nhà mình mà cũng không biết sao?

Thấy Hải Đông nhìn mình, Huyền Mi xua tay:

- Chuyện của họ làm sao mình biết, sao lại hỏi mình?

Rồi cô liếc Hải Đông, tình quái:

- Điều chủ yếu là phó giám đốc không yêu cô ta, thế là yên tâm rồi.

Hải Đông ngáy dài một cái:

- Chuyện của người ta, mắc gì đến mình mà yên tâm với chả yên tâm.

- Phải không đó?

Mai Xuân lên tiếng:

- Mấy ngày nay không thấy cô nàng, chắc nghỉ thật rồi.

Huyền Mi lắc đầu:

- Nghe Hạ Lan nói là xin nghỉ phép.

Hải Đông cau mặt:

- Chứ không phải làm đơn nghỉ luôn hả?

- Không.

- Chuyện như vậy, mặt mũi nào ở lại công ty. Nghỉ luôn cho rồi.

Huyền Mi nói với vẻ thông cảm:

- Yêu mà, đâu có bỏ được. Thật ra, cô ta còn trẻ chứ không già dặn như mình tưởng. Mới tình đầu người ta rút ruột ra mà yêu, đâu có biết tính toán thiệt hơn.

Hải Đông châm chọc:

- Cũng như bà yêu ông Mẫn hả?

- Thì đã sao?

Hải Đông không nói gì nữa. Nói hoài cũng chán, mọi người tản về bàn mình. Hải Đông tiếp tục làm việc nhưng lòng cứ xốn xang không vui. Mấy ngày nay không thấy cô kỹ sư mỹ nhân đó đi làm, cô định ninh

mình đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Vậy mà ... cô ta chỉ xin nghỉ phép.

Ai biết được đứng trước một người đẹp, lại đắm đuối yêu mình, phó giám đốc có bị lay chuyển không.

Đánh xong mấy văn bản, Hải Đông đem qua cho phó giám đốc ký. Cô đứng chờ anh ký xong, rồi nhận lại bìa sớ. Nhưng vẫn đứng chần chờ chưa muốn đi. Cử chỉ của cô làm Trần Nghiêm phải chú ý. Anh ngẩng lên, mỉm cười:

- Có chuyện gì không, Hải Đông?

Được hỏi, Hải Đông mạnh dạn ngồi xuống:

- Em có chuyện muốn hỏi anh. Nhưng hỏi cho em của em chứ không phải em đâu.

- Chuyện gì vậy?

- Em em mới nghỉ việc ở công ty nó, nó đang xin chỗ khác, em nghe nói Quý Phi mới xin nghỉ, nên hỏi anh liệu nhỏ em em có thể vào thế không?

Trần Nghiêm nói nhẹ nhàng và có chút thân mật:

- Quý Phi chỉ nộp đơn xin nghỉ phép, anh chưa biết cô ấy định thế nào. Nhưng nếu cố nghỉ luôn, anh sẽ ưu tiên cho hồ sơ của em em.

Vậy là rõ rồi, ngay cả anh ấy cũng xác nhận như thế. Anh ấy không cứng rắn với cô ta. Hải Đông thấy nản vô cùng. Cô cười gượng:

- Theo anh thì ... Quý Phi có nghỉ luôn không?

- Anh không biết.

- Em thấy anh không cứng rắn đó. Ở vị trí anh, anh có quyền quyết định mà.

Trần Nghiêm lại cười:

- Một kỹ sư làm việc giỏi, thì không có lý do gì ban giám đốc cho nghỉ, trừ khi cô ta muốn.

- Nhưng tư cách cô ta hơi kém, mới vào làm mà đã gây gổ với người cũ, lại còn dám đánh lộn. Em nghe

công nhân phê bình dữ lắm.

- Chuyện đó đã xử xong rồi.

- Nhưng có một người như thế, công ty sẽ bị tai tiếng. Với tính khí như thế, chắc chắn Quý Phi sẽ xô xát với nhiều người nữa.

Trần Nghiêm nhìn Hải Đông chăm chú. Rồi lại vẫn cứ cười. Không biết anh có hiểu ý của cô không mà nếu hiểu đi nữa, anh ta cũng không nói ra. Tính anh vốn tế nhị, nên không bao giờ để lộ cho người khác biết mình nghĩ gì về cô ta.

Hải Đông không hiểu nổi nụ cười của phó giám đốc. Cô cho rằng anh bênh vực Quý Phi. Và cô muốn tố cô nàng kia thêm một trận nữa. Nhưng Trần Nghiêm đã nói một cách nhã nhặn:

- Thôi nhé. Em làm việc đi nhé. Anh hơi bận một chút.

- Vâng.

Hải Đông miễn cưỡng đứng lên. Cô nhìn nhìn Trần Nghiêm như muốn vớt vát vài câu nữa. Nhưng vẻ nghiêm nghị của anh làm cô chùng lại không dám.

Tính cách phó giám đốc là như thế. Rất mềm mỏng thân ái, nhưng luôn có giới hạn rạch ròi mà không ai có thể vượt qua để đến gần anh. Điều đó làm Hải Đông háo hức muốn thâm nhập vào anh. Nhưng lại không dám.

Cô chậm chạp đi ra, khép cửa lại. Khuôn mặt cô lộ vẻ thất vọng. Không hiểu từ lúc nào đó, cô đã đổ kị cô kỹ sư mới. Và ghét cay ghét đắng cô ta. Dù cô ta hoàn toàn không biết chút gì về cô.

Hôm sau, khi Hải Đông vừa dựng xe trong nhà xe thì Quý Phi cũng vừa thắng lại ở đầu bên kia. Hải Đông nhìn vẻ thanh lịch khi cô ta bước xuống và không bỏ sót bất cứ cử chỉ duyên dáng nào của cô ta. Không hiểu cô ta vô tình hay cố ý, mà rất hay mặc váy ngắn khi đi làm. Những kiểu giày cô ta đang mang cũng rất xinh xắn lạ mắt. Hải Đông vốn nổi tiếng nhất trong công ty về khoản thời trang. Nhưng khi nhìn Quý Phi, cô lại thấy mình chẳng thấm vào đâu so với sự thanh lịch của cô ta.

Được bà mẹ trí thức, vừa sắc sảo chăm chút, cô ta có được cung cách tiểu thư là phải thôi.

Nhìn Quý Phi, bỗng nhiên cảm giác muốn khiêu khích nổi lên, cô bước nhanh theo gọi lại:

- Hôm nay đi làm lại à? Tưởng cô nghỉ rồi.

Quý Phi quay lại nhìn Hải Đông, cô không hiểu tại sao hôm nay cô gởi chuyện với cô. Bình thường, có đưng mặt trong công ty, Hải Đông luôn giữ vẻ kiêu kỳ của một người thâm niên, một vẻ xa cách với người mới, chứ không hòa mình như Hạ Lan.

Điều đó làm cô thấy ngạc nhiên, và cô trả lời lửng lơ:

- Em chỉ xin nghỉ vài ngày chứ không nghỉ luôn.
- Tôi tưởng sau chuyện đó, cô bay rồi chứ. Cô là người nổi nhất công ty đấy.
- Có phải chị muốn nhắc chuyện em với anh Sang không?
- Cô có vẻ không biết tôn trọng ai hết. Công nhân xì xào về cô lắm đó.
- Tại sao chị nói với em chuyện này?
- Tại sao cô dám trở vào làm việc, tôi ngạc nhiên. Ai cũng đình ninh cô nghỉ luôn rồi.

Về bình thần của Quý Phi biến mất, giọng cô khô khan:

- Họ nói thế nào em không quan tâm, trừ phi ban giám đốc ra quyết định, còn không thì em không nghỉ vì dư luận.

Nói xong, cô bước đi nhanh lên phía trước như không thấy cái mím môi tức giận của Hải Đông.

Cô đi xuống phía bến tàu. Vừa đi vừa cảm thấy cổ nghèn nghẹn. Với cảm giác ở đây không ai muốn sự có mặt của cô.

Giờ đây, cô nhận ra mình bị rất nhiều người ghét. Bị ghét mà không hiểu tại sao. Và cô thấy việc mình lì lợm ở lại thiếu tự trọng.

Quý Phi xuống chỗ làm. Cô giữ phong thái bình tĩnh và hơi xa cách với mọi người. Hết giờ, cô lặng lẽ đi lên phòng Trần Nghiêm.

Anh không có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô, có lẽ anh biết cô trở lại làm từ lúc sáng. Và anh tiếp cô với vẻ lịch sự, như giữa hai người không hề có chuyện riêng.

- Mời cô ngồi.

14. Chương 14

Đợi Quý Phi ngồi xuống trước mặt, anh nói với giọng bình thản:

- Cô quyết định trở lại làm à?

- Vâng.

Trả lời xong, cô ngược lên nhìn như muốn biết ý nghĩ của Trần Nghiêm. Thấy anh không nói gì, cô lại nhìn xuống, nói lặng lẽ:

- Em biết anh ghét sự có mặt của em, và cho dù em có là kỹ sư giỏi, anh cũng không cần. Điều anh cần là em vĩnh viễn biến khỏi mắt anh. Em hiểu điều đó lắm.

- Nhưng cô đã bất chấp, cô quyết định rồi phải không? Tại sao cô ở lại?

- Em không thể nói với anh.

- Tùy cô.

- Anh bảo em sẽ khổ nếu bám theo anh, em không thiếu tự trọng để bám theo, van xin tình yêu của anh, nhưng em sẽ cố tìm ra sự thật.

Trần Nghiêm ngắt lời:

- Cô đúng là đứa trẻ, một đứa trẻ được nuông chiều đến mức không hiểu thế nào là đổ vỡ. Cô nghĩ mình sẽ chịu được sự thật sao? không đâu, nó chỉ làm cô đau khổ mà thôi.

- Thái độ của anh cũng đủ làm em đau khổ rồi.

- Nó vẫn quá nhẹ, nếu cô biết chuyện của người lớn, cô sẽ bị dằn vặt hơn.

Anh ngừng lại như suy nghĩ, rồi khoát tay:

- Cuộc đời thật lẩn quẩn. Lẽ ra tôi và cô đừng bao giờ nên gặp nhau. Và tôi đã cảnh giác cô. Nhưng nếu cô bất chấp, thì tôi không cần làm gì, tùy cô.

- Em sẽ quên được anh, đây là chỗ để em thể hiện năng lực của mình. Và em sẽ vươn lên từ công ty này.

- Và cũng là chỗ đứng của tôi. Tôi đã tạo cho mình một vị trí, không lý do gì tôi bỏ nó để bắt đầu lại từ một nơi khác. Cô thật khờ khạo khi chọn cùng chỗ đứng với tôi. Nhưng thôi, đó là chuyện của cô.

- Anh chọn nơi để phát triển mình, tại sao anh không cho em quyền chọn lựa đó.

Trần Nghiêm cười khan:

- Cô biết gì về sự phấn đấu của tôi? Trong khi cô còn quá trẻ, chưa có gì là ổn định. Ba mẹ cô thừa sức tìm cho cô một vị trí vững chắc ở nơi khác. Tại sao không biết nắm bắt. Cô bám theo tôi làm gì?

Quý Phi mím môi:

- Em không bám theo anh, mà bám theo cái em đã có. Em đã chịu nhiều thử thách ở đây, và đã qua thời kỳ long đong, em không muốn bỏ để bắt đầu lại ở nơi khác.

- Cô nói dối.

Quý Phi lặng thinh. Cô không đủ sức lý lẽ nữa. Chính vì Trần Nghiêm đã đọc được ý nghĩ thâm kín của cô. Rằng cô không thể rời xa anh. Và vì không thể bộc lộ điều đó, nên cô dựa vào công việc để chống đỡ. Một sự chống đỡ hết sức vụng về.

Cô nói một cách cứng rắn, vụng về không kém:

- Nếu đến nơi khác rồi lại trải qua thử thách như anh đã từng thử thách em, em sẽ không chịu nổi nữa. Đó là lý do em ở lại đây.

Trần Nghiêm nói thẳng thừng:

- Cô thừa biết là đến chỗ khác, cô sẽ được nâng niu như con mèo nhỏ. Cái bóng của ba cô rất lớn, nó đủ sức che cho cô suốt đời đó.

Quý Phi thần thờ nhìn một điểm phía trước:

- Em không cần.

- Tùy cô.

Quý Phi chớp chớp mắt như cổ trần tỉnh mình. Cô nói cái điều mình đã chuẩn bị và thuộc lòng:

- Những gì em đã nói với anh, anh hãy coi như không có. Và hãy xem việc em ở lại là chuyện riêng của em. Em sẽ không quấy rầy anh nữa.

Nói xong cô đứng dậy đi ra. Đến cửa, cô quay lại nhìn vào phòng. Trần NghiêM vẫn ngồi sau bàn, chăm nhìn theo cô. Cái nhìn tăm tối của anh, có lẽ Quý Phi sẽ bị ánh mắt kiêu đó ám ảnh rất lâu.

Cô như thấy rõ mòn một, đằng sau vẻ thâm trầm dịu dàng của anh, là một đời sống nội tâm nặng nề. Đầy những gai góc thù hận. Cô không hiểu nổi đó là gì, nhưng lại bị điều bí ẩn ấy cảm dỗ mạnh mẽ.

Khép cách cửa sau lưng, cô vẫn đứng yên. Tim óc cô bị xúc động loạn cuồng vì hình ảnh ấy. Vừa sợ hãi, vừa thấy yêu dữ dội. Nó làm cô không đủ sức để vượt lên cảm xúc của mình.

Trần NghiêM chợt đi ra, làm cô choàng tỉnh, đứng nép qua một bên. Anh chỉ nhìn thoáng cô, rồi vặn một vòng gài cửa. Anh đi dọc theo dãy hành lang, lạnh lùng trước tia nhìn buồn bã khổ sở của cô, dù trong thâm tâm anh vẫn cảm nhận điều đó.

Và Quý Phi cũng không hiểu nổi tại sao mình cam chịu chứ không giận, không phản kháng mạnh mẽ. Bình thường chỉ cần ai đó có thái độ nặng nề, cô đã lập tức chống đối. Vậy mà với Trần NghiêM, cô hầu như bị tước bỏ tất cả gai góc.

—

15. Chương 15

Quý Phi vừa đập nhẹ cửa vừa nói vọng vào:

- Ba ơi! Con vô được không ba?

Tiếng ông Huýnh vọng ra:

- Vô đây đi con.

Quý Phi đẩy cửa, ló đầu vào nhìn. Rồi bước hẳn vào phòng:

- Mẹ đâu rồi ba? Sao chiều giờ con không thấy mẹ?

- Bà ấy đưa khách đi tham quan, có lẽ tối mới về.

Từ “bà ấy” của ông làm Quý Phi chú ý hơi nhiều. Bình thường, cô không để ý cách nói chuyện của ba mẹ. Mà thật ra, ông bà cũng rất ít nói chuyện với nhau. Quý Phi chưa bao giờ thấy ba mẹ ngồi chung mà nói chuyện khi cả nhà ngồi vào bàn ăn. Hầu như chỉ có cô là điểm trung gian, hết nói với người này đến nói với người kia. Không hiểu tại ba mẹ cô khéo léo phớt lờ trước mặt cô sự hạnh phúc viên mãn, hay chính cô vô tư không để ý.

Nhưng bây giờ, đầu óc luôn bị chi phối cái điều Trần Nghiêm nói, nên cô đâm ra quan sát ba mẹ mình hơn. Cô muốn biết tại sao anh nói ba mẹ trí thức kiểu ngu xuẩn. Cô tin Trần Nghiêm đến nỗi đâm ra hoài nghi hạnh phúc của mình. Chẳng lẽ đó là giả tạo.

Quý Phi đang ngồi nghĩ lẩn thẩn thì có tiếng chuông reo. Cô thôi nghĩ nữa. Và nhìn ba đến nhấc máy. Ông đưa qua cho cô:

- Mẹ muốn nói chuyện với con đó.

Quý Phi đón lấy ống nghe:

- Mẹ hả mẹ?

- Ủ! Con đang làm gì đó?

- Con ngồi chơi với ba, chừng nào mẹ về.

- Mẹ đang ở nhà dì Lan, mấy dì muốn con qua chơi đó.

- Ủa! Chứ không phải mẹ đi với khách hàng sao?

- Khách hàng nào? Con nói gì vậy?

- Dạ, đâu có nói gì. Vậy từ chiều giờ mẹ ở nhà dì Lan hả?

- Ủ, con qua ngay đi nhé.

- Dạ thôi, con muốn ở nhà xem phim.

- Thì thôi vậy, tối mẹ về.

- Dạ,

Quý Phi gác máy. Cô quay qua nhìn ông Huỳnh. Rồi thờ người suy nghĩ. Tại sao ba phải nói dối như vậy? Mẹ nói một đằng, ba nói một nẻo, như vậy là sao?

Cô đến ngồi gần ông Huỳnh:

- Mẹ Ở nhà đi Lan, sao ba nói là đi với khách?

Ông Huỳnh buông tờ báo xuống, mỉm cười:

- Vậy chắc ba nghe lầm. Bà ấy dặn con cái gì vậy?

- Không dặn gì hết. Chỉ hỏi con đang làm gì thôi.

- Vậy hả?

“Vậy là ba không biết mẹ đi đâu, ba nói dối mình”. Nếu là trước đây, có lẽ cô chẳng mấy để ý. Nhưng bây giờ, điều đó lại như hé ra cái gì đó. Một điều gì đó giả tạo bất ổn, làm cô mơ hồ khổ sở.

Thấy vẻ mặt bồn chồn của cô, ông Huỳnh có vẻ lo:

- Con buồn chuyện gì vậy? Công ty có chuyện gì không con?

- Dạ không.

Bất chợt cô nhìn ông chăm chăm:

- Ba có biết ai tên Trần Nghiêm không ba?

Về mặt ông Huỳnh lúng túng hẳn đi. Một sự lúng túng rất không hợp với ông chút nào. Quý Phi đã quen nhìn phong cách đường bệ của ông, nên cứ chỉ nhu nhược đó là cô chịu không nổi. Đến nổi cô phải quay mặt đi chỗ khác.

Một lát sau, ông Huỳnh hỏi với vẻ lo ngại:

- Làm sao con biết cậu đó?

- Ảnh là phó giám đốc trong công ty con.

Ông Huỳnh nhìn sững cô:

- Vậy à?

- Tại sao ảnh ghét nhà mình vậy, ba?

Ông Huỳnh gần như chết đứng:

- Con với cậu ta thân nhau lắm à?

Quý Phi cười lạnh giá:

- Ảnh ghét nhà mình làm sao chịu thân với con hả ba? Ba có biết tại sao lúc trước ảnh cho con làm công nhân không? Là ảnh muốn con chịu không nổi phải nghỉ việc đó.

Thấy vẻ mặt xuống sắc của ông, cô buồn buồn:

- Vậy là ảnh nói thật phải không ba? Chắc chắn là ba biết anh rồi.

Giọng ông Huỳnh khàn khàn:

- Nó ghét con lắm à? Nó có làm khó gì con không?

- Ảnh không làm khó. Ngược lại, vẫn sắp cho con làm khâu quan trọng. Nhưng ảnh luôn tránh con, và muốn con nghỉ làm.

- Vậy tại sao con không nghỉ? Con đâu có sợ thiếu chỗ làm. Mà nếu vậy đi nữa, ba mẹ cũng đâu cần con phải kiếm tiền.

- Con không cần tiền, nhưng không thể rời bỏ ở đó được.

Tự nhiên cô mũi lòng òa lên khóc, khóc một cách tức tưởi. Và cô kể hết những chuyện xảy ra giữa Trần Nghiêm và cô.

Ông Huỳnh chỉ biết lặng thinh mà đau khổ. Thậm chí không dám nhìn con gái.

Thái độ của ông chẳng khác nào sự đe dọa đối với Quý Phi, cô khóc thút thít:

- Ba đừng giấu con nữa. Ba mẹ đã làm sao để anh ấy thù hận, con không tin ảnh dựng chuyện đâu.
- Bình tĩnh đi con gái. Nếu con đã biết rồi thì ba giấu cũng vô ích. Nhưng con phải hiểu nếu ba mẹ sống dối mình thì tất cả cũng vì con thôi.

Quý Phi thì thào:

- Ba mẹ sống dối mình, có nghĩa là cả ba lẫn mẹ đều thiếu tình thương với nhau. Và sự hạnh phúc của mình đều là giả dối, con suy luận có đúng không?
- Con chỉ nên biết mơ hồ thôi con gái ạ. Thật ra, có biết bao nhiêu gia đình tưởng như hạnh phúc, chỉ có người bên trong mới hiểu được sự gắng gượng của mình.

Quý Phi cười buồn rầu:

- Con biết chuyện đó, nhưng con nghĩ nó là ở đâu đó xa xôi, của ai đó chung chung, chứ không phải với chính ba mẹ con.

Rồi cô buộc miệng:

- Trong lúc nóng giận, anh Nghiêm đã bảo ba và mẹ là mẫu người giả dối.

Nói xong câu đó, cô im lặng, cảm thấy mình đã quá đáng. Cô nói nhỏ:

- Con không dám phê phán ba mẹ đâu.
- Cậu ta có nói hơn vậy, ba cũng không giận đâu. Ba hiểu sự căm giận đó. Thậm chí ba nghĩ, mẹ con cậu ta yên lặng đến ngày nay là đã vị tha lắm rồi.

Quý Phi nhìn ông đau đầu:

- Nhưng sự rạn nứt của ba mẹ thì có liên quan gì đến họ? Liên quan gì hả ba?

Ông Huỳnh im lặng, phân vân đến mức dẫn xé, cuối cùng ông lắc đầu chịu thua. Ông bỗng thấy con gái mình như một vị quan tòa. Con bé đã lớn và đã có quyền biết, quyền phán xét người mà nó xem là thần tượng.

Để có được danh vị giáo sư tiến sĩ như ngày nay, ông đã hai lần phản bội. Lần đầu tiên ông phản bội mẹ Trần Nghiêm để cưới bà Hoàng Quý. Lần thứ hai ông trở thành người lừa dối, để giữ cho con gái mình một gia đình yên ổn.

Ông không ngờ đến lúc này, sự hy sinh của ông theo mây khói. Quý Phi đã biết, sẽ thất vọng đau khổ. Và điều tệ hại hơn là nỗi thất tình. Chẳng lẽ sự lầm lỗi của ông lại đổ lên đầu con gái.

Bỗng nhiên ông thấy mình già đi vì sự sụp đổ tinh thần.

...

Quý Phi rời khỏi phòng, cô không kết tội ba, cũng không có một nhận xét nào. Cô im lặng suốt khi nghe ba cô nói sự thật. Và bây giờ đây, cô hiểu sâu sắc rằng: Trần Nghiêm thù hận ba cô chứ không phải ghét cô. Và điều kinh khủng hơn, làm cô vỡ mộng là ánh hào quang của ba mẹ cô đã vụt tắt ngấm.

Cô ngồi một mình trong bóng tối, đau đớn với những ý nghĩ tuyệt vọng. Trần Nghiêm đã nói đúng. Cô sẽ đau khổ khi hiểu chuyện của người lớn. Bây giờ cô khổ sở hơn cả sự hình dung của mình.

Hôm sau, cô đi làm với gương mặt phờ phạc mất ngủ. Cô vừa ra khỏi nhà xe thì gặp giám đốc Phú Hoàng đang đi với Trần Nghiêm. Thấy cô, ông Hoàng dừng lại, mỉm cười thân mật:

- Thế nào rồi, cô kỹ sư trẻ? Công việc ổn định chưa?

- Dạ, cũng bình thường rồi ạ.

- Sao nhìn con xuống sắc vậy? Có bệnh gì không? Nếu không khỏe thì cứ nghỉ một buổi.

- Dạ, con không sao hết ạ.

- Ba con có khỏe không?

- Dạ, vẫn bình thường chú ạ.

Quý Phi muốn đi, nhưng ông cứ hỏi cô hết câu này đến câu khác. Hỏi một cách quan tâm thật sự.

Quý Phi biết ông chú ý đặc biệt đến cô, nên cô cố gắng trả lời để đáp lại sự quan tâm đó. Còn thật sự là cô đang muốn khóc.

Không hiểu sao, sáng nay thấy TRẦN NGHIÊM, cô lại muốn khóc. Cô thấy anh nhìn cô tò mò. Rồi về mặt

anh như đã hiểu một điều gì đó. Như muốn hỏi “đã có gì xảy ra trong gia đình cô phải không?” Cô thật ngu dại khi cứ cố hiểu chuyện của người lớn.

Giám đốc Hoàng chợt thay đổi nét mặt:

- Con làm sao vậy? Có gì không? Nhìn con không được bình thường đó.

Quý Phi cố cười, nhưng cô không biết nụ cười của mình trông như mếu. Cô vội chào hai người rồi đi nhanh như bỏ chạy trước cái nhìn khó hiểu của giám đốc.

Buổi chiều, sau giờ làm việc, Quý Phi đi lên phòng Trần Nghiêm. Nhưng anh đã về. Thế là cô thất vọng đi trở xuống.

Sau giờ làm, công ty trở nên vắng tênh. Các phòng đều im lìm trong ánh sáng nhá nhem của buổi chiều. Đi một mình trên dãy hành lang vắng lặng, Quý Phi có cảm tưởng cuộc đời mình đang hiu hắt như chiều tà. Cô cảm nhận được mình cô đơn và hoang mang. Cảm giác đó xa lạ với tính vô tư của cô.

16. Chương 16

Bỗng nhiên cô thấy sống mũi cay cay, khi mình đứng như tâm trạng bài hát, mà trước đây mình không thể hiểu hết.

“Em đi về ấy, nơi đâu nơi đâu? Sông cạn đá mòn, trăng treo đầu con sóng, tan theo tan theo chút tình xa vắng. Làm sao ru được tình vơi à ơi nỗi đau này người”.

Trần Nghiêm đã xua đuổi đã cảnh báo trước nỗi khổ. Vậy mà cô không cách nào dừng lại. Cứ lao theo tình yêu mê muội không kết thúc. Mà cũng không biết là nó sẽ đưa mình về đâu.

Quý Phi ngồi xuống bậc thang, đầu tựa vào lan can. Trong ánh sáng yếu ớt, nhìn cô như cô bé đang bơ vơ tội nghiệp. Nó thật tương phản với dáng dấp thanh lịch tự tin của cô.

Cô ngồi không lâu thì nghe tiếng giày đi lên những bậc thang. Cô ngẩng đầu lên, phân vân tự hỏi mình có nên tránh đi không. Nhưng vừa lúc đó, cô nhận ra người đó là Trần Nghiêm và cô đứng bật dậy, nhìn sững anh với tâm trạng nôn nao quay quắt.

Trần Nghiêm hơi đứng lại khi thấy cô. Rồi anh tiếp tục đi lên. Quý Phi đứng nép qua một bên, nói khẽ:

- Em không ngờ anh lại trở lại

- Tôi bỏ quên tập tài liệu.

Thấy anh định bỏ đi, Quý Phi vội lên tiếng:

- Em có chuyện muốn nói với anh.

Trần Nghiêm hơi dừng lại:

- Tôi đã nói rồi, những chuyện của cô sẽ không liên quan gì đến tôi, đừng bao giờ tìm tôi nữa.

- Em cũng nghĩ như vậy. Nhưng hôm qua ... hôm qua em đã biết hết mọi chuyện, em không thể im lặng.

Trần Nghiêm đứng dựa vào tường, đối diện với cô. Vẻ mặt vẫn không biểu lộ sự ngạc nhiên.

- Cho dù là vậy, tôi cũng không muốn biết. Và trên hết, là tôi không thích bị quấy rầy.

Quý Phi nhìn anh như van nài:

- Em biết anh ghét em nhất trên đời, nhưng em không thể đứng xa để nhìn anh. Ba em có lỗi với mẹ anh, em muốn xin lỗi anh.

Trần Nghiêm hơi nhướng mày ngạc nhiên. Nhưng rồi lại cười lạnh lùng:

- Cô trả con thật. Cứ nghĩ xin lỗi là đủ sao. Trên đời có những tội lỗi không thể cứu vãn bằng lời xin lỗi hay sự hối hận. Tôi không cần nghe mấy tiếng đó đâu. Và nếu như cô bị chuyện đó dày vò, tôi cũng không cần biết.

- Kể cả khi em tìm cách chuộc lỗi cho ba em sao?

- Tôi không cần – Giọng anh vẫn lạnh lùng.

Quý Phi không dám nhìn Trần Nghiêm, cô nói mà mắt vẫn cụp xuống:

- Ba em cũng đã từng bị hối hận, chứ không yên ổn như cách ba đã sống. Có lẽ anh không hiểu điều đó.

- Ông ta nghĩ thế nào, tôi không quan tâm.

- Ba bảo lúc đó ba đã mâu thuẫn rất nhiều. Rồi cuối cùng ba sống vì em. Ba thương em hơn mọi thứ trên đời. Nhưng anh biết em nghĩ gì không?

Cô rụt rè ngược lên nhìn Trần Nghiêm. Nhưng khuôn mặt anh vẫn lạnh lùng. Một vẻ dửng dưng sắt đá. Cô liếm môi như ngại. Nhưng rồi lại cố gắng lay chuyển anh, bằng tất cả khao khát của mình. Giọng cô trở nên gấp rút:

- Em đã nghĩ, thà ba bỏ rơi em và mẹ, em vẫn có thể chấp nhận. Lúc đó em còn nhỏ, nên cứ đeo bám lấy ba. Nhưng nếu là bây giờ, em sẽ không làm thế.

Trần Nghiêm cười khan:

- Mẹ tôi không tranh dành với một đứa bé đâu, đừng có tư tưởng đó. Và ba cô cũng không đơn giản như cô tưởng. Cái điều mà tôi khinh ở một người đàn ông, thì ba cô lại sống vì cái đó.

- Em không hiểu, đó là cái gì mới được chứ.

Trần Nghiêm nhìn thẳng vào mặt cô:

- Là sự yếu hèn, không dám tranh đấu. Là thói quen nhu nhược ích kỷ. Ông ta hy sinh tình cảm của ông ta. Hy sinh luôn tình yêu của mẹ tôi, miễn là ông ta được yên thân. Cô còn thần thánh ba cô lắm. Thế cũng tốt cho cô. Nhưng đừng vì thế mà muốn biện luận cho ông ta.

Quý Phi nói nhanh:

- Em không biện luận, vì em cũng không đồng ý những gì ba em làm. Em chỉ muốn hóa giải sự thù hận trong lòng anh mà thôi.

Trần Nghiêm cười nhếch môi:

- Cô làm nổi chuyện đó sao?

- Em sẽ cố gắng.

- Đừng phiêu lưu như vậy. Cô hãy đứng qua một bên và chấp nhận hết tất cả những gì đã có. Đừng xới tung nó lên nữa, chỉ làm tôi khinh thêm thôi.

- Nếu anh không quá khe khát, anh sẽ ...

Trần Nghiêm không quan tâm những gì cô nói, anh cắt ngang:

- Rất may là tôi không bị quàng mắt vì sắc đẹp của cô. Cũng không hề yêu cô. Mà nếu có yêu cô thì tôi cũng không dám nghĩ tới chuyện nghiêm túc.

Quý Phi cắn môi, đau đặng tận tim. Cô chỉ biết lặng lẽ nhìn anh. Trần Nghiêm nói một cách tàn nhẫn:

- Cô thừa hưởng tất cả những gì là tinh hoa của ba cô. Chắc gì ông ta không truyền cho cô tính ích kỷ, vô trách nhiệm và độc ác. Tôi không muốn một ngày nào đó, tôi cũng sẽ là nạn nhân thói ích kỷ của cô.

- Anh không thể công bằng hơn sao? Em có lỗi gì khi là con của ba em chứ? Không ai muốn mình sinh ra trong gia đình tội lỗi bao giờ.

Trần Nghiêm vẫn đứng đưng:

- Không ai muốn, nhưng dòng máu nhơ bẩn đã chảy trong người cô, có muốn tẩy rửa cũng không được.

Quý Phi nhìn anh trân trối, cô không tin một con người tao nhã như anh, lại có thể thù hận khốc liệt như vậy. Có lẽ phần đen tối nhất trong tâm hồn anh, là nỗi ám ảnh về gia đình cô. Thốt nhiên cô nhận thức sâu thêm rằng ba cô đã nợ của mẹ anh quá nhiều. Mòn nợ thù hận đó ba sẽ không bao giờ xóa được. Và cô sẽ là người hứng chịu hậu quả ba cô gây ra.

Điều đó làm cô thấy rung động. Cô nói qua làn nước mắt:

- Em biết tội lỗi của em khó làm anh tha thứ. Nhưng không phải mọi chuyện đều không thể cứu vãn. Nếu như ba gây thiệt thòi cho mẹ anh, thì em sẽ tìm cách đền bù. Em ...

Trần Nghiêm ngẩng phắt lên:

- Cô muốn khuấy động chuyện gì nữa?

- Em...

Nhưng anh cắt ngang, đôi mắt nhìn cô như đầy lửa:

- Cái gì đã qua, tôi cấm cô khuấy động lại. Tôi đã muốn mọi chuyện vào quá khứ hết, để yên cho mẹ tôi quên, nếu cô gây thêm chuyện rắc rối, tôi sẽ thẳng tay với cô đó.

Sự giận dữ đột ngột đó khiến Quý Phi sợ run lên. Cô lắp bắp:

- Em không phải là người ác, em chỉ muốn đền bù thiệt thòi cho mẹ anh, vì ba em có lỗi với bác ấy.

- Đền bù thế nào? Đòi ba cô phải chọn mẹ tôi à? Tôi mất sĩ diện đến mức nhận sự bố thí của cô sao?

Quý Phi bối rối:

- Em không nghĩ như vậy. Em chỉ muốn xin lỗi mẹ anh.

- Không cần. Cô không đủ tư cách đâu.

Anh chợt nheo mắt lại, nhìn cô một cách dữ dội:

- Nếu cô thật sự muốn chuộc lỗi cho ba cô, thì hãy đòi ông ấy ly dị với mẹ cô đi. Hãy sống phần đời còn lại của ông ấy cho mẹ tôi. Cô là con cưng của ông ấy mà, gì lại không được.

Thấy vẻ mặt thất sắc của cô, anh cười gằn:

- Không dám làm phải không? Vậy thì đừng nghĩ đến chuyện xin lỗi. Tôi cần việc làm cụ thể, chứ không cần khoa trương.

Quý Phi bàng hoàng đến mức không nói được. Cô không hay mình nhìn Trần Nghiêm một cách khiếp đảm, sợ hãi. Vẻ mặt của cô làm anh mím môi lại. Khuôn mặt trở nên lạnh lùng.

- Đừng sợ. Tôi chỉ muốn thử cô thôi. Tôi không giống ba cô, chỉ biết nghĩ cho mình. Nhưng suy cho cùng, bà ấy cũng chỉ là nạn nhân của ba cô. Bà ấy không đáng chịu thiệt thòi đâu.

Anh chợt ngừng lại nhìn cô từ đầu đến chân, làm cô co người lại, nép sát vào lan can. Anh nhìn cử chỉ của cô một cách lạnh nhạt:

- Tại sao cô chọn tôi? Ma quỷ nào xúi khiến cô vậy? Một người đẹp như cô, thiếu gì người đeo đuổi. Cô nghĩ chỉ cần cô chọn ai đó thì họ sẽ được hân hạnh quy phục sao? Tôi không thuộc những người đó đâu.

Quý Phi chợt đổi giọng:

- Ngay từ đầu, anh đã biết. Tại sao anh không loại hồ sơ của em ra? Thà là để em đừng gặp anh, có lẽ em sẽ thanh thản hơn.

- Đó cũng là sự run rẩy cho tôi. Nếu tôi đi công tác về sớm hơn thì cô đã bị loại ngay từ đầu.

Cách nói chuyện thẳng thừng của anh làm Quý Phi hoàn toàn bị sốc. Từ bé đến lớn, cô chỉ quen nghe mọi người nói chuyện ngọt ngào với mình. Một người lạ nói nặng cô cũng đã chịu không nổi. Nói gì đến người mà mình yêu như yêu thần tượng.

Vậy mà không hiểu tại sao cô không thể phản kháng. Chỉ nhận chịu. Và cũng không thể bỏ đi. Cô muốn được ở gần anh, dù chỉ để thấy cái nhìn ác cảm.

Nhưng Trần Nghiêm đã tước đi mất giây phút gần gũi hiếm hoi này. Anh nói tiếp với giọng dứt khoát:

- Tôi đã từng nói với cô, tôi không muốn tiếp xúc riêng tư như thế này. Từ đây về sau ngoài công việc, đừng bao giờ đến gặp tôi nữa.

Anh đi lên hành lang và quay lại:

- Mà yêu cầu của công việc cũng không cần cô gặp tôi. Nếu muốn giữ lại chút lịch sự với nhau, thì đừng để tôi phải thấy cô.

Quý Phi không trả lời, cô lặng lẽ nhìn anh biến mất sau cửa phòng. Rồi thất thểu đi một mình xuống sân. Nỗi buồn khổ ứ đầy cả tim, làm cô có cảm tưởng ngực mình nặng trĩu.

—

17. Chương 17

Đi ngang qua phòng hành chánh, cô thấy Hạ Lan đang nói chuyện điện thoại. Thấy cô, cô ta ngoắt tay ra hiệu bảo chờ. Quý Phi không hiểu có chuyện gì, nhưng cũng bước vào phòng ngồi.

Một lát sau, Hạ Lan gác máy đi ra:

- Tranh thủ gọi điện cho bà chị, trong giờ làm, khó nói chuyện quá.

Quý Phi dạ một cách thờ ơ. Cô biết có nhiều người lợi dụng điện thoại của công ty để nói chuyện riêng. Nhưng cô không quan tâm dòm ngó. Ngoài công việc ra, cô không để tâm đến bất cứ chuyện gì, của ai. Nhiều người thích cô vì sự vô tư đó. Trong đó, dĩ nhiên có Hạ Lan.

Hạ Lan khóa cửa xong, cả hai đi ra cổng. Thấy vẻ buồn lặng của Quý Phi, cô hỏi với vẻ quan tâm thật lòng:

- Em ở lại làm gì vậy? Có chuyện gì rắc rối không?

- Dạ không.

- Hôm nay, chị cũng muốn gặp riêng em, nhưng em về sớm quá không gặp được.

- Có chuyện gì không chị?

- Lại ghế kia nói chuyện đi. Em có gặp về không?

- Không chị ạ.

Cả hai đến ngồi xuống băng đá. Hạ Lan nhìn Quý Phi hồi lâu, rồi nói như nhận xét:

- Mặt em lúc nào cũng buồn buồn, trông đẹp ghê.

Quý Phi cười gượng, không trả lời. Cô đã quen nghe người ta bảo mình đẹp. Nghe riết rồi quen, không còn cảm xúc gì nữa. Và cô hỏi qua chuyện khác.

- Chị định nói gì với em hả?

Hạ Lan chưa kịp trả lời, thì thấy Trần Nghiêm đi ra. Cô chào anh xong, rồi quay lại nhìn Quý Phi như dò xét:

- Em thấy phó giám đốc thế nào?

Quý Phi hơi chớp mắt, bối rối:

- Chị hỏi rộng quá, em không trả lời được.

- Anh ấy có nhiều cô thích, nhưng không hiểu sao đến giờ vẫn chưa có người yêu. Hải Đông yêu ảnh hai năm nay rồi đó.

Quý Phi nghe nhói trong ngực, cô ngược lên nhìn Hạ Lan:

- Em không biết chuyện đó.

- Vì vậy chị mới nói với em. Em có biết cái lần em với anh Nghiêm nói chuyện, bị nó nghe hết không?

Quý Phi tái mặt:

- Chị nói ai? Chị Đông nghe hết à?

- Và nó đi nói lung tung, chị không thích tính đó của nó. Nói để em thận trọng hơn.

- Cám ơn chị.

Quý Phi nhìn đăm đăm khoảng sân cỏ, không biết nói thế nào, chuyện dở khóc dở cười như thế, cô còn biết nói gì hơn. Ngoài một câu buông xuôi:

- Em hiểu tại sao chị Đông ghét em.

- Em thích anh Nghiêm cũng không có gì lạ. Anh Nghiêm nhìn bề ngoài tưởng như dễ gần. Nhưng thật ra khó tiếp xúc. Đời tư của anh bị kịch lắm.

Tim Quý Phi đập nhanh hồi hộp:

- Bị kịch thế nào chị?

- Anh thì không có gì. Nhưng bà mẹ bị tâm thần, nhẹ thôi chứ không có gì, mới tiếp xúc không ai biết đâu.

Quý Phi thốt lên:

- Tâm thần à?

Đột nhiên cô có cảm tưởng điều bị kịch đó có liên quan đến ba cô. Nói thẳng ra là do ba gây ra cho người ta. Chỉ suy luận thôi thì cũng cũng biết.

- Sao chị biết vậy, chị Lan? – Cô hỏi khẽ.

- Mẹ chị bà con với mẹ anh Nghiêm. Chính anh đưa chị vô công ty đó.

Nhưng Quý Phi chỉ chú ý đến khía cạnh khác:

- Bà con thế nào hả chị?

- Bà con xa, nhưng cũng khá thân.

Ngừng lại một lát, Hạ Lan nói như để Quý Phi chú ý:

- Dì Chi hiền lắm Phi.

- Em cũng nghĩ vậy.

Quý Phi đã nói thật lòng. Vì cô nghĩ, người phụ nữ đó phải đáng yêu như thế nào, ba cô mới nhớ lâu như vậy. Bà ấy phải là dịu dàng hơn mẹ cô nhiều. Cô đã tò mò rất nhiều về bà. Không ngờ bỗng nhiên có người để hỏi. Và cô hỏi một cách nhiệt thành:

- Dì Chi đó chắc đẹp lắm hả chị?

- Thời đó, dì ấy là hoa khôi trong xóm. Nhiều người đeo đuổi lắm. Nhưng dì thương phải một người đàn ông sở khanh.

“Là ba mình đấy”. Quý Phi nghĩ thầm. Tự nhiên cô thấy mặc cảm.

- Ông ta gạt găm dì Chi sao?

- Cũng không biết phải đánh giá thế nào. Có lẽ vì nghèo quá, nên ông ta không thể chọn tình yêu. Bà vợ mà ông ta cưới là con nhà giàu, học cao mà sắc sảo ghê gớm.

Quý Phi làm thinh, dù sao cũng buồn khi nghe người khác không thích mẹ mình. Và cô im lặng nhìn Hạ Lan.

Hạ Lan nghĩ cái nhìn đó theo nghĩa khác. Cô cho là Quý Phi muốn tìm hiểu, nên nói nhiệt tình:

- Lúc ông ta cưới vợ, dì Chi thất vọng bệnh nặng lắm.

- Đến mức như vậy ư sao chị?

- Tội nghiệp dì ấy lắm. Mẹ chị kể, dì ấy tính yếu đuối, ủy mị nên thất tình là điều bất hạnh đối với dì ấy.

Quý Phi buột miệng:

- Thế, anh Nghiêm có phải là con của người đàn ông ấy không?

Hạ Lan lắc đầu:

- Không phải. Vì sau đó, gia đình dì Chi gả ép dì cho người khác. Là ba của anh Nghiêm đó. Ông ấy tệ hại lắm. Ông ấy chết vì say.

“Thật là kinh khủng”. Quý Phi thì thầm. Hạ Lan kể tiếp:

- Số dì Chi thật lận đận. Có chồng cũng như không. Lúc ông ấy chết xong, dì Chi bán nhà trả nợ, rồi đi bán xôi nuôi anh Nghiêm đi học. Thế rồi mấy năm sau, cái ông họ sở kia trở lại tìm dì Chi.

Cô chép miệng, nói với vẻ phán xét:

- Bảo là sở Khanh thì cũng không hẳn. Ông ta lên bà vợ, chu cấp tiền cho dì Chi. Lúc đó, ông ta thành đạt rồi.

Quý Phi rụt rè:

- Thế, chị có biết người đàn ông đó không?

- Không. Nghe mẹ chị nói, ông ta đẹp trai lắm, là giáo sư của trường đại học nào đó, chị không rành.

Quý Phi thở nhẹ:

- Chắc chị không ưa ông ta.

- Cũng không biết nữa. Thật ra nếu ông ta chỉ giúp đỡ dì Chi theo kiểu đền bù, thì không có gì để nói. Đằng này, ông ta hứa sẽ ly dị vợ. Hứa đã đời làm dì Chi hy vọng, rồi sau đó rút lui luôn. Dì Chi như người chết đi lần thứ hai, đâm ra bệnh luôn. Em có tin hồng nhan bạc phận không Phi?

- Em cũng không biết. Nhưng em nghĩ, dì Chi khổ vì không hiểu người đó. Thật ra người đàn ông kia cũng bị khổ sở lắm.

- Sao em biết?

Quý Phi làm thinh, sau khi nghe chuyện rồi, cô đâm ra sợ mọi người biết mình là con của ba, sợ mọi người biết giáo sư tiến sĩ Huỳnh đáng kính trọng lại là người gạt gẫm một phụ nữ yếu đuối. Thật đáng xấu hổ.

Cô cắn môi, đưa mắt nhìn ra xa:

- Tại sao chị nói chuyện này với em, hả chị Lan?

- Tại chị thấy Phi thương anh Nghiêm.

- Trong công ty có ai biết chuyện riêng của anh không chị?

- Chắc không.

- Chị không kể với chị Đông à?

- Không. Chị không thích con nhỏ đồng danh đó. Dì Chi hiền lắm, gặp con dâu như vậy chịu sao nổi. May là anh Nghiêm không thương nó.

“Nói như vậy là chị ấy thích mình. Nếu biết mình là con của ai liệu chị còn thích mình không?” Tự nhiên Quý Phi thở dài một mình.

Hạ Lan nói như nhắc:

- Em nên thận trọng khi nói chuyện với anh Nghiêm. Hải Đông nó hay rình rập lắm. Rình nghe chuyện của người ta, rồi đi nói lung tung, xấu tính quá. À, mà anh Nghiêm ghét gia đình em vì cái gì hả Phi?

Thấy Quý Phi ngắc ngứ làm thinh. Cô vội nói thêm:

- Xin lỗi, chị hỏi tò mò quá. Tại chị có cảm tình với em, chứ không phải thóc mách gì đâu.

Quý Phi cười không vui:

- Em không nghĩ như vậy đâu. Có điều nói ra rồi, sợ chị sẽ có ác cảm với em, như với chị Đông vậy.

- Em đâu có giống nó.

- Nhưng thật sự em là con của ông ấy đấy chị ạ.

- Là con gái ông giáo sư đó?

- Vâng.

Hạ Lan mở to mắt, im lặng. Rồi cô nói như nhận xét:

- Vậy thì sẽ khổ cho em. Anh Nghiêm đời nào chấp nhận được em.

Quý Phi ngược lên nhìn, giọng buồn buồn:

- Em không đồng tình với ba em, nhưng em là con mà, cái khổ là ... muốn làm cái gì đó đền bù cũng không được. Em thật sự muốn chuộc lỗi cho ba em.

- Nhưng anh Nghiêm từ chối thẳng thừng?

- Vâng, em buồn lắm. Trước kia cuộc sống đối với em thật nhẹ nhàng, em rất vô tư. Từ lúc gặp anh Nghiêm, em thấy tất cả đều đảo lộn.

Cô ngừng lại một lát, rồi nói nhỏ:

- Em buồn lắm. Từ nhỏ lớn, chưa bao giờ em bị như thế này.

- Hèn gì, thấy sau này em khác hẳn lúc mới vô, chị hỏi thật nhé. Em không thấy mẹ anh Nghiêm là đối thủ của mẹ em sao?

- Em nhìn vấn đề từ hai phía, chứ không khư khư bên vực mẹ em. Em thương ba nhưng cũng không đồng tình việc làm của ba.

Hạ Lan gật gù:

- Em tốt lắm.

- Thật ra, ba em bị dày vò nhiều lắm, em cũng không muốn lên án ba.

Cô chợt ngập ngừng:

- Em không biết anh Nghiêm có họ hàng với chị. Thấy chị thân với em chắc anh không thích đâu.

Hạ Lan cười xòa:

- Anh không để ý chuyện con gái đâu, mà cũng không hẹp hòi, đừng ngại gì cả.

Quý Phi nhìn Hạ Lan một cách hoài nghi. Nhưng rồi nhìn vẻ thật tình trên khuôn mặt chẳng lấy gì làm đẹp ấy, cô lại thấy yên lòng. Và trong mắt cô, Hạ Lan trở nên gần gũi hơn, đẹp hơn vì tính cách dễ chịu.

18. Chương 18

Quý Phi bấm chuông rồi đứng qua một bên chờ. Cô tò mò nhìn qua chấn song. Đây là lần đầu tiên cô mạo hiểm đến nhà Trần Nghiêm. Anh đã đi Pháp, tuần sau mới về. Biết anh không có ở nhà, nên cô liều lĩnh đến thăm người phụ nữ là kẻ thù của mẹ cô. Và trong khi chờ mở cửa, tim cô đập như trống đánh vì hồi hộp.

Một lát sau, một cô gái ra mở cửa. Cô ta mặc bộ đồ bông, tóc kẹp ra sau, có vẻ ở quê lên. Cô ta mở cửa rồi nhìn Quý Phi tò mò. Qua cái nhìn đó, quý Phi biết cô bé thấy mình quá đẹp và thay vì hỏi khách tìm ai, thì cô bé cứ chăm chăm nhìn y phục của cô, quên mất nhiệm vụ của mình.

Quý Phi bèn chủ động lên tiếng:

- Chị tìm dì Chi, có dì ở nhà không em?

Cô bé như nhớ ra, vội trả lời và mở rộng cánh cửa:

- Dạ có, mời chị vào nhà.

Quý Phi đi theo cô bé vào sân. Hạ Lan đã nói trước, nên cô đã biết cô bé này là người giúp việc và săn sóc dì Chi. Không biết dì Chi bất thường đến mức nào mà cần phải có người săn sóc.

Cô gái bảo Quý Phi ngồi ở phòng khách. Rồi ra nhà sau lấy nước. quý Phi đưa mắt nhìn quanh nhà. Nhà Trần Nghiêm không đẹp và lớn như nhà cô nhưng cô lại thấy thích. Cô chợt ao ước mình được là thành viên của gia đình này. Một người như Trần Nghiêm sẽ làm người khác hạnh phúc khi sống với nhau.

Cô đang mơ màng với giấc mộng xa vời thì thấy dì Chi đi ra. Trong một phút, cô có cảm giác phân đôi rất lạ. Có một chút dị ứng khi đứng trước mặt kẻ thù của mẹ. Đồng thời lại tội nghiệp, quý mến và muốn đền bù nỗi bất hạnh cho bà.

Cô đứng dậy, nhỏ nhẹ chào:

- Thưa dì.

Dì Chi cười nhẹ:

- Ngồi chơi đi em, không ngờ con đến thăm dì.

Quý Phi ngẩn người ngồi yên, hoang mang. Dì Chi rõ ràng là không có dấu hiệu tâm thần nào. Sao lại nói như thế, cô không tin là loạn trí đến mức không phân biệt được người quen lạ. Cô nói dè dặt:

- Có phải dì đã biết con không ạ?

- Con giống ba con lắm. mấy năm trước, con không lớn như bây giờ. Con đẹp lắm. Giống ông ấy như đúc.

Quý Phi ngạc nhiên vô cùng. Cô hơi nhích người tới trước nhìn bà.

- Con đã gặp dì rồi sao? Thật tình là con không nhớ dì ạ.

Dì Chi mỉm cười:

- Lúc đó con còn nhỏ, không nhớ là phải rồi, dì vẫn thường thấy con ngoài đường đấy.

Vậy là không phải chỉ Trần Nghiêm, mà cả dì Chi cũng biết cô. Quý Phi ngồi im, hoang mang tự hỏi người phụ nữ này có ghét cô như con trai bà không?

Những gì dự định nói chợt biến khỏi đầu và cô bối rối ngồi im. Trong bụng run thềm. Nếu bị đuổi về, thật chẳng biết nói ra sao. Và cô len lén nhìn dì Chi, chờ cách ứng xử của bà.

Bà không có vẻ gì là ghét cô, và hỏi như hỏi thăm người thân:

- Ba con có khỏe không?

- Dạ khỏe ạ.

- Con tìm dì có chuyện gì không?

Quý Phi lúng túng:

- Dạ ... con chỉ muốn ... muốn thăm dì thôi, ba con không biết con tới đây.

Dì Chi nhìn cô chăm chú:

- Làm sao con biết được dì, ai nói với con vậy?

Vậy là Trần Nghiêm không hề nói chuyện này với bà. Quý Phi phân vân không biết có nên nói thật hay không. Cô lặng lẽ suy nghĩ rồi đành nói thật.

- Con làm chung với anh Nghiêm đó dì ạ.

Dì Chi hơi ngã người ra sau. Như quá bất ngờ, mãi một hồi, bà mới lên tiếng:

- Ba mẹ con có biết chuyện này không?

- Con có nói với ba, nhưng mẹ con không biết.

- Rồi ông ấy có nói gì không?

- Ba kể con nghe chuyện bà với dì.

Dì Chi nhìn cô chăm chú:

- Con không thấy ghét dì sao, con gái?

Quý Phi ngáp ngừng:

- Con thấy ... ba con có lỗi với dì.

- Con trưởng thành rồi, đã biết phán xét của người lớn. Dì thật thanh thản khi con không hận dì như mẹ con.

Nói xong câu đó, bà im lặng thật lâu. Vẻ mặt trở nên xa vắng như đắm chìm trong ký ức nào đó. Quý Phi thấy hoang mang trước sự thay đổi đó. Cô không biết bà có nhớ cô đang ngồi với bà không. Nhìn cách vô hồn như thế, cô biết bà thường ngồi hàng giờ để thả hồn theo ký ức xa xăm.

Cô chợt nhớ Hạ Lan bảo bà bị tâm thần nhẹ. Cô không hiểu mấy người tâm thần ra sao. Nhưng nhìn bà thì rõ ràng có gì đó không bình thường. Dù vậy, bà vẫn hiền lành vô hại.

Thấy mãi mà bà vẫn không nói gì, Quý Phi dè dặt lên tiếng:

- Dì Chi nghĩ cái gì thế? Con có nói gì để dì giận không hả dì?

Dì Chi quay lại, khuôn mặt vẫn phẳng phất một nét ngơ ngẩn, nhưng giọng nói rất tỉnh táo:

- Dì đang nhớ lại lần gặp với ba con, cách đây bốn năm, đó là lần cuối cùng dì gặp ông ấy. Không biết bây giờ ông ấy có khỏe không. Có hạnh phúc thật sự không?

Quý Phi lắc đầu:

- Con nghĩ ... ba con không hợp với ... không ... ba con rất hối hận khi làm dì buồn, ba nói với con như thế.

- Con không coi dì là người phá hoại hạnh phúc của ba mẹ con chứ?

- Con nghĩ ... suy cho cùng, dì không có lỗi, mẹ con là ... là người đến sau, lẽ ra ba không nên hứa hẹn với dì rồi lại bỏ, như thế là ác.

Dì Chi cười lặng lẽ:

- Ông ấy vì con đấy.

- Nếu đã vì con, thì ba không nên hứa hẹn với dì.

- Đó là lỗi của ông ấy. Khi mệt mỏi vì sống với mẹ con, ông ấy quay lại tìm sự an ủi ở dì. Dì biết không bao giờ ông ấy quên được dì. Nhưng không nên thiếu bản lĩnh như vậy.

Bà nói như trách móc nhẹ nhàng:

- Đã bỏ thì đừng nên tiếc nuối. Còn khi đã chán nản gia đình thì phải cứng rắn dứt khoát. Đừng nửa vời như thế, nó khiến dì sống lại rồi sau đó như chết đi. Dì đã đặt tất cả hy vọng vào ông ấy. Sau đó thì không còn gì nữa.

Quý Phi nói khẽ:

- Cho con xin lỗi.

- Con còn nhỏ, đâu có trách nhiệm gánh lỗi lầm của người lớn.

- Anh Nghiêm hận ba con lắm phải không dì?

- Nó đau lòng cho dì, càng đau lòng thì nó càng ghét ông ấy. Nhưng dì không muốn như thế.

- Dì còn giận ba con không?

- Dì tha thứ tất cả cho ông ấy. Thật ra ông ấy là người đàn ông thiếu bản lĩnh. Ông ấy sợ mất đi cuộc sống yên ổn. Nhất là sợ làm khổ con. Con không biết là ba mẹ con cứng con đến thế nào đâu.

- Anh Nghiêm đã nói với con như vậy, anh không vị tha như dì. Dì hiểu sự yếu đuối của ba con, nhưng anh lại cho đó là sự ích kỷ, e thiếu bản lĩnh đàn ông.

- Nó nói với con như vậy à?

- Vâng.

Dì Chi cười bao dung:

- Lẽ ra nó không nên đổ trách nhiệm lên đầu con. Dì không biết hai đứa đã biết nhau.

Quý Phi nói một cách dè dặt:

- Khi biết chuyện của ba con, con rất muốn gặp dì. Con muốn xem dì như... như bạn của mẹ con, và tới lui chơi với dì, được không ạ?

- Được chứ. Nhưng dì không tin mẹ con đồng ý. Mẹ con luôn gọi dì là phù thủy. Bà ấy có quyền căm ghét dì mà. Đừng để trong nhà con lại bất hòa, người khổ nhất sẽ là con đấy.

Quý Phi không sợ bị mẹ biết. Vì cô sẽ cố giấu. Cô chỉ sợ Trần NghiêM cấm cửa mà thôi. Mà điều đó thì anh đã cấm rồi. Cô ngược lên, nói khê:

- Mẹ con sẽ không biết gì cả, nhưng con mong dì đừng nói với anh NghiêM, anh sẽ không bao giờ đồng ý để con gặp dì, anh sợ dì không được yên ổn. Nhưng con không cố ý làm dì buồn đâu, con chỉ muốn chuộc lỗi cho ba con.

Dì Chi thò tay qua, cầm tay cô lên, bóp nhẹ:

- Dì quý con, vì con là con gái ông ấy. Con không cần chuộc lỗi gì cả. Chỉ cần con không xem dì là người phá hoại gia đình con là đủ rồi.

Bà không hứa hẹn gì về chuyện Trần NghiêM. Nhưng Quý Phi đoán bà sẽ im lặng, sẽ không làm gì khơi thêm sự ác cảm cho anh. Một người dịu dàng như bà sẽ biết cách giữ cho mọi tình cảm trở nên tốt đẹp.

Cô ở lại chơi khá lâu rồi mới về. Di Chi đưa cô ra cổng với vẻ quyến luyến. Và bà dặn cô rất nhiều lần là hãy tới chơi với bà.

Về nhà Quý Phi giấu giếm cuộc gặp đó với mẹ. Cô có tâm trạng êm đềm, mấy ngày sau đó vẫn làm cô bồi hồi.

Lần đầu tiên, cô bắt đầu phân tích tình cảm của ba. Ba cưới mẹ rồi mà vẫn không quên được người phụ nữ ấy. Vì bà ấy quá dịu dàng, yếu đuối và tràn đầy tình cảm. Trong khi mẹ cô thì ...

Dù yêu quý mẹ mình, Quý Phi vẫn phải thừa nhận ở mẹ có gì đó khô khan, quyền uy và kiêu hãnh. Có lẽ ba sợ và nể mẹ nhiều hơn là yêu.

Nhưng sự thông cảm đó cũng khiến cô đau lòng không ít. Vì cô không muốn mẹ bị chia sẻ tình cảm. Thật là mâu thuẫn đến rối rắm.

Mấy ngày sau, trước ngày Trần Nghiêm về, Quý Phi lại lén đến thăm dì Chi một lần nữa. Lần này cô ở lại nói chuyện lâu hơn lần trước. Và khi về, cô có cảm giác thấy quý mến bà hơn. Đến mức cô có cảm giác như mình đã phản bội mẹ. Nghĩ đến lúc mẹ biết được việc làm của mình, Quý Phi không dám nghĩ tới nữa.

19. Chương 19

Hai tuần sau, công ty lại có thêm một kỹ sư mới về thế chỗ cho Nguyễn Hùng, người cũng tổ thu mua với Quý Phi.

Sau cú va chạm lúc trước, Sang bị điều lên khâu cấp đông. Anh ta cay cú Quý Phi lắm. Vì cô ta vô tình lật tẩy chuyện anh ta tư thông với thương lái. Nếu không phải ba anh ta là bạn với giám đốc Phú Hoàng, có lẽ anh ta đã bay theo Nguyễn Hùng rồi.

Sáng nay, Quý Phi đang làm việc thì Trần Nghiêm đưa cô kỹ sư mới xuống chỗ của cô. Anh nói như giới thiệu:

- Đây là cô Trúc Hiền, người mới về công ty, chắc cô đã nghe nói trước rồi phải không?

- Vâng.

Quý Phi gật đầu chào Trúc Hiền. Cô nàng cũng gật đầu chào lại cô. Trong mắt cô nàng có gì đó tò mò. Và một chút ngạc nhiên. Trong cái nhìn đó, Quý Phi biết cô nàng thấy mình đẹp.

Cô hơi nhìn chỗ khác, rất thản nhiên vì đã quen với những cặp mắt như thế. Mặc dù vậy, cô cũng không thể không tò mò về người làm chung khâu của mình. Cô nàng này không đẹp lắm nhưng dễ thương, có vẻ thùy mị và hiền.

Chờ hai cô gái làm quen với nhau xong, Trần Nghiêm nói với Quý Phi:

- Cô Trúc Hiền từ công ty khác chuyển qua. Cô ấy chưa rành về công việc ở đây, cô chịu khó hướng dẫn nhé.

- Vâng.

- Tôi mong là sẽ không xảy ra chuyện như lần trước. Dù sao cô cũng đã rút kinh nghiệm bài học, cô hãy giúp Trúc Hiền nắm công việc dễ dàng hơn.

Trong khi nói câu đó, anh nhìn Quý Phi bằng cái nhìn vừa lạnh nhạt, vừa có chút thị uy. Như nhắc cô đừng gây thêm chuyện gì để phải chạy lên ban giám đốc.

Quý Phi không biết nói gì hơn ngoài cái gật đầu kèm theo tiếng “vâng” như phục tùng.

Đợi Trần Nghiêm đi rồi, cô quay lại Trúc Hiền:

- Hiền đi làm lâu chưa mà nghĩ vậy?

- Mình làm mới vài tháng thôi, mình ra trường năm ngoái.

- Mình cũng vậy.

Trúc Hiền có vẻ ngạc nhiên:

- Vậy Phi chỉ mới làm thôi à? Vậy mà mình tưởng ...

- Tưởng gì?

- Lúc nãy nghe cách phó giám đốc nói mình nghĩ Phi làm lâu năm và có kinh nghiệm lắm.

- Lâu năm thì không, nhưng kinh nghiệm thì có. Lúc mới chuyển qua khâu này, mình bầm dập lắm. Phải tự đi hỏi mấy người khóa trước. Từ từ rồi cũng quen.

- Có phải lúc này phó giám đốc bảo rút kinh nghiệm là từ chuyện đó không?

- Ủ, anh ấy sợ mình làm khó Hiền đấy. Mình không hiểm vậy đâu.

Trúc Hiền mỉm cười, rồi chợt nhận xét:

- Phó giám đốc bên đây có vẻ hòa nhã quá nhỉ. Không như ở công ty cũ của mình.

- Ủ, công ty mình ai cũng thích anh ấy.

Quý Phi nói câu đó, rồi chợt nhớ ấn tượng đầu tiên khi mình gặp Trần Nghiêm. Tưởng như rất dễ đến gần, nhưng thực tế không phải. Cô biết Trúc Hiền cũng có tâm lý như vậy, nhưng cô không nói trước. Rồi cô nàg cũng sẽ tự thấy điều đó.

Đến giờ nghỉ trưa, cô rủ Trúc Hiền xuống nhà ăn. Cả hai vừa bước vào cửa thì đã thấy Trí cận ngồi ở bàn gần cửa. Bên cạnh là Sang. Quý Phi kéo tay Trúc Hiền định rẽ qua bàn khác, nhưng Trí cận đã gọi lại:

- Ngồi đây với anh, Phi.

Quý Phi miễn cưỡng trở lại, đến ngồi cùng bàn với Trí. Sang lơ đi như không thấy cô. Cô cũng phớt lờ anh ta. Và kéo ghế ngồi xuống. Trí cận nhìn qua Trúc Hiền, rồi hỏi Quý Phi:

- Người mới đây phải không?

- Dạ.

Anh nhìn qua Trúc Hiền, gật đầu:

- Chào em.

Đội hai bên giới thiệu, Trí hỏi Trúc Hiền:

- Làm việc với Quý Phi có dễ chịu không, em?

- Em thấy ... tụi em có vẻ hợp rơ, không biết Phi có thấy vậy không?

Quý Phi cười chứ không trả lời. Trong thâm tâm cô cũng thấy mình dễ chịu khi ở gần Trúc Hiền. Và cô biết Trúc Hiền kết mình, vì đã hướng dẫn công việc cho cô ta một cách tuyệt đối chứ không như Sang đối

với cô trước đây.

Thấy cái nhìn thiếu thiện cảm của cô, Sang đâm ra nóng, anh ta cười mỉa:

- Cô Trúc Hiền có người hướng dẫn kỹ lưỡng như thế là sướng rồi. Nhưng chắc tại cô ít hỏi những câu ngô nghê, nên người ta không bực đó.

Trí có vẻ không thích cách nói như vậy, anh ta lảng chuyện:

- Ai mới vô lại không lạ việc, nói chuyện đó làm gì.

Nhưng Sang vẫn ngoan cố:

- Lạ việc, nhưng không phân biệt nổi tôm chì với tôm gân, cái đó mới là khủng khiếp.

“Đồ ti tiện, nhỏ nhen! Rõ ràng là muốn khiêu khích mình”. Quý Phi bèn nhìn thẳng vào mặt anh ta, phản công thẳng:

- Khủng khiếp đấy! Nhưng không đáng sợ bằng ăn chia với thương lái, làm hại cho công ty, cái đó còn khủng khiếp hơn nữa.

Chuyện của Sang ai cũng biết. Nhưng độc miệng nói thẳng vào mặt anh ta thì chắc chỉ có mình Quý Phi. Thấy anh ta tái mặt, Trí vội can:

- Thôi thôi, chuyện cũ bỏ qua đi mà.

Thấy Quý Phi như vẫn còn tức, anh vội kéo Sang đứng dậy bỏ đi. Sang đi vài bước còn ngoái lại nhìn Quý Phi. Cô hếch mặt lên nghênh lại anh ta. Trúc Hiền không biết gì, nhưng thấy cử chỉ của cô, cô nàng cứ cười khúc khích một mình.

20. Chương 20

Quý Phi rời phòng kế toán, lững thững đi trở xuống cảng. Vừa đi, cô vừa suy nghĩ về thái độ kỳ lạ của Hải Đông lúc nãy. Khi cô vào lãnh lương, cô ta cứ nhìn cô rất nhiều lần. Cái nhìn không đồ kị, mà có vẻ gì đó ... cô không hiểu được. Nhưng Hải Đông nói chuyện thân thiện với cô hơn.

Quý Phi không thích cô ta cho nên trước đây cô làm ngơ với thái độ đối nghịch của cô ta. Bây giờ tự nhiên cô ta có dấu hiệu thân thiện, cô thấy lạ và sợ bị phiền.

Cô vừa ra khỏi khu văn phòng thì gặp Trúc Hiền đi tới. Cô nàng đi về phía cô:

- Lãi lương chưa?

- Mới lãnh xong.

- Chiều nay đi shop với mình nhé. Mình cần sắm thêm vài thứ mới.

Quý Phi mỉm cười:

- Có lương đã vội xài cho hết hả?

- Định đi hồi tuần trước, nhưng nán lại chờ lương mua cho thoải mái. Đi nhé?

- Ừ.

Quý Phi định xuống chỗ làm, nhưng Trúc Hiền rủ cô vào căng tin. Vừa đi, cô nàng vừa càu nhàu:

- Phi nè! Phi thấy bà Đông thế nào?

- Mình không làm chung phòng nên không biết.

- Mình không hiểu sao bà ta có vẻ không ưa mình. Tuần trước, mình và anh Nghiêm gặp bà trong quán cà phê. Bà cứ quay lại nhìn hoài. Tò mò dễ sợ.

Mắt Quý Phi như đứng lại không chớp nổi. Có một cái gì đó như cầu xé trong tim cô khiến cô choáng váng người im lặng. Trúc Hiền vô tình nói tiếp:

- Máy lần gặp giữa đường, mặt bà ta lạnh như tiền ấy, làm như không thấy mình. Mình cũng làm như không thấy luôn. Gặp Phi, bà có nói chuyện không?

- Cũng không.

Cả hai bước vào căng tin, chọn một bàn trống, Trúc Hiền vô tư gọi nước. Còn Quý Phi thì cố gắng lắm mới nghĩ ra được một thứ nước gì đó để gọi. Đầu óc cô như trôi dạt vào một thế giới mù mịt. Cái điều nghe được khiến cô bất ngờ và bị sốc, vừa buồn vừa hoang mang.

Trúc Hiền vẫn vô tình nhận xét về Hải Đông. không để ý vẻ mặt thờ thẩn của Quý Phi. Cũng giống như

Phi, tính cô không quan tâm đến chuyện của người khác. Và cũng rất ít giao thiệp với mọi người. Người duy nhất trong công ty cô thích là Quý Phi. Cho nên có chuyện gì cô cũng nói.

Quý Phi gượng cười và cố nói chuyện bình thường. Nhưng đầu óc cứ nghĩ lan man đi đâu thật xa. Cô tự nhủ rằng đồng nghiệp với nhau, ngồi chung trong quán là chuyện bình thường. Cũng như cô và Trí tre hay đi uống cà phê riêng. Như thế đâu thể là bất thường.

Nhưng phó giám đốc trước giờ ít giao thiệp với phụ nữ. Đời nào lại chịu ngồi quán cà phê với ai. Vậy mà anh đã đi riêng với Trúc Hiền. Có nghĩa là anh đặc biệt thích cô kỹ sư mới này.

Chợt Trúc Hiền nhìn ra cửa, mỉm cười kèm cái gật đầu chào làm Quý Phi quay lại nhìn. Cô nhận ra Trần Nghiênm đang đi vào với một người khách. Anh chào lại cô nàng. Quý Phi vội quay đầu chỗ khác như không thấy. Về mặt bối rối và sung sướng của Trúc Hiền, lẫn nụ cười ưa ái của Trần Nghiênm, làm cô cảm thấy linh cảm của mình là đúng. Dù không có gì cụ thể, nhưng cô nhạy cảm hiểu họ đặc biệt có cảm tình với nhau.

Thấy cái nhìn dò hỏi của cô, Trúc Hiền mỉm cười bí mật, rồi hỏi thăm dò:

- Phi thấy anh Nghiênm thế nào?

- Mình không để ý lắm. Nhưng nhìn chung là dễ mến. Còn Hiền?

- Ban đầu mình chỉ nhận xét chung là anh ít nói, nhưng khi tiếp xúc rồi, mình thấy anh cởi mở tế nhị và rất hào phóng.

“Vậy hai người đã gặp nhau rất nhiều lần”. Khi hiểu điều đó, Quý Phi lại âm thầm thấy tim mình đau đốn. Cô liếm môi, cố giữ cho giọng mình bình thường.

- Anh Nghiênm rất ít tiếp xúc với mọi người, Hiền là dạng đặc biệt đó.

- Vậy hả? Theo Phi thì chăm ảnh được chứ?

- Mình thấy hai người có vẻ hợp.

Quý Phi nói một cách rã rời, nhưng Trúc Hiền không để ý cử chỉ khác lạ đó. Cô chống cằm mỉm cười sung sướng:

- Gia đình mình chăm ảnh lắm. Nhưng mình thì còn phân vân.

- Hiền đưa ảnh về nhà rồi à?

- Ảnh đến nhà mình chơi nên ba mẹ mình biết mặt.

“Thế là hết mình chẳng còn hy vọng gì”. Quý Phi đau đớn nghĩ thầm. Và mặc dù tự nhủ không muốn biết chuyện của họ, cô vẫn hỏi với thắc mắc còn cào.

- Anh Nghiêm lý tưởng như vậy, sao Hiền còn phân vân?

- Minh hả? Cũng khó nghĩ lắm. Tự nhiên cùng một lúc có hai người xuất hiện, ai cũng lý tưởng, mà tính cách thì đối lập, một trời một vực. Nhưng mình thích cả hai, nên không biết chọn ai.

Quý Phi gượng cười:

- Mình không biết người kia thế nào, nhưng Hiền phải xác định cụ thể, chỉ có thể chọn một người thôi, không khéo thì mất hết đấy.

- Mình cũng biết vậy, nhưng không muốn bỏ ai cả. Phi có công nhận Sơn Tinh và Thủy Tinh ai cũng có tài không?

- Nhưng tính cách mới là quan trọng, chủ yếu là ai hợp với mình hơn.

Trúc Hiền cười mơ màng:

- Mình thích cả hai. Anh Nghiêm trầm lặng, chừng mực. Ở bên ảnh mình thấy được che chở. Còn người kia tính nhộn lắm, ồn ào như bão vậy. Đi chơi với ảnh vui vẻ và lúc nào như cũng bị cuốn hút.

Quý Phi lạ lùng nhìn Trúc Hiền. Thật lạ, một con người dịu dàng và trầm tính như cô nàng mà lại thích được mẫu con trai ồn ào vui nhộn. Cô nàng hợp với Trần Nghiêm hơn. Đáng lẽ Trúc Hiền phải hiểu điều đó.

Quý Phi nghĩ như vậy, nhưng rồi cô tự lý giải ngược lại. Thường thì người ta có khuynh hướng thích những cái mình không có. Cô không hiểu anh chàng đó là người thế nào, nhưng khi Trúc Hiền đã thích, thì anh ta chắc phải khá lắm.

Cô rất tò mò về người con trai không biết mặt đó. Nhưng vì lịch sự nên không hỏi. Nếu muốn nói thì Trúc Hiền đã nói rồi.

Bất giác, cô nhìn nàng chăm chăm:

- Anh Nghiêm có biết người ấy không?

- Không, mình giấu kỹ lắm. Nếu nói ra, sợ mất hết hai người.

- Nhưng không nói càng dễ mất hơn. Mình nghĩ trong tình cảm, đừng nên lừa dối lập lờ. Cứ nói thẳng với hai người là Hiền đang chọn lựa. Như vậy nếu chia tay một người, thì người kia sẽ không giận mình.

Trúc Hiền cười với một chút bí mật:

- Mình có những dự định riêng của mình, không thể công khai được.

- Thế lỡ hai người đụng nhau?

- Mình sẽ sắp xếp theo ngày, hôm nay người này đến thì người kia không đến. Với lại, chàng kia phải làm việc buổi tối, không sợ đụng.

Quý Phi chợt thấy phần nộ ghê gớm. Mặt cô vô tình đỏ bừng lên. Nhưng cô cố không để lộ tâm trạng mình, cô nói với vẻ buồn chán:

- Đừng nên ác như vậy. Coi thường tình cảm con người ta dành cho mình là ác lắm.

Về lên án của Quý Phi làm Trúc Hiền thoáng bối rối, cô nói như thanh minh:

- Mình biết vậy là kỳ, nhưng dù sao ... dù sao cũng phải thủ cho mình. Con trai không thiệt thòi gì cả. Chỉ có con gái là chịu thiệt thòi. Mình có quyền lựa chọn chứ.

- Nhưng nên chọn cách minh bạch để đừng xúc phạm người ta.

Rồi, thấy vẻ trơ trơ trên mặt Trúc Hiền, cô biết là có nói cũng sẽ không thuyết phục được cô nàng, cô cười gượng:

- Có lẽ quan điểm của mình không giống nhau, biết đâu cách của Hiền hay hơn.

Trúc Hiền tư lự một chút, rồi nói như có lỗi:

- Mình biết vậy là tham, nhưng nếu nói ra, sợ có một người rút lui. Ai cũng chiều chuộng, ai cũng làm cho mình hạnh phúc, mình thật sự không muốn mất cả hai, mình cũng sợ lắm.

21. Chương 21

Vừa nói cô vừa liếc nhìn về phía bàn Trần Nghiêm. Tự nhiên Quý Phi cũng nhìn theo. Trần Nghiêm cũng đang chăm chăm nhìn Trúc Hiền. Đôi mắt anh tỏa ra một cái gì đó ấm áp tình cảm, chứ không giống tia nhìn lạnh lùng ẩn giấu chút thù hận khi nhìn Quý Phi.

Bất giác, Quý Phi quay mặt đi, lặng lẽ nuốt nỗi buồn vào lòng. Cô không biết nên nghĩ thế nào về Trần Nghiêm, Trong khi cô đem cho anh tình yêu trọn vẹn nhất, sâu sắc nhất và hy sinh tất cả vì anh, thì anh hoàn toàn coi thường và chà đạp. Để rồi đem sự chân thực cho một người coi mình như trò đùa. Anh có biết mình bị quá báo không?

Mấy hôm sau, khi Quý Phi đang đứng dưới sảnh thì có một người gọi cô lên nhà kiểm hàng. Một nhân viên bưu điện đang đợi cô. Trên tay cô là lẵng hoa. Thấy cô, anh ta nói ngay:

- Có người gửi chị Trúc Hiền. Nhưng chị Hiền không có ở đây, nhờ chị nhận chuyển giùm chị ấy.

- Cũng được.

Quý Phi ký tên xong, cô tò mò nhìn lẵng hoa. Cả một giỏ hoa hồng đỏ thắm thật đẹp. Một mảnh giấy cài ở giữa. Thì ra Trần Nghiêm gửi mừng sinh nhật cô nàng. Làm chung công ty mà anh còn gửi điện hoa kiểu này, tính anh thật kín đáo.

Quý Phi đặt giỏ hoa lên bàn, rồi trở xuống làm việc. Đến trưa cô trở lên, giỏ hoa vẫn còn đó. Trúc Hiền nghĩ làm mà không báo trước khiến cô thấy lúng túng. Cô vào phòng thay đồ, rồi lấy máy ra gọi cho Trần Nghiêm, giọng anh vang lên trong máy nghe rất ấm, luôn là âm thanh trầm trầm làm cô xao xuyến. Cứ mỗi lần nghe giọng nói ấy là tim cô lại nhói lên. Đến nỗi cô cứ đứng lặng không nhớ mình định nói gì.

Trần Nghiêm nhắc lại một lần nữa:

- Alô, tôi nghe đây.

Giọng Quý Phi hồi hộp:

- Em là Quý Phi đây, lúc sáng anh có gửi hoa cho Trúc Hiền, nhưng sáng nay nó nghĩ nên em nhận giùm. Em không biết nhà Trúc Hiền nên hỏi anh định thế nào?

Trần Nghiêm lặng thinh một chút rồi nói với giọng lạnh lạnh:

- Cô cứ giữ ở đó, mai cô ấy vào nhận cũng được. Cảm ơn cô.

Và anh lập tức tắt máy. Quý Phi cũng vừa cất máy mình thì Hải Đông cũng vừa ló đầu vô:

- Phi còn ở đây hả?

Quý Phi làm thỉnh cô biết Hải Đông thấy cô cầm lồng hoa nên tò mò xuống đây để hỏi. Cô ta luôn rình rập cô, xấu tính không chịu được.

Không để ý cử chỉ của cô, Hải Đông bước đến bàn, cầm lồng hoa lên xem:

- Hoa đẹp quá, ai tặng Phi vậy?

- Không phải của em, của Trúc Hiền đó.

- Vậy hả?

Hải Đông hỏi lơ đãng và hau háu đọc mảnh giấy ghim trong đó rồi lẩm bẩm:

- Của anh Nghiêm tặng à? Sướng thật!

Cô quay qua Quý Phi, thân mật:

- Phi ăn trưa chưa?

- Em định đi đấy.

- Vậy thì mình cùng đi đi.

Quý Phi vội từ chối:

- Em không có xuống nhà ăn đâu, ngán cơm nhà ăn lắm. Em định ra ngoài mua cơm hộp.

- Vậy chị cũng đi luôn cho vui.

Nhưng không biết nghĩ thế nào, cô lại tỏ ra hào phóng:

- Hay là để chị mua cho rồi vào đây chị em mình cùng ăn, cùng nghỉ trưa luôn.

Với một người như Hải Đông, tốt hơn hết là đừng để mình mắc nợ. Nghĩ vậy, Quý Phi bèn đổi ý:

- Thôi vậy xuống nhà ăn, ra ngoài xa lắm, em đổi ý rồi.

- Ủ, thì mình ở đây vậy.

Quý Phi nhìn Hải Đông một cái, không biết cô ta làm thân với cô để làm gì mà muốn né cũng không được, cách hay nhất là đề phòng.

Cô xuống nhà ăn với vẻ mặt không vui. Khi đi ngang qua bàn Hạ Lan, thấy cặp mắt ngạc nhiên nhìn mình, cô mỉm cười, rồi khẽ nhắm mắt một cái, như muốn bảo cô rất chán. Hạ Lan cười lại, rồi kín đáo nhăn mặt, ra dấu bảo chán giùm cô. Quả nhiên, vừa bắt đầu ăn, Hải Đông đã nói ngay:

- Phi thân với Trúc Hiền, chắc biết chuyện của nó với phó giám đốc hả?

- Em biết sơ sơ. Trúc Hiền có nói.

- Nó mới về làm một tháng là đã thả câu phó giám đốc, con này ghê thật.

Quý Phi lắc đầu:

- Không phải Trúc Hiền thả câu đâu chị. Nếu anh Nghiêm không chủ động làm quen thì nó không làm được đâu. Chị thừa biết anh Nghiêm không thích quen biết với phụ nữ mà.

Hải Đông nhìn cô, vừa tỉnh quái vừa tội nghiệp:

- Em buồn lắm phải không?

Quý Phi lập tức tạo một nụ cười thản nhiên:

- Chuyện đó đâu có liên quan gì tới em, tại sao em lại buồn.

Hải Đông thừa biết tâm trạng của cô nhưng vốn còn chút lịch sự, cô ta không nói gì nữa, chỉ nhận xét chung chung:

- Hai người thân nhau, làm gì Trúc Hiền không kể chuyện của nó. Nếu là chị, chị sẽ chịu không nổi, dù sao cũng thấy chạnh lòng.

“Hơn cả chạnh lòng. Em đau đớn muốn chết đi cho rồi”. Quý Phi những muốn khóc gào như thế. Nhưng nếu cô khóc, thì cô sẽ khóc với Hạ Lan chứ không phải với một người như Hải Đông.

Hải Đông không để ý cử chỉ của Quý Phi. Cô làm thân với Quý Phi không phải là để hỏi thăm hay thông cảm. Làm gì có chuyện cô thông cảm với một người trước đây đã từng làm mình mất ăn mất ngủ. Có điều bây giờ cả hai cùng hội cùng thuyền thì cô không ghét nữa.

22. Chương 22

Cô chuyển qua chuyện khác:

- Chị nghĩ, có một cách mà Phi có thể kéo anh Nghiêm về phía mình, không khó lắm đâu.

Thấy mắt Quý Phi mở lớn ngạc nhiên, cô hưng phấn nói tiếp:

- Con nhỏ đó bắt cá hai tay lắm, chắc nó không dám kể chuyện đó cho em nghe đâu hả?

Rồi cô nói thao thao những điều mình được biết. Cô biết rất rõ về người thanh niên kia là một ca sĩ khá nổi tiếng, khá đẹp trai. Chính Trúc Hiền đã viết thư làm quen với anh ta. Và đã chủ động đến bắt chuyện trong một lần anh ta hát ở tụ điểm.

Cô còn nói thêm là ca sĩ Thiên Vũ đó rất nhiều bồ. Và anh ta đã đưa Trúc Hiền đi Vũng Tàu khi hai người gặp nhau lần thứ ba.

Nghe đến đó, Quý Phi không nén nổi kinh ngạc:

- Đã đi chơi kiểu đó rồi sao? Mà chỉ sau vài lần gặp nhau. Lạ chúa!

Hải Đông cười tinh quái:

- Chắc nó không bao giờ nói chuyện đó với em đâu. Đời nào dám nói.

Quý Phi lặng thinh. Cô có cảm giác mình bị gạt. Cô không tin một người trầm tính và hiền hòa như Trúc Hiền lại có thể viết thư làm quen với một ca sĩ. Đó đâu phải là tính cách của cô ta. Lại còn đi chơi dễ dãi như thế.

Cô nhìn Hải Đông, khi ghét ai, cô ta có thể dựng những chuyện tày trời như vậy sao? Và cô hỏi lạnh nhạt:

- Chị kể em nghe chuyện này làm gì?

- Sao em không nghĩ là sẽ nói cho anh Nghiêm biết, để anh hiểu rõ con người của nó.

- Em không thích làm người thóc mách. Nếu Trúc Hiền đã tệ như vậy, thì tự anh ấy tìm hiểu.
- Không ai nói làm sao anh biết?
- Em không thể làm chuyện đó đâu. Nếu có ai nói với anh ấy, thì người đó không phải là em.
- Em dại lắm Phi. Biết điểm yếu của người ta thì phải nắm lấy cơ hội đó để kéo người yêu về mình chứ.
- Làm vậy, anh Nghiêm chỉ coi thường em thôi. Xem như những gì chị kể, em không nghe và không biết gì hết.
- Em khờ lắm. Có lẽ em chưa hiểu hết về Trúc Hiền nên không thấy tức.
- Có thể nó chủ động với anh ca sĩ đó, nhưng với anh Nghiêm thì khác.
- Dĩ nhiên, anh Nghiêm phải khác đi chứ. Tính anh nghiêm chỉnh, ai anh không thích thì đổ chính phục cho nổi, như trường hợp em vậy đó.

Nói xong câu đó, cô ta im bặt. Rồi nói rồi rút:

- Chị xin lỗi, chị không cố ý nói như vậy đâu.

Quý Phi cười nhợt nhạt:

- Chị nói cũng không sao, điều đó đúng mà.

Hải Đông nghe nhưng không chú ý lắm. Tâm trí cô còn nung nấu chuyện khác. Nếu không nói cho rõ, cô sẽ đến mất ăn mất ngủ. Và cô lôi ra nói ngay:

- Em có biết phó giám đốc quen nó như thế nào không?

Mặc dù không thích nói chuyện với cô ta, nhưng Quý Phi không nén nổi tò mò:

- Họ quen nhau thế nào hả chị?
- Chị không biết bắt đầu ra sao, nhưng cái buổi liên hoan 30-4, em nhớ không? Ờ, phải rồi, em không có dự. Nhưng lúc ra về là thấy anh Nghiêm đưa nó về.

- Em không hiểu nổi, sao chị rành chuyện của họ như vậy.

Hải Đông cười tủm tỉm:

- Bí mật mà. Nhưng chị bảo đảm là đúng trăm phần trăm. Em cứ nói với anh Nghiêm đi, nếu không có, chị chịu trách nhiệm.

- Làm vậy chẳng khác nào em phản bạn.

- Nhưng em thích anh Nghiêm mà, im lặng là hại anh ấy. Em đứng về phía ai, không nói mới là hại người đó Phi.

- Nếu vậy, chị hãy tự mình nói, biết đâu đó là làm phúc, còn em thì không.

- Chậc! Chị nói thì được rồi. Nhưng chắc chắn anh Nghiêm không tin chị, còn Phi thì khác, em thân với Trúc Hiền, nói chắc ảnh tin hơn.

Quý Phi cười nhẹ:

- Em chỉ hiểu một điều, làm vậy rất khó coi. Và em xem như nãy giờ chị không nói gì hết. Chuyện này cho qua nghe chị Đông.

Nói xong, cô đẩy chiếc khay ra xa, đứng dậy:

- Xin lỗi, em đi lên trước.

Và trước cái nhìn ngơ ngác của Hải Đông, cô bước ra khỏi bàn. Đi được vài bước, chợt cô nghe tiếng Trí cận gọi lại:

- Quý Phi! Lại đây.

Quý Phi quay lại. Bây giờ cô mới nhận ra Trí cận ngồi bàn gần cô. Cô mỉm cười đi đến bàn. Vừa đi cô vừa nhận ra có cả Trần Nghiêm ngồi ở đó. Có cả giám đốc Phú Hoàng. Thật là một chuyện lạ.

Trí cận kéo ghế cho cô:

- Giám đốc bảo em ngồi cùng bàn đây. Ăn xong rồi hả?

- Dạ.

Giám đốc Phú Hoàng lên tiếng:

- Hai cô nói chuyện gì mà có vẻ gay gắt vậy? Nhìn cô như sắp gây gỗ đấy. Này! Cố hòa nhã nhé cô gái, đừng để cô mang tiếng là người hay gây đấy.

Quý Phi cười gượng:

- Dạ, tụi con nói chuyện riêng, chứ không đụng chạm gì ai ạ.

- Thế thì tốt. Không phải chú cố ý nhắc chuyện trước đây, nhưng chú muốn con hòa mình với mọi người. Ở nhà khác, đi làm khác con gái ạ.

Quý Phi cắn môi:

- Dạ, con hiểu. Nhưng con không bốc đồng đâu chú ạ.

Cô hiểu ông sợ cô kiêu kỳ, tiểu thư và vì lòng tốt ông muốn nhắc nhở. Nhưng quả là chuyện đó làm cô rất tự ái. Không hiểu sao mọi người cứ nhìn cô một cách khác thường như vậy.

Giám đốc Phú Hoàng vẫn vô tình:

- Ba con lo cho con lắm đấy. Còn mẹ con thì hay hỏi con làm thế nào.

Ông chợt cười ha hả:

- Bà ấy cưng con gái quá. Cứ sợ làm ở đây con gặp khó khăn. Chú phải bảo đảm là ở đây không ai dám ăn hiếp cô tiểu thư của bà ấy.

Mọi người cười rộ lên, trừ Trần Nghiêm. Từ nào giờ anh chỉ lo ăn và bỏ ngoài tai câu chuyện liên quan đến Quý Phi. Cô đã quen với thái độ đó, nên không thấy buồn nữa. Bất giác cô nhìn anh bằng cái nhìn thương hại.

Một người như anh ta, lẽ nào lại có thể để mình làm con rối trong tay một cô gái chẳng có gì đặc sắc. Bản lĩnh của phó giám đốc chỉ có thể thôi sao?

o O o

Quý Phi vịn tay bà Chi, mắt ngó chăm chăm vào tủ kính. Từ nãy giờ, cô và bà lựa mãi vẫn không được khúc vải nào may áo cho Trần Nghiêm. Anh sắp đi dự hội thảo ở Úc. Và dì Chi đã gọi điện rủ cô cùng đi chợ mua sắm cho anh. Quý Phi biết bà muốn gần gũi cô nên cô rất thích. Cho nên sáng nay, khi mẹ rủ đi mua sắm, cô đã tìm cách thoái thác và đi với dì Chi.

Quý Phi kéo bà đi qua gian hàng khác. Cả hai đứng lẫn vào những người khác trước quầy kính, chăm chú ngó vào tủ. Chợt dì Chi kéo nhẹ tay cô, giọng hơi khác thường:

- Mẹ con kìa, Phi.

Quý Phi ngẩng phắt đầu lên nhìn. Ở quầy vuông góc, bà Hoàng Quý đang đứng nhìn trân trân hai người. Cặp mắt như nẩy lửa. Ngùn ngụt đến cháy người.

Trong một phút, tự nhiên Quý Phi đứng nhích ra khỏi bà Chi. Tim cô đập thon thót vì sợ. Mẹ mà phát hiện điều này thì tất cả sẽ tan nát. Cô biết làm sao để tránh bão tố đây.

Quý Phi còn đang rối rắm thì dì Chi đã đẩy nhẹ tay cô:

- Con qua với mẹ đi.

- Vâng.

Nhưng cô chưa kịp đi thì bà Quý đã đi như lao về phía cô. Nếu không phải là giữa chợ, thì có lẽ bà đã làm dữ lên rồi. Bà quát mắt nhìn Quý Phi rằng nghiêng lại:

- Con về nhà ngay cho mẹ. Đi ngay!

- Dạ.

Quý Phi sợ hãi nhìn qua dì Chi. Rồi riu riu đi xuống lầu. Đến giữa đường cô quay lại, cô thấy mẹ và dì Chi đứng một góc riêng. Mẹ nói gì đó với vẻ mặt giận dữ mà chưa bao giờ cô nhìn thấy. Đây là lần đầu tiên cô thấy bà hung dữ như thế.

Quý Phi biết mẹ rất giữ tiếng, sẽ chẳng đời nào bà làm ầm ầm ngoài chợ. Nhưng cô vẫn thấy ngại cho dì Chi. Thế nào mẹ cũng sẽ nói nặng dì ấy. Dì Chi sẽ lại bị tổn thương. Tội nghiệp dì ấy.

Và mẹ sẽ làm đổ vỡ sự yên ả giả tạo trong gia đình. Càng nghĩ, cô càng thấy lo lắng rối bời.

Quý Phi về nhà, cô lên phòng mình ngồi chờ tai họa. Mặt tái nhợt vì sợ. Rồi nhớ ra, cô vội gọi điện cho ông Huỳnh. Vừa nghe tiếng ông, giọng cô run run:

- Ba ơi! Ba đang ở đâu vậy?

- Ba đang ở nhà bác Tuấn. Có gì không con?

- Ba về nhà ngay đi ba. Có chuyện rồi. Mẹ sẽ đánh con chết mất.

Giọng ông Huỳnh gấp rút:

- Sao lại đánh con? Có chuyện gì vậy?

- Lúc nãy con đi chợ với dì Chi rồi gặp mẹ, con sợ lắm ba ơi.

Nói xong cô òa khóc. Ông Huỳnh nói nhanh:

- Được rồi, để ba về.

Quý Phi cúp máy một lúc thì nghe tiếng giày ồn ào ngoài hành lang. Rồi cánh cửa bị đẩy toang. Bà Quý bước nhanh vào phòng, cử chỉ hùng hổ:

- Cô biết mụ phù thủy đó bao lâu rồi? Nói mau!

Quý Phi sợ riu, nói không ra hơi:

- Dạ, con biết lâu rồi.

- Ai nói cho biết. Có phải ba cô đưa đến giới thiệu với bà ta không?

- Dạ không phải, tự con biết. Một mình con biết thôi.

- Nói láo! - Bà Quý quát lên.

- Không phải ba nói đâu mẹ.

- Vậy thì ai?

Lần đầu tiên bị quát tháo, Quý Phi sợ tái mặt, giọng cô run và lắp bắp:

- Con biết tại con làm chung công ty với anh Nghiêm. Ảnh là con dì Chi.

- Mà có thể thân với con của mẹ phù thủy đó được sao? Trời ơi!

- Không có thân mẹ ạ. Không có thân, anh ấy ghét con lắm. Ảnh luôn tìm cách tránh né con mà mẹ.

Bà Quý quát to đến khàn cả giọng:

- Có phải nó nói chuyện của ba mà với mẹ nó cho mà nghe không?

- Dạ.

- Đã biết vậy, tại sao còn làm thân với người đàn bà đó hả? Nói mau!

Quý Phi khóc mếu máo:

- Tội nghiệp dì Chi lắm mẹ. Thật ra, đâu phải dì ấy cướp giật của mẹ, ba quen với dì ấy trước mà.

- Hả?

Quý Phi chỉ muốn vạch cho bà Quý nhìn nhận đúng sự việc, để làm bà bình tĩnh. Không ngờ cô đã vụng về làm bà đau đớn hơn. Bà bủn rủn ngồi phịch xuống ghế, lặc giọng:

- Không ngờ con gái tôi có thể bênh vực người đàn bà đó và quay qua lên án tôi. Vậy tôi hy sinh để làm gì đây?

Bà đứng bật dậy, lao vào Quý Phi, giằng xé cô túi bụi:

- Tao sanh mày ra, hy sinh hết cho mày có một gia đình yên ấm, có cha có mẹ, để rồi bây giờ mày theo phe của họ sao? Mày quay lại lên án mẹ mày sao? Mày là con cái của ai vậy hả?

- Đau quá mẹ Ơi!

- Mày chết đi cho tao đỡ tức. Uống công tao hy sinh cho mày, kỳ vọng vào mày. Đi đi! Đi ra khỏi nhà này, đến sống với con mụ cướp giật đó đi.

Quý Phi nín tay bà:

- Đừng đuổi con mà mẹ. Con đâu có lên án mẹ. Con chỉ nói sự thật để mẹ đừng tức thôi mà.

- Câm họng! Đừng có chối cãi. Tao không muốn nuôi ong tay áo nữa. Mày ra khỏi nhà tao ngay.

Bà đẩy Quý Phi ra cửa. Lúc đó, ông Huỳnh cũng vừa về tới. Đã biết chuyện nên ông không còn thấy ngạc nhiên. Ông định lên tiếng thì Quý Phi đã kêu lên:

- Mẹ đuổi con ba ơi.

- Đừng có kêu xin mất công, ra khỏi nhà đi. Đi luôn cho khuất mắt tao.

Bà dúi Quý Phi vào cửa. Nhưng ông Huỳnh cản lại:

- Chuyện đâu còn có đó. Bà đừng làm ầm ĩ lên như vậy, người ta nghe thì sao?

Bà Quý buông Quý Phi ra. Không để ý cô len lén trở vào phòng. Bà quay phắt lại nhìn ông. Và lần đầu tiên trong đời, Quý Phi thấy đôi mắt thù hằn, căm ghét dữ dội của mẹ nhìn bà. Bà không tức tối quát nạt như quát con gái. Giọng bà thâm trầm mà cay nghiệt hẳn đi.

23. Chương 23

- Bây giờ con gái ông đứng về phía người đàn bà mà ông yêu quý rồi đó. Nợ nần duyên số không dứt được phải không? Hết đời cha đến đời con. Tôi và mẹ ta có nợ nần gì không? Tại sao mẹ ta cướp đi mọi thứ của tôi vậy? Ông trả lời đi.

Ông Huỳnh đến ngồi trước mặt Quý Phi:

- Tại sao con qua lại với dì Chi? Sao con không nói với ba? Sao con làm như vậy?

Nhưng bà Quý lại ngắt lời:

- Đừng hỏi kiểu đó. Nó thương mẹ đàn bà đó không phải hợp ý ông sao? Nó thay mặt ông đền bù thiệt thòi cho bà ta, không phải ông biết ơn sao?

Ông Huỳnh lặng thinh như né tránh. Không hiểu ông không muốn cãi cọ trước mặt con gái, hay vì đã quen nhẫn nhịn cho yên thân. Còn bà Quý thì chuyển sự tức giận sang ông.

- Ông là nghiệp chương của tôi. Chồng vợ gì, nợ nần nên phải trả cho hết kiếp thôi. Kiếp sau tôi cầu xin

đừng gặp phải oan gia như ông.

Sự thù hận âm ỉ mấy chục năm, bây giờ có dịp bộc phát, khiến bà Quý thay đổi hẳn. Vẻ lạnh nhạt kiêu kỳ thường ngày biến mất. Bà thể hiện sự căm thù một cách thâm thúy, nghiệt ngã. Đến độ Quý Phi nhìn mẹ mà cứ tưởng một người nào đó không phải là mẹ. Trong tâm trí cô, mẹ không phải là người phụ nữ cay nghiệt như vậy.

Thấy vẻ mặt rầu rĩ của cô, bà Quý cười khan:

- Con gái ông không chịu nổi đấy. Thật lạ. Tại sao một người đốn mạt như ông lại có bề ngoài hiền lành đến vậy, đến cả con trong nhà cũng lầm. Chỉ có những người uất ức như tôi mới phải hung dữ mà thôi.

Bà nghiêng răng, cặp mắt ngập đầy thù hận:

- Ông là một con quỷ. Một loại người ích kỷ tột cùng. Hèn hạ tột cùng. Hèn hạ đến mức không dám nhìn nhận sự xấu xa của mình. Một mình ông làm khổ bao nhiêu người, sao ông còn tồn tại cho đổ vỡ gia đình này chứ.

Quý Phi khóc sục sịt:

- Con có lỗi, mẹ mắng con đi, đừng nói nặng ba mà mẹ.

Cách van vỉ của cô làm bà Quý thấy đau. Bà quay qua con gái, nhìn cô vừa thất vọng vừa cay đắng:

- Con thương ông ta lắm chứ gì. Con không chịu nổi khi mẹ nói nặng. Vậy suốt mấy chục năm ông ta làm khổ mẹ, con có chịu nổi không?

Quý Phi khóc nức nở:

- Con cũng không chịu nổi, con muốn ba mẹ đừng cãi nhau nữa.

- Muốn vậy mà con lại thân thiện với người đàn bà đó. Con coi mẹ là mẹ của con không? Có biết đau lòng cho mẹ không?

Thấy cô khóc chứ không nói được, bà quay sang hỏi tội ông Huỳnh:

- Hậu quả tính ích kỷ của ông là vậy đó. Ông thấy chưa? Ông lợi dụng tôi từ đầu đến cuối. Lợi dụng danh tiếng của gia đình tôi để tiến thân. Lợi dụng tiền bạc của tôi để nuôi người đàn bà đó. Ông là đồ vô liêm sỉ!

Ông Huỳnh ngồi gục đầu như quá chán chường. Quá tuyệt vọng. Điều bộ đó làm bà Quý càng thêm khinh bỉ, phẫn nộ. Bà tiếp tục dạy nghiêm:

- Điều bỉ ổi hơn cả là ông gián tiếp đưa con gái ông đến với người đàn bà đó. Còn thứ gì ông chưa phản bội? Làm cho hết đi.

Bà quay qua Quý Phi, lạnh lùng:

- Mẹ thù ghét ông ta. Nhưng vì con, mẹ nhẫn nhịn để giữ cho con một gia đình yên ấm. Con có biết giá trị sự hy sinh đó đắt như thế nào không? Tại sao con lại phản mẹ?

- Con không phản. Con thương mẹ nhất trên đời mà mẹ.

- Thương mẹ mà lén lút thân thiết với bà ta. Sáng nay con không đi chợ với mẹ để đi với bà ta, như hai mẹ con vậy. Con xem mẹ nhẹ hơn người đàn bà đó. Không bao giờ mẹ tha thứ điều đó. Con đi đi, ra khỏi nhà đi.

Quý Phi khóc nức lên:

- Con xin lỗi. Mai một con không dám vậy nữa.

- Muộn rồi. Xin lỗi không xóa bỏ được cái đau lòng mẹ đâu. Cứ nghĩ tới việc con dối mẹ, phản bội mẹ là mẹ lại run lên. Con đi đi.

- Đừng đuổi con mà mẹ.

- Nếu con không đi thì mẹ nhảy xuống lầu, con muốn vậy phải không?

Quý Phi hoảng hốt:

- Mẹ đừng giận. Để con đi.

Cô quệt nước mắt, đứng dậy bước qua tủ lấy áo quần. Vừa xếp đồ vào valy, cô vừa khóc tức tưởi, âm ức. Ông Huỳnh nhìn cô một cách sốt ruột, rồi lên tiếng:

- Con cái không có lỗi gì đâu, đừng quá đáng với nó như vậy. Tôi có lỗi thì bà cứ mắng tôi đi, tôi chịu được mà.

Bà Quý làm thinh. Thật ra, bà cũng có chút xót xa. Nhưng bà đang choáng váng và giận cô. Điều nữa là

trừng phạt như vậy để làm ông Huỳnh đau lòng. Hơn ai hết, bà hiểu rõ ông cưng con gái như thế nào và bà muốn làm ông khổ sở.

Quý Phi vừa xếp đồ, vừa nhìn mẹ. Chờ bà đổi ý. Nhưng thấy vẻ sắt đá của bà, cô hiểu là sẽ không thể lay chuyển được. Thế là cô đành xách vali đi ra cửa.

Ông Huỳnh chịu không nổi, đứng dậy đi theo cô. Xuống phòng khách, ông giữ cô đứng lại:

- Tại ba mà con chịu vạ lây. Con buồn ba lắm phải không?

- Dạ không.

Cô lắc đầu mà nước mắt vẫn giọt vẫn giọt dài. Thấy cô như vậy, ông càng đau lòng hơn.

- Con đến nhà bạn ở vài hôm, chờ mẹ hết giận rồi ba đón con về. Con có mang theo điện thoại không?

- Dạ có.

- Ở đâu thì gọi về cho ba biết. Chiều ba qua với con.

Ông móc hết tiền trong túi, đưa cô.

- Lấy thêm tiền đi con. Chiều ba đem qua nữa.

Quý Phi thút thít:

- Con có đủ rồi ba.

Cô lầm lũi đi ra cổng. Và đi bộ dọc theo lề đường. Từ đó giờ, cô chưa bao giờ rơi vào hoàng cảnh này, nên không định trước mình sẽ đi đâu. Cuối cùng cô quyết định sẽ đến nhà Hạ Lan.

Nhưng xui cho cô, khi cô đến nhà Hạ Lan thì nhà đã đóng cửa. Nhà bên cạnh bảo Hạ Lan vừa đi ra ngoài. Quý Phi nản quá, cô đến cầu thang trước cửa nhà, ngồi phịch xuống chờ.

Cô ngồi khá lâu như vậy. Thỉnh thoảng vài người đi lên đi xuống họ nhìn cô một cách tò mò. Thế là cô cúi mặt xuống tránh cái nhìn của họ.

Một lát sau, một thanh niên từ dưới đi lên, anh ta thấy Quý Phi ngay khi vừa ở chân cầu thang. Và vừa

đi lên, anh ta vừa nhìn cô. Dĩ nhiên là tò mò hơn cả những người khác.

24. Chương 24

Quý Phi cúi mặt xuống, chờ cho anh ta đi qua, nhưng anh ta đứng lại trước mặt cô, hỏi như đã từng quen biết:

- Cô bé chờ ai vậy? Chủ nhà đi vắng à?

Quý Phi miễn cưỡng ngược lên:

- Vâng.

Anh ta quỳ bên chân trước mặt cô, ngó cô khá lâu rồi cười:

- Chờ lâu lắm sao mà khóc vậy? Cô bé ở đâu tới?

- Tôi ở gần đây thôi.

- Cụ thể là ở đâu?

- Cách đây hai cây số.

Anh ta nhướng mắt rồi đùa:

- Ở gần mà xách va li như vậy, bị mẹ đuổi hả?

Biết là anh ta chọc mình, nhưng chọc vô tình đúng vào tình cảnh của cô, làm Quý Phi có cảm giác tủi thân. Thế là nước mắt lại chảy ra, cô nguẩy đầu cố không khóc trước mặt người lạ. Nhưng không kiềm nổi.

Thấy cô lại khóc, anh ta sửng sốt:

- Sao vậy cô bé? Tôi nói đùa thôi mà.

“Đùa vô duyên” Quý Phi cúi kính nghĩ thầm. Nhưng vẫn lặng thinh, cô nghĩ cách im lặng của mình sẽ làm anh ta mất hứng mà biến.

Nhưng gã con trai tào lao này không có ý định biến. Ngược lại, anh ta còn ngồi hẳn lên bậc thang, bên cạnh cô, giọng anh ta có vẻ quan tâm:

- Tôi làm cô bé giận hả? Cho xin lỗi nghe.

“Xin lỗi con khi”. Quý Phi rất bực cách nói chuyện ngọt ngào của anh ta. Anh ta giỏi lắm, cũng là lớn hơn cô một, hai tuổi. Cái cách xem cô là con nít như thế hoàn toàn không hợp. Cô biết rất rõ tên con trai nào nói chuyện quá ngọt với người khác, thường là giả dối và hời hợt.

Nhìn cách ăn mặc màu mè của anh ta, cô cũng đủ thấy dị ứng.

Thấy cô cứ làm thinh, anh ta bắt qua chuyện khác.

- Bạn cô có biết cô tới không?

- Không.

- Cô không biết cô ta đi đâu à?

- Không.

- Ngồi chờ thế này biết đến chừng nào, rồi cô ta không về thì sao? Hay là cô qua nhà bạn tôi ngồi. Bạn tôi ở tầng trên, nhà nó thoải mái lắm.

- Tôi ngồi đây được rồi, cảm ơn nhiều.

- Ngồi đây buồn lắm. Lên trên đó nói chuyện cho vui.

Thấy Quý Phi chỉ lắc đầu, rồi cứ ngồi im, anh ta lại gợi chuyện:

- Cô bé làm gì nhỉ?

- Làm việc cho một công ty.

- Vậy à? Vậy mà tôi nghĩ cô hoạt động ở lĩnh vực nghệ thuật. Cô có ngoại hình đẹp lắm.

- Cảm ơn.

- Tôi khen thật, và tôi nghĩ chắc cô đã quen nghe người ta nhận xét như vậy.

- Đã có vài người nói tôi như vậy.

- Vậy là tôi nói đúng phải không? Nhưng không phải vài người, mà là tất cả những ai gặp cô. Tại cô khiêm tốn đó thôi.

- Tôi không biết. Đúng hơn là không để ý chuyện đó.

Quý Phi nói một cách khá quạu quọ. Cô làm anh ta phải quay qua nhìn, rồi cười:

- Rõ ràng cô bé đang bực mình, nhưng hy vọng không phải là do tôi. Tôi vô tội chứ hả?

Cách nói cầu hòa của anh ta làm Quý Phi thấy mình cực kỳ vô lý. Và cô cố mỉm cười:

- Tôi đâu có bực mình anh. Anh chọc ghẹo gì tôi đâu mà bực.

- Có thể chứ.

Cả hai lại ngồi im. Quý Phi chờ gã con trai nhiều chuyện này bỏ đi. Nhưng anh ta hình như quá rỗi rảnh và tào lao. Tào lao đến mức khoái tán gẫu với người lạ. Thấy cô không nói gì, anh ta lại bắt qua chuyện khác.

- Nghề của tôi là ca hát, tôi diễn ở các tụ điểm mỗi tối. Nếu được cô bé đi xem tôi hát để ủng hộ tinh thần thì hay quá.

“Vậy là anh ta là ca sĩ”. Nghĩ vậy, tự nhiên Quý Phi nhớ đến bồ của Trúc Hiền.

Quý Phi tò mò nhìn qua anh ta:

- Anh là ca sĩ à?

- Tôi cũng hay xuất hiện trên ti vi, có lẽ cô bé ít xem ca nhạc nên không biết tôi.

- Tôi cũng hay nghe nhạc, nhưng không để ý đến người hát. Tôi biết ít về lĩnh vực đó lắm.

- Thật là thất vọng vì cô không biết tôi.

“Anh đâu có nổi tiếng đến mức tôi phải biết. Mà tại sao tôi phải biết anh chứ?” Quý Phi nghĩ thầm. Nhưng kỳ thật là cô thấy anh ta quen quen. Cái kiểu đã gặp ở đâu đó. Không đến nỗi gây ấn tượng để phải nhớ. Nhưng tuyệt đối không biết thì cũng không phải.

Thay Quý Phi nhú mày như cổ nhó, anh ta bèn nhắc:

- Có lần nào cô bé nghe ca sĩ Thiên Vũ hát không?

“Cái gì? Vậy là anh đó sao?” Quý Phi suýt kêu lên nhưng vội ghìm lại. Cô tròn mắt nhìn Thiên Vũ, khiến anh ta phải nhìn lại cô.

- Sao cô bé nhìn tôi lạ lùng vậy?

Quý Phi gật gù một mình. Nãy giờ, cô thấy anh tào lao quá nhàn rồi. Nhưng giờ thì cô biết, anh ta chẳng tào lao cũng chẳng rồi rảnh, chỉ vì thấy cô vừa mắt, nên làm quen. Nếu anh ta biết cô là bạn của Trúc Hiền, chắc lập tức sẽ biến mất.

Tự nhiên Quý Phi muốn biết thử anh ta đào hoa đến mức nào. Cô bèn cười mủm mỉm:

- Anh không nhắc thì tôi cũng biết. Tôi vừa chợt nhớ ra. Không ngờ mình gặp người thật. Nếu có giấy ở đây thì tôi xin chữ ký của anh rồi.

Anh ta có vẻ khoái:

- Cuối cùng thì cô bé cũng đã nhớ tôi.

- Hôm nào tôi sẽ đi xem anh hát. Tôi nói thật đấy.

- Vậy sao không đi ngay tối nay. Tôi sẽ gửi vé mời đến cô bé.

- Thôi, bây giờ tôi lười lắm, hôm nào có hứng đã.

- Trời ơi! Đợi cô bé có hứng thì đến bao giờ. Thôi, vậy cho anh cái hẹn đi.

- Hẹn làm gì?

- Thì hôm nào gặp, mình đi uống cà phê vậy mà.

Quý Phi đứng đĩnh:

- Sao không đi hát karaoke, tôi thích hát cái đó lắm.

Thiên Vũ xoa tay:

- Thế thì càng tốt. Em muốn lúc nào?

- Đợi có hứng đã. Bây giờ chưa biết.

Cái kiểu tiến rồi lùi như thế khiến người ta cứ muốn vấn tới cho rõ ràng, Thiên Vũ cũng thế. Thấy người đẹp bắt đầu ngưỡng mộ mình, anh ta khoái chí lắm. Nhưng rồi cái cách thực thực hư hư của cô làm anh ta hơi hẫng. Rõ ràng cô ta không dễ bị đổ. Thậm chí bắt cần kết bạn với một ca sĩ khá có tiếng.

Anh ta nhìn chăm chăm khuôn mặt đẹp và tinh nghịch của cô. Rồi nhìn xuống bộ đồ trên người cô như đánh giá, đo lường. Cuối cùng anh ta kết luận cô không phải người tầm thường.

Quý Phi ngồi im, khá lâu mới lên tiếng:

- Ai yếu bóng vía, bị anh nhìn như vậy chắc tim rụng mất thôi.

Thiên Vũ nheo mắt:

- Thế em có bị rụng không?

- Theo anh thì có không?

- Anh làm sao biết được.

- Anh “trên cả tuyệt vời” như thế, ai mà thờ ơ cho nổi. – Quý Phi nói một cách hờ hững.

Mắt Thiên Vũ nhìn cô mắt sáng lấp lánh:

- Em nói chuyện nghe hay lắm.

- Dĩ nhiên.

- Tự tin ghê chưa?

Anh ta nói một cách âu yếm, kèm theo một cái nhìn tình tứ mơn trớn. Quý Phi thản nhiên nhìn lại anh ta. Một người trầm tính như Trúc Hiền mà bị đổ vì những biểu hiện hời hợt này thì thật không hiểu được. Thật là đại dột. Đáng tiếc.

Lúc đó, Hạ Lan về đến. Thấy cô dưới cầu thang, Quý Phi bèn đứng lên:

- Bạn tôi về rồi đó.

Thiên Vũ nhìn xuống Hạ Lan, rồi nhận xét:

- Em đẹp thế này, sao có bạn đơn giản vậy. Cô ta không xứng với em.

“Vô duyên hết sức. Và thiếu tế nhị. Không hiểu sao bạn tôi có thể thích được anh”. Quý Phi nhìn anh ta một cách ác cảm:

- Tôi có bạn rồi, chào anh nhé.

- Chừng nào gặp lại.

Quý Phi cười cười:

- Cũng không biết nữa. Thời gian ngắn ngủi lắm.

- Nói cụ thể đi bé.

- Ủ, thì “Đến hạn lại lên”.

Thiên Vũ chắc lưỡi:

- Lại đùa nữa. Anh chưa biết tên cô bé.

- Anh thích gì cứ gọi vậy, tính tôi dễ chịu lắm.

- Khổ quá. Nói thật đi mà, không ấy cho anh số phone đi nhé.

- Tôi quên rồi. Cứ hỏi 108 thì biết.

Thiên Vũ có vẻ nóng ruột thật sự:

- Thì thôi vậy. Chỉ cần em nói tên thôi, anh sẽ truy ra.

25. Chương 25

Thấy Hạ Lan đứng giữa cầu thang như chờ, Quý Phi bèn chấm dứt trò đùa của mình, giọng cô nghiêm trang:

- Bạn tôi chờ tôi đây, goodbye nghe anh.

- Nói thêm câu hẹn gặp lại đi.

Quý Phi không trả lời, cô bỏ mặc anh ta đứng đó, và đi xuống với Hạ Lan.

- En chờ chị lâu quá, chị đi đâu vậy?

- Đi chợ. Đến sao không nói trước để chị Ở nhà chờ. Lên nhà đi em.

Cả hai đi trở lên. Thiên Vũ không còn ở đó nữa. Hạ Lan ngạc nhiên:

- Người lúc này không phải đi với em sao?

- Không phải. Em chỉ mới gặp anh ta thôi. Anh ta là ca sĩ Thiên Vũ đây. Bỏ của Trúc Hiền.

Hạ Lan tròn xoe mắt:

- Em nói cái gì?

- Vào nhà đi rồi em nói.

Hạ Lan loay hoay mở cửa. Thấy chiếc valy, cô quay lại định hỏi thì Quý Phi đã lên tiếng trước, giọng rất nhỏ:

- Em có thể ở đây với chị không? Em cũng chưa biết sẽ ở bao lâu nữa.

- Được chứ. Chị Ở một mình, có em càng vui chứ sao. Nhưng ... nhà em có chuyện gì vậy?

Quý Phi không nói gì, nãy giờ gặp anh ca sĩ tào lao nên cô quên. Bây giờ nhớ lại chuyện của mình, lại buồn muốn khóc.

Cô kể hết chuyện ở nhà. Hạ Lan không có ý kiến gì ngoài vẻ trầm ngâm, rồi nói như tiên đoán:

- Vậy là nhà em có chuyện nữa rồi. Lần này, chắc mẹ em không nhịn nữa đâu. Em đã biết hết rồi, chắc bác ấy không cần giữ gìn nữa.

- Em sợ mẹ ly dị với ba lắm. Lúc ấy em thật sự tan nát. Càng nghĩ, em càng sợ kinh khủng. Theo chị thì mẹ có đuổi em đi luôn không?

- Bác đang giận em, chị nghĩ là giận ghê gớm lắm. Em không thể về được đâu, cứ ở đây với chị.

Quý Phi không trả lời, cô buồn bã nằm xuống giường, lại bắt đầu tủi thân và khóc. Cô có tật khóc dai như đũa. Hạ Lan an ủi mấy cũng không nín được. Cuối cùng cô nàng để mặc Quý Phi tự do khóc và quay qua lo chuẩn bị cơm.

Hạ Lan đang soạn giỏ thì có chuông điện thoại. Cô bước qua nhắc máy:

- Alô.

Bên kia đầu dây là giọng lo ngại của bà Chi:

- Hạ Lan đó phải không? Dì Chi đây con.

- À, có chuyện gì không dì?

- Dì định nhờ con một chuyện, trong công ty con thân với Quý Phi lắm phải không? Dì định nhờ con tới nhà nó giùm dì.

Hạ Lan nói ngay:

- Con biết chuyện lúc sáng rồi, nó đang nằm ở nhà con nè. Bác ấy đuổi đi đấy.

Giọng bà Chi bàng hoàng:

- Sao, bà ấy đuổi con bé à? Vậy nó sao rồi con?

- Nó không sao hết. Nhưng đang nằm khóc, để con gọi nó ra nói chuyện với dì nhen.

- Thôi thôi. Để dì qua gặp nó.

- Vậy thôi hả dì?

Hạ Lan gác máy. Cô định nói với Quý Phi, nhưng lại thôi. Và cô lại hỏi hử nấu cơm để đãi khách.

Một lát có tiếng gõ cửa, Hạ Lan chạy ra mở. Cô thấy dì Chi chờ với vẻ mặt lo lắng. Phía sau bà là Trần Nghiê. Cô kêu lên ngạc nhiên:

- Ủa! Cậu cũng chịu qua đây nữa sao?

- Nhà chị có gì ghê gớm mà tôi không thể qua được?

- Không, ý tôi khác kìa.

Bà Chi hỏi một cách sốt ruột:

- Nó đâu rồi con?

- Dạ, để con gọi nó ra. Dì vô nhà đi.

Rồi cô vào phòng ngủ gọi Quý Phi. Bà Chi và Trần Nghiê ngồi xuống salon. Anh có vẻ trầm tĩnh so với cử chỉ lo lắng của mẹ. Chính anh cũng đang bàng hoàng vì tiết lộ của bà. Anh không ngờ giữa bà và Quý Phi có những cuộc gặp như vậy. Và bà thuyết phục lắm, anh mới không bộc lộ sự nóng nảy của mình.

Quý Phi từ trong phòng đi ra. mặt mũi đỏ hoe, thiếu ngủ. Cô không buồn nhìn qua Trần Nghiê, chỉ gật đầu chào bà Chi. Rồi đến ngồi xuống cạnh Hạ Lan.

Không khí tự nhiên lắng lại, không ai biết nói thế nào, ngoài tiếng hít khe khẽ của Quý Phi.

Bà Chi có vẻ rất e ngại, hồi hận. Nhất là khi thấy Quý Phi cứ khóc, bà định hỏi chuyện gì đã xảy ra ở nhà cô thì Trần Nghiê đã lên tiếng:

- Cô không nên khổ sở quá mức như vậy. Mẹ cô đuổi cô trong lúc tức giận, chứ không phải là đã khước từ cô. Sao lúc này không ở nhà xin lỗi, khóc thì có ích gì.

Quý Phi quệt nước mắt:

- Anh không hiểu tính mẹ tôi, đừng bảo tôi phải làm theo ý nghĩ của anh.

Trần Nghiêm cười nửa miệng:

- Cô đã làm cái chuyện không nên làm. Tại sao không nghe lời cảnh báo của tôi chứ.

Bà Chi lên tiếng với vẻ van nài:

- Nghiêm à! Lúc này con hứa với mẹ rồi mà.

Trần Nghiêm lặng thinh, quay mặt chỗ khác. Bà Chi quay qua Quý Phi:

- Anh Nghiêm hơi nóng nảy một chút, nhưng không phải cố ý trách móc con đâu. Con đừng giận.

- Da.

- Mẹ con ... chắc là giận ghê lắm.

- Vâng.

Bà muốn nghe Quý Phi kể tỉ mỉ nhưng cô có vẻ muốn giấu. Cuối cùng, bà hiểu cô đang bị sốc, đang bị tổn thương ghê gớm. Thật ra, mọi chuyện không đến nỗi long trời lở đất như Quý Phi biểu hiện. Nhưng vì cô quen thấy gia đình và cuộc sống quanh mình toàn là màu hồng, nên chỉ một chút rạn nứt, cô cũng thấy chao đảo.

Nếu Trần Nghiêm hiểu tâm lý đó và bực mình, thì bà Chi lại thấy thương Quý Phi hơn. Bà nói như có lỗi:

- Tại dì mà gia đình con xáo xáo. Rồi khổ lây con, dì xin lỗi.

- không phải lỗi tại dì. Tại ba con, con hiểu điều đó lắm.

- Nhưng lẽ ra dì không nên lôi kéo con, mẹ con chắc cũng hận dì hơn nữa.

- Mẹ con giận ba thì đúng hơn. Nhưng chuyện xảy ra trong nhà con, dĩ nhiên không có liên quan gì đâu. Dĩ nhiên có lỗi mà.

—

26. Chương 26

ì nghe tiếng gõ cửa ở ngoài. Bà im lặng nhìn ra. Hạ Lan đứng lên mở cửa. Trước mắt bà là Thiên Vũ. Anh ta nói rất mềm mỏng:

- Xin lỗi chị. Cô bạn lúc nãy còn ở đây không ạ?

- Còn, chờ một chút.

Nhưng anh ta đã gọi cô lại, thái độ có chút tinh ranh:

- Cô ấy tên gì nhỉ? Tôi quên mất rồi.

- Tên Quý Phi. Anh vô nhà đi.

Không thấy nụ cười khoan khoái của anh ta, cô quay trở vào, đưa mắt nhìn Quý Phi:

- Phi, có khách nè.

Quý Phi sững người nhìn Thiên Vũ, rồi buột miệng:

- Sao anh vào đây? Anh trở lại đây làm gì?

Thấy Thiên Vũ có vẻ lúng túng, bà Chi lịch sự đứng dậy:

- Mời cậu ngồi chơi.

Bà bước qua ngồi cạnh Quý Phi, Thiên Vũ nhìn bà một cách biết ơn. Rồi ngồi ngay xuống chiếc ghế bà vừa đứng dậy, vô tình anh đối diện với Trần Nghiêm. Anh ta chào và Trần Nghiêm cũng đáp lại với vẻ lịch sự thờ ơ.

Nhìn hai người, Quý Phi lại nhớ đến Trúc Hiền. Cô quên đi chuyện của mình. Và có cảm giác ... không

biết diễn tả thế nào. Hai người có biết mình là đối thủ của nhau không? Còn cô thì ... không nói ra sự thật được. Cô cảm thấy ảm ức và bức bối. Và cô nhìn Trần Nghiêm đăm đăm.

Thấy cái nhìn kỳ lạ của cô, Trần Nghiêm lại nghĩ theo cách khác. Anh cho rằng Quý Phi ngại khi cô có bạn trai. Bất chợt anh cười hờ hững, như muốn bảo “Chuyện đó chẳng liên quan gì đến tôi”.

Không phải chỉ mình Trần Nghiêm, mà mọi người trong phòng đều thấy cái nhìn khác lạ của Quý Phi. Đến nỗi Hạ Lan phải nhắc khéo:

- Phi mới gặp bạn lúc này, chẳng lẽ quên rồi sao?

Quý Phi như sực tỉnh. Nhận ra mình đã có cử chỉ bất thường, cô vội ngó chỗ khác, và hỏi Thiên Vũ:

- Anh tìm tôi có chuyện gì không?

Thấy cô trở lại bình thường, Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm:

- Tôi chỉ muốn ghé thăm cô, cô còn ở đây lâu không?

- Tôi không biết, anh hỏi chi vậy?

Thiên Vũ có vẻ hơi què què với mọi người, anh ta gãi đầu:

- Nếu cô ở đây lâu, tôi sẽ đến đây thăm cô, chứ không có chuyện gì khác.

- Tôi không biết được. Nhưng anh đừng có đến đây, phiền phức lắm.

- Có gì đâu mà phiền.

- Phiền chủ nhà đấy.

- À, tôi không nghĩ vậy. Tôi xin lỗi.

Hạ Lan vội đỡ lời:

- Không sao đâu, không có phiền gì đâu. Nếu thích thì cậu cứ tới chơi.

Thiên Vũ mỉm cười:

- Cám ơn chị. Hôm nào tôi mang vé ca nhạc đến, mời chị đi xem tôi hát nhé.

Hạ Lan tròn tròn mắt:

- Ủa, là ca sĩ à? Thảo nào trông quen quen. Vậy có vé nhớ cho tôi nhé, tôi sẽ đi đấy. Vậy mà nãy giờ không chịu nói.

- Tại không có dịp thôi.

Thấy khuôn mặt ảm đạm của Quý Phi, anh ta cười cười:

- Ở lại đây có vẻ làm phiền Quý Phi quá, chắc tôi phải rút lui thôi. Hôm nào rảnh tôi ghé thăm chị vậy.

Hạ Lan sốt sắng:

- Cậu cứ ghé chơi bất cứ lúc nào, tôi cũng rảnh lắm. Quý Phi còn ở đây lâu đấy.

- Cám ơn chị nhiều lắm. Chị gì nhỉ?

- Tôi tên Hạ Lan.

- Cám ơn chị Lan.

Và anh ta đứng dậy chào mọi người. Quý Phi không buồn bước ra tiễn khách. Chỉ có Hạ Lan là làm vai trò của chủ nhà.

Chờ cho vị khách không mời ấy về rồi, bà Chi tiếp tục câu chuyện:

- Từ đó giờ dì đã làm khổ mẹ con nhiều rồi, bà ấy không chấp nhận con tới lui với dì cũng đúng thôi. Lẽ ra, dì phải tới xin lỗi mẹ con. Nhưng bà ấy đang giận, có dịp con hãy nói với mẹ con điều đó.

Từ lúc Thiên Vũ xuất hiện, Quý Phi đã bị phân tán tư tưởng, nên chuyện đó không làm cô khóc nữa. Cô nói rất chững chạc:

- Dì Chi đừng áy náy như vậy, con ngại lắm. Con chỉ hiểu một điều, ba con có lỗi với dì và mẹ con. Nếu mẹ có giận thì giận ba, chứ không phải dì.

- Con biết suy nghĩ lắm. Ước gì mẹ con nhìn thoáng được vấn đề, tất cả sẽ nhẹ nhàng hơn.

- Con nghĩ, đến lúc nào đó mẹ con sẽ hiểu.

Cô ngừng nói vì nghe máy reng. Cô lấy máy ra nghe. Đó là ông Huỳnh gọi cho cô, giọng ông có vẻ lo lắng:

- Con đang ở đâu vậy?

Quý Phi vội đứng dậy, đi chỗ khác trả lời:

- Con ở nhà người bạn, mẹ thế nào rồi ba?

- Mẹ đang ở trong phòng. Ba có thể qua chỗ con được không? Con chỉ chỗ cho ba đi.

Quý Phi vội lắc đầu:

- Đừng qua ba ạ. Con không muốn làm phiền bạn con đâu. Ở đây con vui lắm. Ba nhớ đừng qua nghe. Để con gọi cho ba là được rồi.

Rồi cô hấp tấp tắt máy. Cử chỉ vội vã của cô không qua khỏi cặp mắt của bà Chi và Trần Nghiêm. Bà hiểu cô sợ Ông Huỳnh gặp bà ở đây. Và bà giấu kín nỗi buồn bằng nụ cười dịu dàng:

- Bây giờ đi về đây. con hãy tìm cách xin lỗi mẹ con nhé. Có lẽ sau này đi sẽ không có dịp gặp con nữa. Nếu được thì thỉnh thoảng gọi điện cho đi.

Quý Phi dạ nhỏ. Chính cô cũng không biết mình có còn dám đối mặt mẹ đến gặp bà hay không, nên cô không thể nói điều gì.

Cô và Hạ Lan tiễn bà ra cửa. Khi khách đã về hết rồi, Hạ Lan lập tức tra gạn cô:

- Hình như anh chàng lúc nãy kết em đấy. Một ca sĩ à, chị thấy được đó Phi.

Quý Phi cười hờ hững:

- Chị nói được về mặt nào?

- Thì cậu ta cũng khá, đủ điều kiện, em chấm đi. Dù gì Trần Nghiêm cũng đã không chọn em, em chờ đợi làm gì?

Quý Phi nheo mắt:

- Chị nhìn lần người rồi, anh ta khá thật đó nhưng ai vướng vào sẽ khổ. Chị có biết anh ta là bồ của Trúc Hiền không?

Hạ Lan thiếu điều nhảy lên:

- Cái gì?

- Nếu chị còn thân với chị Đông, chị ấy sẽ kể chị nghe.

- Chẳng lẽ nhỏ Hiền đó ... không thể được. Không thể bắt cả hai tay được. Hải Đông nó có dựng chuyện không?

- Em nghĩ là không, vì Trúc Hiền cũng kể cho em nghe mà.

- Kể với em? Thế nó có biết chuyện em thích thằng Nghiêm?

Quý Phi lắc đầu:

- Chắc là không biết.

Hạ Lan ngồi im, khi đã hiểu hết vấn đề, cô trở nên nóng nảy:

- Vậy sao em không nói với thằng Nghiêm? Em không nên im lặng như vậy.

- Có nói chưa chắc anh ấy tin. Đó là chuyện của anh ta. Một người thông minh như anh ta, phải tự biết người mình yêu là người như thế nào.

- Không thể thế được đâu, phải nói thôi.

- Tùy chị, em không có ý kiến.

Quý Phi chỉ nói thế, rồi bỏ vào phòng nằm tiếp. Lúc này tâm trạng cô mất cân bằng đủ thứ. Chỉ chuyện bị mẹ đuổi đi cũng đủ làm khổ cô rồi. Còn đầu óc nào để nghĩ đến chuyện khác.

27. Chương 27

Hôm sau cô vẫn đi làm như thường. Gần đến giờ nghỉ buổi chiều, cô thư ký văn phòng xuống bảo phó giám đốc gọi. Lần đầu tiên Quý Phi nghe một mệnh lệnh như thế. Cô có cảm tưởng Trần Nghiêp đã phá vỡ nguyên tắc của mình. Vậy thì đó không phải là chuyện đơn giản.

Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, tự nhiên Quý Phi lắc đầu:

- Bảo với anh ấy là tôi rất bận.

- Sao?

Thấy cô ta tròn mắt ngạc nhiên, cô thản nhiên nói tiếp:

- Tôi bận lắm, chưa biết chừng nào rảnh, có lẽ tôi không lên được.

- Nhưng đây là phó giám đốc gọi.

- Thì sao chứ? Tôi có quyền không lên mà.

Cô ta nhìn Quý Phi như nhìn một sinh vật lạ, rồi quày quả đi lên.

Quý Phi khoanh tay trước ngực, lặng lẽ hình dung phản ứng của Trần Nghiêp. Nếu về công việc mà dám chống đối cấp trên, thì cô đúng là to gan. Chắc là anh ta sẽ giận dữ khiển trách. Hoặc kiên quyết bắt cô lên gặp anh ta. Dù thế nào thì cô cũng chuẩn bị tinh thần xấu nhất cho mình.

Khi mọi người đã về hết, cô mới rời khu cầng. Cô vừa đi lên khu hành chánh thì gặp Trần Nghiêp. Anh ta hình như cố ý chờ cô. Quý Phi có cảm tưởng như thế.

Trần Nghiêp đến, chặn trước mặt cô, nói như ra lệnh:

- Đi lên phòng tôi cho dễ nói chuyện.

Quý Phi đứng phân vân một lúc. Khi cô ngẩng lên thì anh ta đã lên giữa cầu thang, không có lý do gì để bỏ về nữa. Và cô lẳng lặng đi theo anh.

Trần Nghiêp hoàn toàn không đá động gì đến chuyện lúc nãy. Như thể anh chưa hề gọi cô. Anh ra lệnh cho cô ngồi xuống trước mặt, rồi vào đề ngay:

- Hôm qua có mẹ tôi nên không tiện nói chuyện. Bây giờ chỉ có hai chúng ta, tôi muốn hỏi, tại sao cô lại làm như vậy?

- Chẳng lẽ anh đã nói là sẽ không bao giờ khơi lại chuyện này, sao bây giờ anh lại chủ động nói?

- Trừ khi cô cố tình không hiểu ý tôi. Đừng quanh co nữa. Tại sao cô làm mọi chuyện rồi tung lên vậy?

- Thật ra dì Chi vẫn rất bình yên, nếu có rối thì chỉ xảy ra trong gia đình tôi.

- Tôi không phủ nhận điều đó, nhưng mẹ tôi rất khổ tâm. Và cô nữa. Tại sao không chịu giữ sự yên ổn, bây giờ gia đình cô xáo xáo lên, liệu có giải quyết được gì không?

Thấy Quý Phi làm thinh, anh nói tiếp:

- Có lẽ cô hạnh phúc quá, nên không biết quý nó. Bây giờ cô định sẽ làm gì tiếp đây?

Quý Phi chợt ngẩng lên:

- Tôi chưa biết sẽ làm gì. Nhưng tôi không phải là người máy. Nếu muốn tôi vô tư thì anh đừng kể. Nếu anh không nói ra điều bí mật đó, thì tôi cứ tiếp tục vô tư. Anh là người sai trước tiên.

Trần Nghiêm cười nửa miệng:

- Cô buộc tôi phải làm như vậy.

- Vâng, như vậy có nghĩa là anh bắt buộc phải phản ứng, thế thì tại sao anh bắt tôi phải thụ động.

Không đợi Trần Nghiêm lên tiếng, cô nói tiếp luôn:

- Tôi cũng là người, cũng biết phán xét và có cảm xúc riêng của tôi. Và tôi an ủi mẹ anh vì biết ba tôi có lỗi. Chuyện đó không liên quan gì đến anh hết.

- Cô nói nghe hay lắm. Không liên quan đến tôi à?

- Bằng chứng là cả một thời gian dài, anh đã không biết gì.

Trần Nghiêm nhìn cô khá lâu, rồi trầm giọng:

- Tôi không gọi cô lên đây để hỏi tội. Những gì cô làm cho mẹ tôi là đúng. Tôi thừa nhận mẹ tôi rất vui, dù tôi không hiểu nổi sự yếu đuối đó. Trên thực tế, tôi buộc lòng phải cảm ơn cô.

Quý Phi sững sốt ngó lại anh. Có nằm mơ cô cũng không tin Trần Nghiênn nói điều đó. Cô không hình dung nổi anh có thái độ dung hoà. Bất giác cô xua tay:

- Khỏi cần.

- Nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác rồi, đừng duy trì mối quan hệ đó nữa.

- Anh thật là ích kỷ, anh ghét gia đình tôi, chứ mẹ anh đâu có ghét. Tại sao không cho mẹ anh hưởng niềm vui đó chứ.

Trần Nghiênn nhếch miệng, nụ cười hoài nghi và mỉa mai:

- Vui trong cảm giác bề bàng như vậy, tôi cảm nhận không nổi. Mẹ tôi đã dần dần lấy lại quân bình, thế rồi cô xuất hiện, cô làm mẹ tôi lao theo gia đình cô.

Quý Phi sốt ruột cắt ngang:

- Anh nói vậy không đúng. Dù có tôi xuất hiện hay không thì trong lòng mẹ anh vẫn nghĩ đến gia đình tôi.

Đôi mắt Trần Nghiênn chột quắt lên dữ dội:

- Điều đó làm cô thích lắm sao? Làm khổ người khác như thế, cô hãnh diện lắm sao?

Quý Phi điềm tĩnh nhìn trả lại anh:

- Nếu hãnh diện thì tôi không tìm cách làm mẹ anh vui. Càng ngày tôi càng ghét tư tưởng cục bộ của anh. Hễ người nào anh ghét thì cả dòng họ người đó đều xấu xa. Anh không vị tha như mẹ anh.

Nói xong cô đứng dậy:

- Tôi không muốn tranh luận chuyện này nữa.

Cô cúi xuống lấy giỏ định ra về, nhưng Trần Nghiênn đã nói tiếp giọng thản nhiên:

- Cách hay nhất là cô đừng thăm viếng mẹ tôi nữa. Chấm dứt ở đây đi. Cô đã làm mẹ cô đau lòng rồi đấy,

tìm cách xin lỗi đi.

Quý Phi vẫn đứng yên:

- Thật ra anh khuyên như vậy, anh thật sự không ghét mẹ tôi hay là anh giả bộ tốt bụng?

Vẻ mặt Trần Nghiêp trở nên lạnh nhạt:

- Bà ấy cũng như mẹ tôi, đều là nạn nhân của ba cô. Tôi tội nghiệp bà ấy, nên tôi hiểu được khi cô tội nghiệp mẹ tôi.

- Anh cũng biết đánh giá sự việc lắm, không khe khắc như tôi nghĩ.

- Cô nghĩ gì tôi không quan tâm Cái điều tôi muốn là hai gia đình hãy chấm dứt tất cả tình cảm không cần thiết. Tôi ghét ba cô, và cô không thể ghét ông ấy như tôi. Mãi mãi sẽ là sự đối nghịch. Hãy chấm dứt sớm đi, đừng lôi kéo mẹ tôi nữa.

- Anh ra lệnh hay yêu cầu?

- Cả hai.

- Thật ra, anh không cần làm thế. Anh không bảo thì tôi cũng rút lui. Bây giờ mẹ tôi buồn tôi đau lòng lắm, không còn tinh thần nghĩ chuyện gì khác đâu.

- Nếu nghe lời tôi thì đã không có chuyện gì xảy ra. Nhưng thôi, nó đã xảy ra rồi thì đừng để nó phát triển nữa. Hy vọng lần này, cô coi trọng lời nói của tôi.

- Anh là sếp của tôi. Lời nói của anh là mệnh lệnh, tôi đâu dám cãi.

Giọng của Trần Nghiêp hơi mỉa:

- Phải không? Tôi nhớ cô thuộc người làm theo mệnh lệnh của bản thân nhiều hơn đấy.

Anh ngừng lại một lát, rồi nói thêm:

- Vả lại, cô từng tuyên bố sẽ làm theo ý mình. Bất kể cả ý kiến của lãnh đạo, cho nên tôi không dám quên điều đó.

Quý Phi liếm môi:

- Không ngờ anh nhớ dai như vậy. Nếu ai đó nghe anh nói, họ sẽ nghĩ tôi là dân quậy phá, cứng đầu và luôn chống đối. Nhưng thật ra, tôi luôn dễ bảo và nhường nhịn.

- Nếu cô không nói ra, thì không ai nghĩ điều đó đâu.

Quý Phi biết anh ta châm chích, nhưng bây giờ cô không còn xúc nổi như trước kia mà gân cổ lên cãi. Cô chỉ nói một cách cụt cụt mà nhẹ nhàng:

- Nếu không dễ bảo, thì hẳn trước đây, tôi đã lẳng nhăng bám theo anh, nhưng anh thấy đó, tôi chưa hề đặt chân lên đây tìm anh, dù là để giải quyết công việc.

- Cô nói hết chưa?

- Chỉ có bấy nhiêu đó thôi.

- Lẽ ra, tôi đã không trả lời với cô, nhưng tôi muốn nói cho cô hiểu. Khi cãi lời tôi cô đã gây nên sai lầm nặng nề. Đó là làm gia đình cô xào xáo trầm trọng. Hình như cô vẫn chưa thấy điều đó.

Quý Phi nói khẽ:

- Tôi thấy rồi đó chứ. Tôi có nói là không thấy đâu. Có điều là tôi không hối hận, vì những điều tôi làm là đúng.

- Không phải những điều đúng đều tuyệt đối là phải làm. Cô có biết mẹ tôi ân hận đến mức nào không?

Quý Phi nhìn xa vắng vào một góc:

- Dì Chi luôn dịu dàng, luôn nghĩ cho người khác. Có lẽ đó là điều làm tôi yêu quý dì ấy. Mẹ tôi thì ...

Trần Nghiêm nhìn cô chăm chú:

- Thì sao?

- Nếu mẹ tôi nhìn thoáng một chút, nghĩ cho người khác một chút, thì mẹ tôi đã không quyết liệt thù hận. Tôi không sợ mẹ ghét tôi, tôi chỉ đau lòng là tính bảo thủ làm khổ mẹ.

Trần Nghiêm nhìn cô bằng cái nhìn rất lạ. Và cái mặt lầm lì của anh trở nên giãn ra, nhẹ nhàng hơn.

- Đã nghĩ ra như vậy, thì đừng nên làm theo tình cảm nữa. Tìm cách xin lỗi mẹ cô đi. Tôi nói xong rồi đó, cô về đi.

Quý Phi ngược mắt lên, bất mãn:

- Anh không thích những người chỉ biết có mình. Nhưng thực tế anh còn hơn như vậy.

- Cô muốn nói gì?

- Khi cần nói chuyện với tôi thì anh gọi tôi lên. Không cần nói nữa thì đuổi tôi ra. Anh quen thói lãnh đạo rồi.

Trần Nghiêm hơi ngả người ra sau:

- Có chuyện gì nữa?

- Sao anh không nghĩ tôi còn chuyện muốn nói? Bộ chỉ có anh là cần nói thôi sao?

- Chuyện gì vậy? Nói đi!

Quý Phi vẫn chưa thôi bất mãn:

- Khi cần thì anh cho người gọi tôi lên, xong thì đuổi về. Vậy nếu tôi muốn nói chuyện với anh, tôi có thể cho người đi gọi anh không?

- Cô có vẻ thích sự bình đẳng nhỉ?

- Không phải vậy. Nhưng tối thiểu anh phải tôn trọng ý kiến của tôi một chút. Tôi vẫn còn muốn nói mà.

Trần Nghiêm hơi nhắm mắt như nén một sự bực mình. Rồi mở mắt ra nhìn cô:

- Chuyện gì? Nói đi.

Và anh chống tay trên cạnh bàn, im lặng chờ nghe Quý Phi nói. Nhưng cô chỉ lầu bàu một cách bất mãn.

- Tôi đổi ý rồi.

Và cô đứng dậy, bỏ đi ra cửa một cách cương quyết.

Thật ra thì cô không có chuyện gì để nói. Nhưng muốn chọc tức Trần Nghiêm nên làm thế. Lúc nào anh ta cũng coi thường cô. Nhất là coi thường tình cảm của cô. Và nỗi đau bị xem nhẹ không làm cô cam chịu như trước kia, mà luôn cố tỏ ra bất cần.

28. Chương 28

Quý Phi vừa mở cửa xe thì nghe tiếng Hải Đông gọi từ xa với vẻ hấp tấp. Cô quay lại nhìn, chờ Hải Đông đi tới. Còn cô ta thì vừa đi vừa ngoắt rồi rút:

- Lên đây, lên đây.

- Chị nói lên đâu?

- Lên phòng chị đi. Có chuyện này hay lắm. Bảo đảm Phi sẽ muốn nghe mà.

Thấy Quý Phi còn đứng yên như không thích, cô ta kéo bừa tay cô, lôi đi băng băng.

- Không có thời gian giải thích đâu. Nghe rồi biết, nhanh đi để không kịp.

Quý Phi không chịu được kiểu lôi kéo trẻ con như thế, cô cố rút tay lại:

- Chị buông ra đi, để em tự đi được rồi.

Hải Đông bỏ tay cô ra, nhưng vẫn vừa đi vừa chạy:

- Trời ơi! Nhanh lên đi.

Lên hết cầu thang, cô đi chậm lại. Lúi theo cửa sau vào phòng. Vừa đi vừa đặt một ngón tay lên miệng, một tay chỉ xuống đôi giày cao gót của Quý Phi:

- Nhẹ chân, nhẹ chân thôi, im lặng tuyệt đối nhé.

Cử chỉ của cô làm Quý Phi tự nhiên đi thật nhẹ, gần như phải nhắc lên từng bước. Cô theo Hải Đông đến

đứng sát cửa thông ra hành lang. Chưa kịp hiểu gì thì cô nghe tiếng khóc sụt sịt của Trúc Hiền. Cô cũng người ngó Hải Đông. Cô nàng gật đầu ra hiệu, rồi áp tai sát cửa lắng nghe.

Nghe lén chuyện người ta thật chẳng hay ho gì. Nhưng Quý Phi tò mò quá nên cũng đứng im. Không biết chuyện gì mà Trúc Hiền khóc lâu vậy, mà khóc với ai mới được chứ. Chẳng lẽ khóc một mình?

Một lát sau, Trúc Hiền lên tiếng:

- Em biết em có lỗi là đã không thành thật. Nhưng lúc đó em chưa xác định được tình cảm của mình. Bây giờ em biết người mà em cần không phải là anh ta. Nếu anh cố chấp thì rồi anh sẽ hối hận.

- Anh sẽ không hối hận quyết định của mình.

“Ôi Trần Nghiêm đã biết chuyện rồi” Quý Phi suýt kêu lên. Cô đưa mắt nhìn Hải Đông. Nhưng cô ta đang dán mắt vào khe ổ khóa. Thế là cô lại đứng yên.

Thật lạ, giọng của Trần Nghiêm rất trầm tĩnh nhẹ nhàng nữa. Có nghĩa là anh không tức giận. Đúng là con người ôn hòa.

Hình như họ về rồi. Bên ngoài hoàn toàn im lặng. Quý Phi định đi ra thì tiếng Trần Nghiêm lại vang lên:

- Điều mà anh cần nhất trong mối quan hệ là sự thành thật. Còn em thì xem nhẹ nó quá. Nếu mà hôm qua anh và anh ta không chạm trán nhau thì em có nói thật với anh không?

- Em sẽ nói.

- Không, em sẽ tiếp tục im lặng để nhận những ưu ái của hai người, không cần biết có xúc phạm đến người khác không.

Trúc Hiền thút thít:

- Anh trách em không thành thật, nhưng anh có hiểu sự thiệt thòi của em không? Con trai không được người này thì có người khác. Còn con gái thì chỉ có thể thụ động chờ. Ai biết được người nào tốt hơn chứ.

- Anh không ngờ tư tưởng em còn ấu trĩ như vậy. Em cho rằng con trai không thiệt thòi, cho nên em có quyền đùa giỡn với tình cảm của người khác hay sao?

- Em không đùa giỡn, em phân vân.

- Anh không hiểu em vô tư, hay cố tình không nhận ra sự ích kỷ của em. Trong đời anh sợ nhất ở một người là sự ích kỷ. Nhất là tính ích kỷ trong tình cảm vì nó làm người khác đau khổ đến vô tận, có lẽ nói ra em cũng không hiểu đâu.

Quý Phi chợt quay đầu lại, thở dài. Chắc chắn Trúc Hiền sẽ không hiểu sâu sắc câu nói đó. Chỉ có cô mới hiểu được nỗi lòng của Trần Nghiêm.

Khi anh nói ra, cô mới thấy hết tầm quan trọng của sự việc. Việc làm của Trúc Hiền đúng là ích kỷ. Chỉ biết nghĩ tới mình, không cần biết cái đau của người khác.

May là Thiên Vũ không hề thật lòng với cô, còn Trần Nghiêm ... chắc sẽ bị đau sâu sắc lắm. Thậm chí có thể mất hết niềm tin ở con gái.

Tự nhiên cô tội nghiệp anh vô cùng. Và sẵn sàng tha thứ về việc anh đã coi thường tình cảm của cô.

Vậy mà Trúc Hiền không hiểu điều đó, cô nằng nói như thanh minh:

- Em chỉ sợ em chọn sai, chứ không phải ích kỷ.

- Em có quyền sợ, có quyền chọn lựa. Nhưng tại sao không chọn sự thành thật, tại sao không nói với anh. Em đã làm cho anh nghĩ, anh là người quan trọng nhất đối với em. Có lẽ Thiên Vũ cũng tưởng như vậy.

“Anh ta chẳng tưởng gì cả, chỉ có anh là đồ ngốc thôi.” Quý Phi muốn la lên, nhưng cô ghìm lại một cách âm ỉ. Nếu được nói thẳng hết những gì mình biết và mình nghĩ thì sung sướng biết bao.

Nhưng sau này, cô hiểu rằng, không phải bất cứ điều gì muốn đều được phép làm. Nếu không muốn rước họa vào thân.

Ngoài kia Trúc Hiền nói như nài nỉ:

- Anh có thể cho em một thời gian để thử thách không? Đừng dứt khoát thẳng thừng như vậy, em đau khổ lắm.

- Anh không phải là người kiên nhẫn, và có lẽ cũng không biết vị tha.

- Em xin thề là sẽ dứt khoát với anh ta. Em nhận ra rằng anh ta không phải là mẫu người nghiêm chỉnh.

- Đó là chuyện của em. Em chọn hay từ chối anh ta, hãy dựa vào tình cảm của em, đừng vì anh. Anh rút lui và không muốn bị phiền phức.

- Anh có phải là đá không hờ anh Nghiêm? Tình cảm mà anh có thể dứt khoát nhẹ nhàng vậy sao?

- Có lẽ nó chưa đủ lớn để anh đau khổ. Em hãy thanh thản mà nghĩ rằng đó chỉ là một người thoáng đi qua đời mình, đừng để nuôi tiếc dằn vặt, sẽ nặng nề lắm.

Trúc Hiền vẫn cố hỏi tới cùng:

- Em muốn biết, anh đã yêu em chưa? Hay chỉ có cảm mến, hãy nói thật đi, em xin anh.

Trần Nghiêm buông một tiếng cười:

- Em cần biết chuyện đó làm gì?

- Em muốn biết mức độ tình cảm của anh, nói đi mà anh.

- Khi chia tay, thì đừng quan tâm làm gì tình cảm dành cho mình. Nó không làm em nhẹ nhàng hơn đâu.

Trúc Hiền lại bắt đầu sục sục:

- Em biết anh hận em lắm, nhưng ...

Trần Nghiêm ngắt lời:

- Không quá mức như em nghĩ đâu. Và nếu em có hối hận vì làm anh khổ thì em có thể thanh thản rằng em không gây ra tội lỗi gì cả.

- Nói thế có nghĩa là anh không yêu em. Đúng hơn là tình cảm chưa sâu sắc.

Trần Nghiêm vẫn không chịu nói dứt khoát:

- Em tìm hiểu làm gì? Đã chia tay thì không nên biết điều đó.

Anh im lặng một lát, rồi nói cứng rắn:

- Tính anh không thích lập lờ. Cái gì đã quyết định rồi, anh sẽ không còn vướng bận nữa. Em hãy dứt khoát tư tưởng đi. Đừng hy vọng gì ở anh nữa. Cũng đừng níu kéo, anh không thích bị phiền.

- Đừng rạch ròi như thế, anh Nghiêm. Tình cảm không thể nói cắt là cắt, anh cho em thời gian chuộc lại được không anh?

- Có thể em chưa hiểu hết việc làm của em. Còn anh thì hiểu rất rõ mình cần cái gì. Anh suy nghĩ rất nhiều và khi chọn một quyết định thì anh không muốn bị lay chuyển.

Ở bên ngoài, Trúc Hiền vẫn kiên nhẫn năn nỉ. Nhưng Trần Nghiêm chỉ lặng thinh. Quý Phi lẳng lặng rời chỗ cửa, đi chậm chạp xuống sân. Nếu không phải là nghe lén, thì hẳn cô đã khuyên Trúc Hiền hãy bỏ về. Năn nỉ anh ta chỉ là vô ích.

Tính anh ta là thế. Mọi chuyện đều thẳng tắp. Không có sự yếu mềm hay phân vân yếu đuối. Cũng như cô trước đây, anh ta tìm mọi cách tránh cô, tránh một cách dứt khoát. Không thoáng chút mềm lòng trước sự thành thật của người khác.

Thật ra anh cũng thuộc dạng ích kỷ. Anh ta không làm khổ người khác bằng cách phản bội như ba cô. Mà đẩy người ta vào chỗ tuyệt vọng, bằng chính sự khép kín của mình.

Quý Phi đang chìm trong suy nghĩ thì chợt bị giật nẩy mình vì cái vỗ vai của Hải Đông. Cô nổi sùng muốn hét lên, nhưng chỉ im lặng xoa chỗ đau. Hải Đông không để ý cử chỉ thô bạo của mình, cô ta cười khinh khích:

- Kết quả thật là đẹp mắt phải không? Em nói với anh Nghiêm phải không?

- Em không rảnh mà chõ mũi vào chuyện người khác.

Nếu là lúc khác thì cách nói châm chích đó đã làm Hải Đông nổi cơn tam bành. Nhưng đang khoái chí quá, nên cô không để ý chuyện nhỏ nhặt. Cô ta cười tinh quái:

- Em không nói thì ai nói?

- Họ đã chạm trán nhau ở đâu đó. Lúc này chị nghe rồi mà.

29. Chương 29

Hải Đông gật gù:

- Có thể chứ, để con nhỏ đó tóm một lúc hai con cá nặng ký thì tức chết đi được.

“Cho dù là họ chia tay, nhưng anh ta không vì thế mà chọn chị đâu. Rất may là anh ta không bị mù”. Quý

Phi sẽ rất hả hê nếu có thể nói ra điều đó. Nhưng may là cô không có nhu cầu chọc tức Hải Đông.

Cô đi nhanh ra xe, tránh càng sớm càng tốt bà gà mái lẩm lời kia.

Buổi tối, khi Hạ Lan đã ngủ, cô vẫn thức ngồi co rút ngoài bàn khách. Hơn một tháng nay, mỗi lần cô gọi điện cho mẹ, đều bị bà cắt máy. Lần đầu tiên cô bị mẹ giận quyết liệt như vậy. Bây giờ cô mới ý thức hết thế nào là sự đổ vỡ mà Trần Nghiêm đã cảnh cáo.

Buồn chịu không nổi, Quý Phi lại gọi điện cho mẹ. Lần này cô không bị cúp máy như lần trước. Nhưng giọng bà vang lên rất lạnh nhạt:

- Alô.

Nghe tiếng mẹ, tự nhiên Quý Phi thấy sống mũi cay cay, cô khóc nghẹn ngào:

- Con nè mẹ!

- Biết rồi.

- Con gọi để hỏi mẹ ngủ chưa.

- Không cần cô phải quan tâm như vậy.

Quý Phi òa lên khóc lớn tiếng:

- Tôi nay con buồn quá ngủ không được, cho con về nhà đi nghe mẹ. Con nhớ mẹ lắm.

- Từ đây về sau, đừng gọi tôi bằng mẹ nữa. Tôi không có đứa con nào phản tôi cả. Hãy tự lo liệu cuộc sống của mình đi.

- Mẹ nói gì vậy? Con là con của mẹ mà.

- Con mà đi dối gạt mẹ mình vì người vợ khác của ba mình à? Thà tôi không có, từ đây về sau cứ coi như tôi chết đi, dọn đến sống với bà ta đi cho có mẹ.

Quý Phi quỳnh quáng:

- Mẹ đừng nói thế. Mẹ Oi! Mẹ ...

Nhưng bà Quý đã cắt ngang cuộc gọi. Miệng Quý Phi méo xệch như con nít. Cô bỏ máy xuống bàn, rồi co chân lên ghế, gục đầu xuống gối khóc một cách tức tưởi.

Hôm sau cô đi làm với một vẻ mặt buồn xo. Hạ Lan hỏi gì cũng không chịu nói. Suốt cả buổi sáng, cô im lìm làm việc. Và rất dễ cáu kỉnh khi bị phạt ý. Đến nỗi mấy người cùng tổ nháy mắt nhau, ra dấu ngạc nhiên về thái độ kỳ lạ của cô.

Đã vậy, Hải Đông vô tình đổ dầu vào lửa. Trưa nay, Quý Phi chọn một góc bàn kín đáo ngồi ăn một mình. Vậy mà cô ta cũng tìm ra được. Cô mang khay thức ăn đến đặt xuống bàn, giọng tò mò:

- Sao ngồi một mình vậy Phi? Chị ngồi đây được không?

Quý Phi uể oải trả lời:

- Chị thích thì cứ ngồi.

Cô xúc muống cơm, đưa lên miệng một cách chán ngán. Không hiểu sao cô bực không chịu nổi khi thấy Hải Đông. Mà cô ta thì khoái đeo theo cô. Tính gì kỳ cục.

Hải Đông không để tâm cử chỉ tránh né của Quý Phi, cô ta nói một cách hào hứng:

- Em bị thằng Sang “Đâm sau lưng chiến sĩ rồi đó”. Nó nói xấu em từng bưng với mấy thằng công nhân. Em phải chỉnh nó đi thôi, nếu không em sẽ làm trò chơi cho cả công ty đấy.

Đang không vui mà nghe nhắc đến tên Sang, Quý Phi lập tức bực lên. Gì chứ chuyện Sang đâm thọc thì cô tin ngay. Cô ngược lên nhìn Hải Đông:

- Anh ta nói gì vậy chị?

Hải Đông đứng đĩnh:

- Hôm qua lúc về, chị định nói với em nhưng thấy em gấp về quá nên chị nói không được.

- Vậy chị nói bây giờ đi.

Hải Đông đẩy khay cơm ra, cái mồm nhiều chuyện bắt đầu cong lên, háo hức:

- Hôm thứ bảy, tụi nó nhậu đông lắm, nguyên băng cũ của thằng Sang với mấy thằng công nhân, với ...

“Đồ khỉ, dài dòng lắm lời” Quý Phi cau kinh nghĩ thầm. Cô cắt ngang:

- Em không quan tâm anh ta nhậu với ai. Chỉ biết anh ta nói gì về em là đủ rồi.

- Ấy! Phải biết chứ. Vì nó nói xấu em với tụi đó. Rồi tụi đó đồn đại lung tung, mất uy tín em rồi làm sao em làm việc được.

- Chủ yếu là anh ta đã nói gì? Nói em không phân biệt được tôm này với tôm kia à?

Hải Đông bĩu môi:

- Nói cái đó thì còn quá nhẹ. Nó dựng chuyện thế này này ...

Cô ta hơi chồm người về phía trước, mặt đầy vẻ nghiêm trọng:

- Nó bảo lúc em mới vô, em ẹo với nó ghê lắm. Cố tình đứng sát nó, áo hở ngực tối đa, nước hoa thơm lừng. Và mặc váy thì cứ cố tình kéo lên trước mặt nó.

- Chỉ có vậy thôi à? Được rồi – Quý Phi mím môi.

- Không, còn nữa. Nó bảo em của nó không được. Em hay rủ nó đi chơi, đến nhà vào ban đêm. Tại thấy em lăng lơ nên nó không thèm.

Quý Phi mím môi nhưng vẫn ngồi yên lắng nghe. Thấy cô có vẻ tức, Hải Đông càng hứng thêm:

- Hôm đó nó nói, mấy thằng kia cười quá trời. Tụi nó hỏi thằng Sang nhiều câu nghe ghê đến nỗi chị không dám nói ra nữa. Ví dụ như ngực em có trắng không? Thật hay giả? Ừ! Thô bạo quá.

Quý Phi đỏ bừng mặt, đỏ đến tận chân tóc. Cô chưa kịp hỏi thêm thì Hải Đông đã hạ giọng:

- Nó nói tại của nó không được nên em trả thù nó.

Quý Phi không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn quanh. Hải Đông cũng nhìn theo:

- Em tìm gì vậy?

- Là thật, sao anh ta không có ở đây?

- Chắc nó ăn xong rồi, giờ này nó trên phòng nghỉ chứ không có ở đây đâu. Mà em biết không, mấy thằng say ăn nói bốc phét lắm. Với lại, em là người nổi nhất công ty, tụi nó khoái nói về em lắm.

Quý Phi ngồi yên suy nghĩ. Rồi chợt đứng bật dậy, đi một mạch ra khỏi phòng, mặc kệ tiếng gọi léo nhéo ngạc nhiên của Hải Đông.

Cô đi thẳng lên phòng nghỉ của phái nam. Đẩy mạnh cửa như vào phòng của nữ, hoàn toàn không quan tâm mình đang đến chỗ nào.

Trong phòng nhóm thanh niên đa số là ở trần đang ngồi chơi bài. Thấy cô xuất hiện, ai cũng đồng loạt ngược lên nhìn về ngạc nhiên. Còn cô thì không để ý đến ai, chỉ đưa mắt tìm Sang.

Anh ta đang ngồi gác chân lên bàn. Quý Phi đi thẳng đến tới trước mặt anh ta, đôi mắt quất lên giận dữ. Đến nỗi anh ta bỏ chân xuống, ngồi thẳng lên.

- Sao lại nhìn tôi? Chuyện gì nữa đây?

Anh ta chưa kịp dứt lời thì Quý Phi đã mím môi, lấy hết sức tát cho anh ta một cái:

- Đồ ti tiện!

Sang đứng phắt dậy, đập bàn cái rầm:

- Tại sao dám đánh tôi? Lần này là lần thứ hai rồi nghe. Cô muốn gì?

- Nếu tôi là con trai thì anh sẽ không trả giá nhẹ như thế này đâu.

Sang chưa kịp nói gì thì Trí cận và Trí tre đã vội kéo Quý Phi ra.

- Em hành động nóng nảy rồi. Người ta không biết nó có lỗi gì, nhưng thấy em dữ như vậy là họ phê bình em đó.

- Xuống căng tin nói chuyện đi Phi. Để tụi anh xử nó cho. Em đừng đánh đấm kiểu này, em là con gái mà.

Quý Phi lắc đầu:

- Anh ta đã xúc phạm em, em muốn tự mình hỏi anh ta.

- Nhưng lần trước em đã bị phê bình rồi, em không nhớ sao?

Vừa lúc đó Trần Nghiêm bước qua. Nãy giờ anh ở phòng bên cạnh mà không ai biết. Thấy phó giám đốc xuất hiện, cả phòng trở nên lặng thinh chờ đợi. Sang tranh thủ tình cảm trước:

- Em không hiểu chuyện gì đã xảy ra, tự nhiên cô ta xông vào đây kiếm chuyện. Đây là lần thứ hai cô ta đánh em, cô ta làm em mất mặt. Anh Nghiêm thấy rồi đó, anh làm chứng giúp em đi.

Trần Nghiêm sửa lạo cổ áo, rồi nghiêm nghị nhìn cả hai:

- Mời hai người lên phòng tôi nói chuyện.

Nói xong, anh đi ra ngoài. Sang đến tường lấy áo mặc vào. Anh ta ném cho Quý Phi cái nhìn gay gắt:

- Cô là con gái sao mỗi cái mỗi động tay động chân vậy? Lần này tôi không nhịn cô đâu, bà chằn!

- Làm chung với một người như anh không dữ mới là lạ đó.

Rồi cô quay ngoắt người đi ra. Trí tre với Trí cận đi theo hai bên.

- Chuyện gì vậy? Tranh thủ nói chuyện trước với tụi anh đi Phi, rồi tính cách nói cách nào đối phó với nó.

- Để tụi anh đi theo Phi, có gì tụi anh đỡ cho. Anh biết thằng đó cũng lấu cá lắm.

Quý Phi vẫn còn tức đỏ mặt, cô mím môi, thở mạnh:

- Anh ta là người ty tiện nhất mà em đã gặp. Lát nữa em sẽ nói, hai anh sẽ biết thôi.

30. Chương 30

Cô vô tình ngược lên lầu, thấy Trần Nghiêm đứng trên cửa sổ nhìn xuống. Cô hơi chùn lại. Lúc nãy tức quá nên cô không hình dung trước sự việc sẽ xảy ra thế nào. Vậy là lần thứ hai, Trần Nghiêm lại thấy tính nết cô hung dữ. Cô luôn bộc lộ những tính xấu trước mắt anh ta. Nào là dữ, bướng bỉnh, không biết phục tùng ai. Từ chuyện trong công ty, đến chuyện riêng gia đình, cô và anh đều đối đầu nhau. Chuyện này rồi càng làm anh ta không ưa cô hơn nữa.

Quý Phi chột thở dài. Nhưng rồi cô lại hếch mặt lên bất cần. Anh ta đã không ưa cô ngay từ đầu, có ác cảm thêm lần nữa cũng không sao. Dù cô có cực kỳ dễ thương thì anh ta cũng không thương được, cho nên

không việc gì cô phải ngại.

Khi ba người vào phòng, thì Trần Nghiêm đang ngồi chờ ở salon. Quý Phi ngồi xuống chiếc ghế dài. Trí tre và Trí cận ngồi hai bên cô. Trần Nghiêm đưa mắt nhìn hai tên con trai, có vẻ không hài lòng. Nhưng anh không nói gì, chỉ nhìn ra ngoài chờ Sang.

Có đến mười phút sau, anh ta mới vào. Đi theo anh ta là hai, ba tên khác làm công nhân ở khâu cấp đông, chắc là những người theo ủng hộ.

Thấy trong phòng thêm người không cần thiết, Trần Nghiêm hơi cau mặt, nghiêm giọng:

- Tôi chỉ mời cô Phi và anh Sang lên đây, còn những người khác, xin mời ra ngoài.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, rồi lục tục đi ra. Trần Nghiêm ra hiệu cho Sang ngồi xuống, rồi đưa mắt nhìn Quý Phi:

- Tôi đã thấy cô chủ động gây ra chuyện. Cô có thể giải thích lý do không?

- Anh ta đã xúc phạm tôi.

- Cụ thể?

Quý Phi nhìn thẳng vào mặt Sang:

- Anh ta dám trả lời trung thực những câu hỏi của tôi không?

Sang làm ra vẻ hiền lành, vô tư như không hiểu chuyện gì:

- Tôi không hiểu tại sao cô cứ kiểm chuyện với tôi. Tôi có biết gì đâu. Tự nhiên xông vào chỗ con trai, rồi còn đánh tôi. Phải hỏi lại tư cách của cô trước đi.

- Trước khi kiểm tra tư cách của tôi, anh hãy nhìn lại tư cách của mình. Anh đã nói gì về tôi trước mặt các công nhân, nói trung thực đi.

Sang cười khẩy:

- Cô đánh giá cô cao quá rồi. Cô là cái gì mà tôi phải nói về cô với mọi người. Tôi đâu có quan tâm đến cô.

Quý Phi tấn công đến cùng:

- Anh không quan tâm đến tôi, nhưng lại thích đem danh dự tôi ra đùa, để nâng anh lên. Trước mặt phó giám đốc, tôi không đủ can đảm nhắc lại những câu nói hạ cấp của anh. Tôi nghĩ anh tự hiểu.

- Thật tình là tôi không hiểu gì cả.

Quý Phi nhìn anh ta một cách căm ghét lẫn khinh bỉ, rồi cô nhấn từng chữ:

- Trong buổi nhậu chiều thứ bảy tuần trước, anh đã tuyên bố là tôi từng quyến rũ anh, có không?

Sang ầm ớ một chút, rồi xua tay quyết liệt:

- Làm gì có chuyện đó.

- Có nhậu hay không?

- Nhậu thì có, nhưng không có nói vậy?

- Anh biết cách chọn lọc những điều để quên quá. Có cần tôi phải lời chi tiết khác ra không?

- Cô cứ việc lời, tôi có nói gì đâu mà phải sợ.

Quý Phi tức điên cả người, cô những muốn cầm tách nước hất vào mặt bụi gian xảo của anh ta, nhưng ráng dằn lại. Quên mất có Trần Nghiêm ngồi ở đó, cô đứng bật dậy:

- Tôi sẽ gọi nhân chứng lên đối chất, đừng hòng tôi bỏ qua chuyện này.

Trần Nghiêm trầm tĩnh lên tiếng:

- Ngồi đi Quý Phi. Đừng làm lớn chuyện thêm nữa. Cách hay nhất là cô hãy về phòng nghỉ, tôi sẽ dàn xếp chuyện này.

Quý Phi lắc đầu nguây nguây:

- Tôi không chịu như thế, tôi phải làm cho ra lẽ. Bởi vì anh ta xúc phạm tôi.

- Tôi yêu cầu cô ra ngoài – Trần Nghiêm gần giọng.

- Không, tôi ...

Thấy ánh mắt dữ dội của Trần Nghiêm, cô vội im bật. Không hiểu tại sao anh dữ bất ngờ thế. Nhưng qua phút ngạc nhiên, cô lại ầm Ức, vung tay lên:

- Tại sao anh cứ xử Ức tôi thế? Như thế mà cũng đòi xử, anh luôn bắt công với tôi.

- Đây là nơi làm việc, chứ không phải nhà cô, không được vô kỷ luật, nếu cô làm ầm Ức lên, cô phải chịu trách nhiệm về trật tự đó.

Quý Phi la lên:

- Tôi sẽ nghỉ làm. Các người đừng có Ức hiếp tôi.

Rồi cô Õùng Õùng bỏ ra ngoài. Cái tính trả con lại bắt đầu nổi dậy. Cô nguyên rửa Sang và Trần Nghiêm không tiếc lời. Chắc chắn cô sẽ không làm ở đây nữa. Nhưng trước khi nghỉ, cô sẽ hài tội cho được tên Sang nhỏ nhen đó. Không cách này thì cách khác. Cho hắn chữa tật hạ nhục người khác.

Quý Phi lồm lỉ trở xuống phòng nghỉ. Cô vừa bước vào phòng thì Hải Đông đã hối hả đến kéo tay cô.

- Này giờ em đi đâu vậy?

- Đi hỏi tội anh ta.

- Trời ơi! Sao em làm vậy? Sao nóng nảy thế? Chị chỉ kể cho em biết thôi, em hỏi nó chẳng khác chị nhiều chuyện sao?

Quý Phi nhìn Hải Đông một cái. Chị không nhiều chuyện thì ai nhiều chuyện. Nếu chuyện này không có thì chị chết. Cho bỏ tật thốc mách chuyện người khác. Thấy Hải Đông có vẻ lo lắng, cô bèn bỏ đi. Vừa đi vừa nói một cách giận dữ:

- Chị không nên sợ, nếu chị không dựng chuyện.

- Dựng thì chị không dựng rồi, nhưng thằng đó mà ghét chị thì ...

Quý Phi đứng lại, cười nhạt:

- Cỡ như chị mà không dám làm gì anh ta thì thật đáng ngạc nhiên. Nếu chị sợ thì anh ta tiếp tục lần tới đây. Cứ người này thì thầm sau lưng người kia, thì cuối cùng thành một đám nhiều chuyện.

Hải Đông hơi què trước cách nói chuyện thẳng thừng của Quý Phi. Con nhỏ này cái gì cũng thẳng tuột. Cô nhận ra Quý Phi không phải đối tượng để tỉ tê chuyện của người khác. Và thấy hối hận đã nói ra với cô nàng. Nói với người khác không chừng sưng miệng hơn.

Thế là cô tìm cách né đi. Vì sợ Quý Phi lộ ra làm chứng. Mà Quý Phi cũng không để ý chuyện đó, cô đang tức mình kinh khủng. Và vì biết mình không làm gì được Trần Nghiêm, nên cô quyết định nghỉ làm. Với điều kiện là làm mọi chuyện sáng tỏ trước khi nghỉ.

Cô ngồi vào bàn, viết một lá đơn nghỉ việc cho Trần Nghiêm sáng mắt. Chắc là anh ta quen tưởng cô là con cù lần, muốn chèn ép đến đâu cũng được. Nhớ lại cái cách anh ta ra lệnh cho cô đi ra, cô chợt giận chính mình. Vì sao mình chịu ra một cách ngoan ngoãn thế?

Tuy tức muốn bốc lửa, nhưng buổi chiều cô vẫn xuống làm bình thường. Dĩ nhiên là với vẻ lầm lì khiến ai cũng ngán.

Đến chiều, Trần Nghiêm lại cho gọi cô lên. Vừa bước vào phòng, cô đã chuẩn bị rút lá đơn trong giỏ ra, rồi im lìm bước đến bàn đặt lá đơn xuống trước mặt Trần Nghiêm.

Anh chỉ liếc sơ qua rồi gật đầu:

- Cô muốn nghỉ cũng tốt. Tôi sẽ giải quyết trong thời gian ngắn nhất cho cô. Còn bây giờ, mời cô ngồi lại giải quyết chuyện lúc trưa.

Quý Phi lầm lì ngồi xuống. Dáng điệu của một con nhím, sẵn sàng bắn ra bất cứ lúc nào.

Trần Nghiêm làm ngơ trước thái độ sinh sự ngấm ngấm đó. Anh vòng tay trên bàn, nói thản nhiên:

- Từ trước giờ, trong công ty rất yên lặng, chưa có nhân viên nào gây ra nhiều rắc rối như cô.

- Nhưng chuyện này, tôi không tự tạo ra, tôi chỉ phản ứng khi người khác chọc vào tôi.

Trần Nghiêm gật đầu:

- Tôi không phản đối chuyện đó, nhưng cô không còn cách đối phó nào dễ thương hơn sao? Dù cho nóng nảy thế nào, cô cũng đừng quên mình là con gái.

- Cái gì con trai làm được, thì con gái cũng làm được. Nếu là anh, không chừng anh đã nện cho anh ta một

trận rồi. Tôi không hối hận việc làm của mình, thậm chí tiếc là không nên được cho anh ta một trận để nhớ đời.

Trần Nghiêm nhìn cô một cái, rồi nghiêm nghị:

- Trở lại chuyện lá đơn. Cô xin nghỉ vì lý do gì vậy?
- Tôi đã ghi trong đơn. Anh đọc đi.
- Vì lý do này thì hết sức con nít, cô không chứng chắc hơn được sao? Đâu nhất thiết phải ghi sự thật.

31. Chương 31

Quý Phi lâu bầu:

- Sự thật thế nào thì tôi ghi thế ấy.
- Nếu mỗi lần va chạm với ai đó, cô đều nghỉ làm, thì có lẽ cô sẽ chuyển chỗ làm đến cả trăm lần, cô không sợ mệt mỏi sao?
- Còn hơn để chịu áp bức.
- Áp bức? – Trần Nghiêm nhướng mắt.
- Trong chuyện này, anh đã xử ép tôi.
- Chưa biết kết quả thì khoan kết luận. Nhưng tôi sẽ không can nếu cô nghỉ. Còn chuyện giữa cô với anh Sang, tôi biết anh ta có lỗi. Anh ta sẽ xin lỗi cô trong cuộc họp sắp tới. Và ngược lại, cô cũng phải nhận lỗi của cô.

Quý Phi phản đối:

- Tôi có lỗi gì kia chứ?
- Lỗi là đã xử nặng tay. Nếu nói công bình thì một cái tát của cô cũng đã hòa rồi. Cô có biết tát vào mặt người khác là sỉ nhục người ta không. Cô đã hạ thấp anh ta giữa chỗ đông người.

Quý Phi bướng bỉnh lắc đầu:

- Con gái nhiều chuyện đã là xấu tính. Con trai thì lại càng xấu xa hơn. Tôi không chịu nổi khi con trai đem con gái ra nói xấu. Mà lại hạ thấp người ta để nâng mình lên.

- Đừng nên phân biệt nam nữ. Khi người ta đã xấu tính, thì ai cũng như ai thôi.

- Không. Tôi quan niệm khác. Với tôi, con trai là phải phóng khoáng. Không để tâm đến những chuyện nhỏ nhặt. Có lẽ tôi luôn tôn sùng những người nam tính, nên tôi không chịu nổi tính nhỏ nhen của anh ta.

Trần Nghiêm nhìn cô hơi lâu, như nghiền ngẫm điều gì đó, ngoài ý muốn của mình. Rồi anh khoát tay:

- Trở lại vấn đề. Tôi đã quyết định đưa chuyện này ra trước cuộc họp nội bộ. Đó là cách thanh minh cho cô. Và cô cũng phải nhận khuyết điểm của mình.

- Khuyết điểm gì?

- Cô đã làm anh ta xấu hổ trước mặt mọi người.

Quý Phi cúi đầu ngẫm nghĩ. Đúng hơn là cô đang đem cân giữa lỗi của mình và lỗi của Sang. Và tự hỏi mình làm vậy có quá đáng không. Cô cố hình dung nếu ai đó tát mình, thì mình sẽ tức thế nào.

Nhưng Trần Nghiêm không để cho cô kịp quyết định, anh đã có kinh nghiệm trong cách cư xử với cô. Vừa thuyết phục, vừa trấn áp. Bởi tính Quý Phi quá thẳng và bướng. Không để gì bắt cô im miệng nếu sự việc không rõ ràng. Nhưng nếu nuông chiều tính tiểu thư của cô, không biết cô ta sẽ làm nũng đến đâu.

Anh nói một cách dứt khoát:

- Tôi đã giải quyết xong, nếu cô không đồng ý thì tự cô phải tìm cách khác hay hơn. Còn nếu không tìm được, cô phải khuất phục.

Quý Phi ngẩng lên:

- Xử vậy thì tôi đồng ý, với điều kiện anh ta phải tuyệt đối không lặp lại chuyện này nữa.

- Tôi nghĩ, bị xấu hổ thế này, anh ta sẽ không dám đụng đến cô lần nữa. Cô có thể yên tâm. Và cả cô cũng phải rút kinh nghiệm, đừng để trở thành nổi tiếng vì khoản đánh đấm, không hay gì đâu.

“Đến nỗi như vậy lận sao? Chẳng lẽ mình gieo cho mọi người ấn tượng đó, chẳng lẽ mình du côn đến như

vậy ”. Ý nghĩ đó làm Quý Phi què đở mặt. Lúc trước cô không nghĩ gì, nhưng bây giờ Trần Nghiêm phác họa chân dung mình như thế, cô thấy mình thật rùng rú.

Cô lầu bầu nói cho mình nghe:

- Tôi sẽ chẳng làm như vậy nữa. Nhưng nói trước là nếu bị bắt cứ ai chọc ghẹo, tôi sẽ không nhịn đâu.

Trần Nghiêm thần nhiên:

- Không ai yêu cầu cô nhịn, mà cô cũng không hiền để người ta liêu lĩnh như anh Sang.

Quý Phi biết Trần Nghiêm muốn nói mình dữ, nhưng cô phớt lờ. Anh ta có nghĩ xấu về cô hơn cũng chẳng sao. Cô đã quen rồi.

Trần Nghiêm kéo tờ đơn đến trước mặt. Đọc lướt qua, rồi lên tiếng:

- Còn về lá đơn này, nếu cô vẫn giữ ý kiến thì tôi sẽ giải quyết thỏa đáng cho cô.

Quý Phi nhìn anh chăm chăm. Nãy giờ anh đã nhắc câu này đến ba lần. Anh ta luôn muốn cô đi cho khuất mắt anh ta. Trước đây, cô yếu đuối đến mức không thể tự ái, nhưng bây giờ tâm lý bất cần làm cô không sợ gì nữa. Cô gạt đầu một cách thần nhiên:

- Thật tình tôi đã chán làm việc ở đây rồi. Đi chỗ khác có lẽ vui hơn.

Trần Nghiêm gật đầu:

- Cô đã quyết định thì tôi không cản trở.

Quý Phi nói một cách lạnh nhạt:

- Hy vọng tôi sẽ không còn gặp rắc rối nào khác ở đây nữa.

- Tôi cũng có hy vọng như cô.

- Anh còn nói chuyện gì nữa không?

- Xong rồi, cô có thể đi ra. Khoan, còn một chuyện tôi cần phải nói. Về chuyện giữa cô và anh Sang, cô đừng lôi kéo bất cứ ai vào cuộc nữa. Chỉ phiền phức thêm thôi.

Quý Phi nhìn anh một cái:

- Tôi không có tính nhỏ nhen như đàn ông các anh.

- Cô nói gì? – Trần Nghiêm trừng mắt.

Nhưng Quý Phi đã đứng dậy, vọt tuốt ra cửa. Thật ra, cô chỉ định nhắm vào Sang, nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến gì lại nói câu đó. Lần đầu tiên cô thấy Trần Nghiêm phản ứng. Chọc tức được anh, cô khoái chí vô cùng.

Mấy ngày sau, trong cuộc họp, Sang đã đứng ra xin lỗi Quý Phi về việc đã xúc phạm nhân phẩm cô. Quý Phi cũng nhận khuyết điểm của mình là có “phản ứng hơi nóng nảy”, chứ cô tuyệt đối không chịu xin lỗi anh ta về cái tát.

Sang tức lắm, nhưng không dám có ý kiến. Anh ta đã quá sợ cô nàng sư tử con này. Cô ta không phải người dễ chọc. Anh ta thề với lòng từ đây về sau cả hai chữ Quý Phi cũng không dám nhắc tới, nói gì đến chuyện chàm chọc cô ta.

Cuộc họp đang trầm trầm. Nhưng khi chuyển qua phần kiểm điểm của hai nhân vật này thì phía dưới sôi nổi hẳn lên, mạnh ai nấy xì xào bàn tán.

Hải Đông rất ngạc nhiên khi sự việc lại xảy ra như vậy. Cô không ngờ Quý Phi làm tới cùng. Từ trước giờ, trong công ty cũng có những mâu thuẫn, thậm chí là xích mích với nhau. Nhưng không ai làm to chuyện lên như cô nàng này cả. Lúc nào cũng xù lông như con nhím.

Thấy các cô xì xầm bàn tán, chị kế toán trưởng mỉm cười xen vào:

- Con nhỏ này làm vậy mà hay. Chuyện gì cứ đưa ra ánh sáng như vậy dễ phân biệt trắng đen. Chứ ở đó nói xấu sau lưng nhau rồi đâm ra nhiều chuyện.

Ông Thịnh trên phòng hành chính quay qua tán đồng bằng một nhận xét khách quan:

- Cổ làm như thế cũng hơi dữ, nhưng đối với mấy người như thằng Sang là phải vậy. Vậy nó mới sợ.

- Cô nàng này dữ thật chứ.

- Nhưng tôi thích tính nó. Con nhỏ coi vậy chứ dễ chịu lắm. Nó giải quyết vậy không trề con đâu.

- Từ lúc cổ vào làm là cổ gây ra nhiều chuyện nổi đình nổi đám, không biết sau chuyện này còn cái gì nữa không?

Kế toán trưởng mỉm cười:

- Nhưng theo dõi mấy chuyện này cũng vui, con nhỏ ngộ nghĩnh đấy chứ.

Ngồi ở hàng trên, Quý Phi nghe loáng thoáng những lời bình phẩm đó. Nhưng cô không buồn quay lại. Cô biết mọi người đều bảo mình dữ, thế thì đã sao?

Chuyện của cô đến mấy ngày sau vẫn còn nghe xì xào bàn tán. Còn Sang thì mỗi lần thấy cô là lủi đi như chuột. Quý Phi biết trong công ty, mình đã và đang là nhân vật nổi, nhưng cô không quan tâm những cái đó.

32. Chương 32

Trần Nghiêm đi qua phòng giám đốc Phú Hoàng. Anh đến đặt lá đơn xuống bàn, rồi ngồi xuống trước mặt ông:

- Cái này để chú giải quyết.

Giám đốc cầm tờ đơn, rồi nhú mày:

- Cô ta lại muốn cái gì nữa đây? Giải quyết như vậy vẫn không chịu à?

Trần Nghiêm lắc đầu:

- Cô ta đưa đơn này lúc còn đang phân xử. Bây giờ vẫn không thấy rút lại, nên con để chú giải quyết.

- Cô bé này xốc nổi thật, chưa biết chuyện ra sao mà đã ùng ùng đòi nghỉ. Cậu nói chuyện với cô ta chưa?

- Dạ chưa.

- Có nghĩa là bây giờ cô ta vẫn muốn nghỉ?

Trần Nghiêm trầm ngâm:

- Không biết cô ta đang nghĩ gì, đây là lần thứ ba cô ta muốn bỏ việc.

- Thế cô ta tưởng ở đây là khu giải trí sao? không biết chịu đựng là gì cả. Ông bà ấy cưng con gái quá đáng.

Cuối cùng con bé muốn gì được nấy.

Trần Nghiêm cười mỉm:

- Thật ra, cô ta cũng có lúc biết chịu đựng. Nhưng đó chỉ là khi cô ta thích. Còn cái gì không thích thì đòi bỏ.

- Không thể thao túng như vậy được.

- Chú có ý định để cô ta nghỉ không?

- Con bé giỏi đấy chứ. Lại trung trực, thẳng tính. Dễ gì tìm một người như vậy.

Thấy Trần Nghiêm có vẻ suy nghĩ, ông nhìn anh như dò hỏi:

- Cậu có muốn cho cô ta nghỉ không?

- Chuyện này để chú giải quyết, con không có ý kiến.

- Không được. Dù sao cậu cũng phải có ý kiến nào đó chứ.

Giọng Trần Nghiêm chậm rãi:

- Cô ta có năng lực, nhưng tính nết ngang bướng quá. Nếu như cô ta vấp vấp vài lần, có lẽ sẽ biết phục tùng hơn.

- Nhưng ý cậu thế nào? Tại sao cậu không đứng ra giải quyết mà lại để tôi?

- Nhiều lần trước, thấy chú muốn giữ cô ta lại, nên con không thể có thái độ dứt khoát.

Giám đốc Phú Hoàng lại cười:

- Tôi không hiểu tại sao cậu lại có thành kiến với cô ta thế? Cô ta chỉ có tội không nheo một chút, nhưng con gái mà, bỏ qua đi, mà tính cậu cũng không đến nỗi hẹp hòi phải không?

- Con không quan tâm về cá tính của cô ta.

Giám đốc Hoàng cười lớn:

- Cậu không nói thật rồi. Cậu luôn kín đáo trong cách cư xử với mọi người. Tôi biết đời nào cậu chịu nói cậu nghĩ gì về cô ta. Nhưng thôi, coi như cậu thật sự không có ý kiến, tôi sẽ làm việc với cô ta vậy.

Ông vừa nói hết câu, thì cũng vừa lúc tiếng gõ cửa vang lên. Cả hai đều nhìn ra, rồi giám đốc lên tiếng:

- Cứ vào đi.

Quý Phi bước vào, cô hơi khựng người lại một chút khi thấy Trần Nghiêm trong phòng. Giám đốc Phú Hoàng lên tiếng ngay:

- A, cô đây rồi. Hay thật. Tôi cũng đang định gọi cô lên đây. Sao, tìm tôi có chuyện gì đây?

- Dạ, ba con nói là chiều nay mời bác đến nhà con. Có chú Tính vào, chú ấy sẽ ở lại nhà con một tuần.

- À, vậy à? Tất nhiên là bác sẽ qua rồi.

- Dạ.

Thấy cô chào định đi ra, ông khoát tay cản lại:

- Cô ngồi xuống đây đi, có chuyện phải giải quyết đây.

- Dạ.

- Ngồi xuống đi. Tôi cần trao đổi với cô một chút.

Quý Phi lưỡng lự một chút, rồi đến ngồi xuống chiếc ghế trước bàn. Vô tình đối diện với Trần Nghiêm, cô hơi lúng túng ngó chỗ khác. Rồi lấy lại vẻ tự nhiên, cô quay lại nhìn giám đốc như chờ nghe.

Giám đốc nhìn cô hơi lâu. Thấy cái nhìn vô tư của cô, ông mỉm cười và hỏi bất ngờ.

- Tại sao cô muốn nghỉ làm?

Trong một phút bất ngờ, Quý Phi quên bằng chuyện lá đơn lúc trước, cô lắc đầu ngơ ngác:

- Dạ, con đâu có xin nghỉ.

- Sao, không nhớ việc làm của mình nữa à? – Ông giám đốc nhướn mắt.

Trần Nghiêm cũng lên tiếng:

- Hình như cô không xem trọng bất cứ cái gì cả. Sao vậy?

Giám đốc chìa lá đơn ra:

- Cái này có phải cô viết hay không?

Quý Phi đã nhớ ra, cô liếm môi, hơi ngượng:

- Dạ.

- Viết ở đâu?

Quý Phi không để ý cách hỏi ẩn ý của giám đốc, cô nói thật tình:

- Dạ, ở phòng nghỉ.

- Lúc nào?

- Lúc bị phó giám đốc đuổi ạ.

Nói xong câu đó, cô hơi liếc qua Trần Nghiêm. Anh nhướn mắt một cái nhưng không nói gì. Còn giám đốc thì háng giọng, cau mày:

- Cậu ấy đuổi việc cô à? Có chuyện đó nữa sao?

Quý Phi liếm môi, bối rối:

- Dạ không phải đuổi việc, chỉ đuổi ra khỏi phòng.

- Và cô đã dùng dùng đi kiểm chỗ viết đơn?

- Dạ, tại lúc đó phó giám đốc không nói rõ, chỉ dùng quyền lực bắt con đi ra. Và không hề hỏi con sự thật thế nào.

- Vậy rồi cô lập tức xin nghỉ?

Quý Phi lí nhí:

- Như thế con phải tức chứ.

Giám đốc lắc đầu:

- Cô thật là trẻ con, cái gì không vừa ý thì bỏ. Thế nếu qua chỗ khác, gặp chuyện gì tức, cô lại tìm chỗ khác nữa phải không?

- Con nghĩ, không đến nỗi như vậy đâu.

- Hừm! Cô thật là trẻ con.

Quý Phi rất ghét bị ai cho mình là trẻ con, xốc nổi hoặc lạnh lùng. Nhưng vì giám đốc nói nên cô không dám phản ứng. Thế là cô ngồi im. Nhưng không hề nhận lỗi.

Nhìn cái môi khê cong lên của cô, dấu hiệu bất mãn thâm, giám đốc phớt lờ nói tiếp:

- Bây giờ cô còn bất mãn chuyện gì nữa?

- Dạ, không bất mãn chuyện gì cả.

- Vậy cô còn định nghỉ nữa không?

Quý Phi chần chờ một lúc rồi nói nhỏ:

- Dạ, tùy bác.

- Tùy là sao?

- Đơn nộp rồi, nên rút ra thì bác lại bảo con nộp nộp, nay thế này, mai thế khác, nên con để tùy ban giám đốc quyết định.

- Vậy nếu bác giải quyết cho cô nghỉ, thì cô cũng không có ý kiến gì chứ?

Quý Phi khẽ thở dài:

- Không đâu ạ.

Giám đốc nghiêm giọng:

- Cô tưởng chỗ làm việc là nhà hát đấy chắc. Và cô cho là mấy công ty khác, mọi người đều hòa bình làm việc với nhau đấy chắc? Cô nghĩ vậy phải không?

Quý Phi liếm môi:

- Con không nghĩ gì cả, con chưa khi nào hình dung mấy chỗ khác ra sao hết.

- Cũng không có gì lạ. Cô chưa từng long đong xin việc mà. Nếu gặp cảnh như vậy, cô sẽ hiểu có chỗ làm là quan trọng ra sao. Đặc biệt là chỗ làm tốt như ở đây.

- Vâng.

- Và tôi muốn đây là lần cuối cùng tôi nhận đơn từ của cô. Ba cô đã gửi cô vào đây làm, cô nghĩ thì tôi nói năng thế nào với ông ấy đây. Cô nhận lại đơn đi.

Vừa nói, ông vừa đẩy nó về phía Quý Phi. Cô cầm lên cuộn tròn nó trong tay. Và ngần ngừ định đứng lên, nhưng ông lại nói tiếp:

- Còn điều này nữa.

- Dạ.

- Mai mốt nếu xảy ra mâu thuẫn với ai đó, cô hãy bớt nóng nảy lại, trầm tính mà giải quyết. Đừng có động tay động chân như thế. Cô mà là võ sĩ thì nhân viên ở đây chết hết.

Quý Phi phản đối:

- Đâu phải ai cũng gây hấn, và con cũng không thích làm phiền ai, với điều kiện họ đừng ...

Giám đốc khoát tay:

- Biết, biết rồi. Tôi chỉ nhắc cô nên dịu dàng một chút thôi, cô gái ạ.

- Vâng.

- Cô là người nhiều vấn đề nhất trong công ty đó, biết không?

- Dạ biết.

Rất nhiều người nói với Quý Phi như vậy. Nhưng cách nói của ông là nhẹ nhàng nhất. Mặc dù vậy, Quý Phi vẫn thấy khó chịu. Không phải khó chịu ông, mà là không muốn bị nhắc lại thành tích kỳ cục của mình.

Giám đốc tiếp tục nói như rắn đe:

- Nếu lần sau cô còn gây thêm chuyện nổi sóng, tôi sẽ có biện pháp với cô đấy.

- Vâng.

Ông định nói tiếp, nhưng chuông điện thoại chọt reo trên bàn làm ông phải gác câu chuyện và cầm máy lên.

không ai bảo ai, Trần Nghiêm và Quý Phi cùng đứng lên đi ra ngoài.

Ra đến hành lang, Quý Phi lên tiếng:

- Tôi vẫn ở lại làm, anh có khó chịu không?

Trần Nghiêm đứng hẫng lại:

- Tại sao tôi phải khó chịu?

- Vì anh từng muốn tôi nghỉ. Và bây giờ anh cũng không ưa sự có mặt của tôi.

- Tôi đã biểu tượng như vậy sao?

- Chắc chắn là như vậy.

Trần Nghiêm lại tiếp tục đi. Bắt buộc cô phải đi theo.

- Tôi muốn biết tại sao hôm đó anh đuổi tôi ra ngoài?

- Tôi yêu cầu chứ không phải đuổi.

- Nói cách nào cũng vậy thôi. Nhưng tại sao anh không cho tôi ở lại chứ? Cứ như là xử ép tôi vậy. Tôi không còn như lúc trước nữa đâu, đã thay đổi rồi.

Trần Nghiêm nhếch môi:

- Trên thực tế, cô không hề thay đổi gì cả.

- Sao cơ?

- Cô hãy tập dừng lại, nhìn vào mình và suy nghĩ, đừng lao theo những biểu hiện bề ngoài của người khác, như vậy cô sẽ đỡ vấp vấp hơn.

Quý Phi vừa đi vừa cau trán suy nghĩ:

- Anh nói thế là sao?

Thấy Trần Nghiêm im lặng, cô hấp tấp kéo tay anh đứng lại:

- Anh phải giải thích rõ tôi mới chịu.

Trần Nghiêm không trả lời, chỉ nhìn xuống tay mình.

Quý Phi què quã, vội buông ra:

- Xin lỗi.

Rồi cô lập tức nói tiếp:

- Nhưng tôi vẫn còn tức lắm, tôi tức tại sao anh đuổi tôi ra? Tôi có quyền tra hỏi anh ta kia mà.

Trần Nghiêm lạnh nhạt nhìn cô:

- Nếu cô cứ tra hỏi kiểu đó, nhất là trước mặt tôi, anh ta có chịu nhận không? Không, anh ta chẳng đời

nào thú nhận điểm yếu của mình. Cô hãy đừng hỏi tôi tại sao, mà hãy tự lý giải đi.

Thấy Quý Phi ngẩn ra suy nghĩ, anh nói tiếp với vẻ nghiêm nghị:

- Cô chẳng bao giờ chịu suy nghĩ hay phân tích. Trong khi điều đó rất cần cho cô.

Quý Phi hơi lùi lại một chút rồi nói khẽ:

- Chẳng lẽ tôi nông cạn đến vậy sao?

- Nông nổi chứ không phải nông cạn. Nếu cô nông cạn thì chuyện gia đình cô đã khác đi rồi.

- Tôi sẽ suy nghĩ thêm nữa. Nhưng ... anh hãy cho tôi biết, làm cách nào mà anh ta chịu nhận thế?

- Cô hỏi để làm gì?

- Tôi tò mò lắm, làm ơn nói đi mà.

- Rất tiếc, tôi không muốn nhắc lại chuyện đó, và cô cũng nên quên đi. Nó không hay gì đâu.

- Nhưng mà tôi ...

Nói tới đó, Quý Phi chợt im lặng, vì thấy Trúc Hiền xuất hiện ở đầu cầu thang. Thấy cử chỉ khác lạ của cô, Trần Nghiêm cũng quay lại. Và khuôn mặt của anh cũng vẫn không thay đổi, dù một dấu hiệu nhỏ.

Thấy Trúc Hiền còn ngập ngừng, Quý Phi vội tìm cách tránh đi chỗ khác. Cô nói với Trúc Hiền vài câu rồi bỏ đi xuống cho hai người nói chuyện.

Nhưng đến giữa cầu thang, cô chợt đứng lại, cắn môi lưỡng lự. Nhìn lên thấy hai người vẫn còn đứng đó, cô đi xuống phía dưới xem có người không, rồi trở lên vài nấc thang, đứng im một mình.

33. Chương 33

Có lẽ Trúc Hiền rủ Trần Nghiêm đi đâu đó, cô nghe tiếng anh vọng xuống:

- Cảm ơn em đã nhớ sinh nhật anh. Nhưng anh chỉ có thể dừng lại ở sự cảm ơn mà thôi.

- Em thật tình muốn có một buổi ở bên anh. Anh có biết em chờ bao lâu rồi không? Mấy lần trước anh có thể từ chối, nhưng đây là sinh nhật anh ...

Trần Nghiêm ngắt lời:

- Với anh, nó cũng không khác hơn ngày thường, và anh muốn từ đây về sau, em đừng phí thời gian cho anh nữa.

- Nói chính xác là anh không muốn phí thời gian cho em. Em không ngờ anh hận em như vậy.

Giọng Trần Nghiêm nhẹ nhàng pha một chút thương hại:

- Em đừng quan trọng hóa vấn đề như vậy. Thật ra, chúng ta chia tay nhau rất nhẹ nhàng. Anh không để tâm hận thù hay cảm nghĩ gì đó tương tự. Đừng vương vít về anh nữa.

Hình như Trúc Hiền bắt đầu khóc. Quý Phi nghe tiếng cô ta sụt sịt:

- Nhưng em thì không thể, anh có biết em đã đau đớn tới mức nào không? Khi mất anh rồi, em nhận ra em yêu anh nhiều hơn em tưởng.

- Nếu có, thì đó là bất hạnh cho em.

- Em xin anh, đừng thử thách em thêm nữa. Em đã đau khổ lắm rồi.

Giọng Trần Nghiêm gần như bình thản:

- Anh không thử thách. Hãy hiểu đúng ý anh. Với anh, đó chỉ là một tình cảm tốt đẹp, chưa đến nỗi làm anh phải đau khổ. Và nó đã qua rồi, anh không thể khơi nó lại. Hiểu như vậy, em sẽ có quyết định sáng suốt hơn.

- Chẳng lẽ anh chưa hề yêu em? Hay anh cố chấp?

- Anh chẳng đủ sức cố chấp, nếu anh đã từng yêu điên đảo. Hãy nhìn vào sự thật Trúc Hiền ạ. Rằng anh đã có ý định tìm hiểu, chứ chưa bao giờ nói yêu em.

- Anh là người như vậy đó sao? Nếu biết anh không yêu em, em đã không từ chối anh ta.

Không hiểu Trần Nghiêm đang nghĩ gì, anh cứ im lặng khá lâu, rồi nói bằng giọng hòa nhã:

- Có lẽ em không nên ảo tưởng về Thiên Vũ. Hãy tìm hiểu tình cảm chân thật của anh ta. Tìm hiểu xem anh ta còn tấn công cô gái nào khác không.

Tim Quý Phi như ngừng đập khi nghe câu đó. Cô không hiểu có phải Trần Nghiêem muốn ám chỉ cô, vì anh đã thấy Thiên Vũ tán tỉnh cô ra sao. Anh muốn ám chỉ cô hay người nào khác nữa? Giá mà anh nói thẳng điều đó ra.

Nhưng hình như Trúc Hiên không quan tâm chuyện đó, cô nói một cách dửng dưng.

- Em nói dễ mà nói, chứ thật sự em đã quên anh ta rồi. Em xin anh, ai cũng có những phút sai lầm. Anh là người vị tha, đừng hành hạ em nữa.

Trần Nghiêem trầm giọng:

- Anh đã nói rất nhiều lần, nhưng hình như em không nhận thức được. Có lẽ anh phải nói thẳng, em hãy tỉnh táo lại đi. Một chút cảm mến không có nghĩa là tất cả đâu.

- Anh bảo anh không yêu em. Nhưng những gì anh đã làm cho em thì sao? Chẳng lẽ anh đều tới mức như vậy? Anh đã đeo đuổi đến nỗi gia đình em đã tưởng anh tiến tới hôn nhân với em.

- Rất tiếc là có dự hiểu lầm như vậy. Thật lòng, anh cũng mong tình cảm sẽ phát triển tốt đẹp. Nhưng nó đã không như anh nghĩ.

Cả hai im lặng khá lâu. Quý Phi nghĩ là họ đã chấm dứt câu chuyện. Cô định đi xuống thì chợt giọng Trần Nghiêem vang lên:

- Anh đã nghĩ về một người khác, anh nói điều này vì muốn giúp em dừng lại. Đừng chờ đợi gì ở anh nữa.

Trúc Hiên gần như kêu lên hãi hùng:

- Vậy là em đã đón trúng. Có phải người đó là Quý Phi không?

Tim Quý Phi như ngừng đập, cô bước lên một bước nữa để nghe cho rõ. Nhưng Trần Nghiêem đã làm cô thất vọng, khi anh nói một cách dửng dưng:

- Đừng tìm hiểu làm gì, và cũng đừng quan tâm chuyện của anh nữa.

Nhưng Trúc Hiên vẫn nói một cách tuyệt vọng:

- Có phải là Quý Phi không, anh nói đi.

- Anh không thích và cũng không muốn ai biết nhiều về mình. Hãy giữ một khoảng cách để còn tôn trọng nhau Trúc Hiền ạ.

- Nhưng ...

- Em về đi, tối rồi đó Trúc Hiền.

Quý Phi vội đi nhanh xuống cầu thang. Rất may là không còn ai ở tầng trên. Cô có cảm giác vừa tự xấu hổ, vừa sợ bị hai người phát hiện mình ở đây.

Xui cho Quý Phi, gần xuống đất thì giày của cô bị đứt quai. Cô ngồi xuống tháo nó ra. Chưa tháo xong chiếc bên kia thì có tiếng chân đi xuống. Cô hoảng hồn ngẩng lên nhìn.

Trúc Hiền đang thẩn thờ đi xuống, vẻ mặt buồn như gom cả mùa thu. Xuống gần chỗ Quý Phi, cô dừng lại như ngạc nhiên, rồi nhìn đôi giày trên tay Quý Phi, cô hỏi:

- Giày của chị Phi sao vậy?

- Lúc nãy tự nhiên bị đứt quai, mình định chờ Trúc Hiền xuống đi mua đôi khác giùm mình.

Trúc Hiền thẩn thờ đến mức không nhận ra lời nói dối của Quý Phi, cô lẳng lặng gặt đầu:

- Ở đây chờ mình đi, mình ra ngoài kia mua cho.

- Để mình ra cổng chờ, Hiền khỏi trở về.

- Ừ.

Nói xong, Trúc Hiền bỏ đi nhanh. Quý Phi có cảm tưởng Trúc Hiền muốn tránh mình. Đến giờ, cô mới nhận ra mình có cô bạn không đơn giản.

Tại sao Trúc Hiền nghĩ Trần Nghiêm thích cô? Và đã nghĩ như vậy, mà cô nàng không hề hé môi nói với cô. Thật ra, xung quanh mình, có lẽ Hạ Lan là người dễ hiểu nhất.

**

*

Quý Phi lái xe vào sân, rồi hối hả đi vào phòng khách. Tối nay, bỗng nhiên, mẹ gọi cô về. Lúc đó, cô đang ngồi xem ti vi với Hạ Lan. Và cô đã mừng quýnh quáng đến nỗi không nhớ cả thay đồ. Nếu Hạ Lan không nhắc, có lẽ cô đã để nguyên bộ đồ lửng mặc ở nhà, chạy ra xe mà về.

Suốt trên đường đi, Quý Phi đã rơm rớm nước mắt mấy lần vì xúc động. Cô nghĩ mẹ đã nhớ cô, đã bỏ qua tất cả mọi chuyện. Gia đình cô sẽ trở lại yên ấm như xưa kia.

Thời gian sau này, khi thật sự sống cảnh buồn bã của gia đình, cô mới hiểu hết tại sao Trần Nghiêm cấm cô tìm hiểu chuyện người lớn. Cô đã cãi lời anh, và kết quả buồn thảm mà trước kia, khi còn sung sướng cô đã không hình dung ra nổi.

Khi cô vào phòng khách thì thấy ba và mẹ đang ngồi chờ sẵn. Cô rụt rè nhìn bà Quý, vẻ mặt nghiêm và khô khan của bà khiến cô không dám nhìn ngó, hay vờ vập mừng rỡ.

Cô nhìn qua ba, ông cũng có vẻ căng thẳng, như đang giải quyết chuyện nghiêm trọng. Cô nghĩ là mọi chuyện vẫn không sáng sủa hơn. Tự nhiên cô linh cảm một điều gì đó rất đáng sợ.

Đợi Quý Phi ngồi xuống, bà Quý bắt đầu lên tiếng bằng giọng lạnh lùng và đột ngột:

- Ba mẹ đã quyết định ly dị rồi, tất cả mọi chuyện đều đã thỏa thuận xong, chỉ còn lại vấn đề của con. Con sẽ theo ba hay mẹ?

Quý Phi buồn nhũn người. Cô nhìn mẹ một cách tuyệt vọng:

- Con không muốn nhà mình chia cách như vậy. Nếu con làm mẹ giận thì ...

Bà Quý ngắt lời:

- Chuyện đã giải quyết xong rồi, con không làm thay đổi được đâu. Con chỉ có thể chọn lựa mà thôi.

Quý Phi vẫn không rời mắt khỏi mẹ. Cô hầu như không còn nhận ra đó là mẹ mình. Những gì là tình thương vô tận, cô hay đọc trong mắt bà trước đây, bây giờ chỉ còn là ánh lửa thù hận gay gắt. Trong một phút, cô chối với nhận ra mình đã phạm một lỗi lầm sâu sắc hơn đã nghĩ.

Và cô tiếp tục năn nỉ:

- Con không hề qua nhà dì Chi nữa, và cũng đã không còn ...

Bà Quý lại ngắt lời:

- Con đừng giải thích. Trong đầu mẹ, mẹ ghét nhất là sự phản bội. Vậy mà hai người mẹ yêu thương nhất đều lừa dối mẹ. Khi con đã như vậy, mẹ không còn lý do gì để hy sinh nữa. Bây giờ mẹ sẽ sống cho mẹ.

Quý Phi lặng yên, không biết nói gì. Bà Quý vẫn tiếp tục, giọng gai góc:

- Bây giờ con lớn rồi, vài năm nữa cũng sẽ có gia đình riêng. Mẹ đã làm đủ bổn phận rồi, đừng trách mẹ.

Quý Phi nói khẽ:

- Sao mẹ thay đổi nhiều vậy hả mẹ? Con gần như không còn nhận ra mẹ nữa. Lẽ nào mẹ không còn thương con nữa.

- Có thương nhiều cũng chỉ nhận được sự đau lòng thôi. Mẹ không chấp nhận con gái coi thường chính mẹ ruột của mình, để đi san sẻ tình cảm với người đàn bà suốt đời ăn cắp hạnh phúc của mẹ.

- Chẳng lẽ vì giận con mà mẹ bỏ cả gia đình?

Bà Quý lạnh lùng:

- Mẹ đã muốn bỏ từ lâu, nhưng đã kiên nhẫn chờ lúc con có gia đình. Nhưng bây giờ con đã biết, con đã không cần phải có mẹ, mẹ muốn sống cho riêng mẹ.

Thấy cô định mở miệng, bà lắc đầu không cho nói:

- Con chỉ có quyền chọn lựa mà thôi. Một mình con không cứu vãn nổi gia đình này nữa đâu.

Quý Phi bật khóc:

- Con không muốn chọn lựa gì hết, thà con đừng biết chuyện này còn hơn.

Rồi cô đứng dậy, bỏ chạy ra sân và hấp tấp lái xe đi ra cổng.

Cô trở về nhà Hạ Lan với vẻ mặt thần thờ. Hạ Lan đeo theo ngồi bên cô, hỏi với vẻ săn sóc:

- Bên nhà có chuyện gì vậy, Phi? Sao lại trở qua đây sớm vậy?

Quý Phi hỏi mà mắt vẫn đắm chiêu nhìn vào một góc:

- Theo chị, có phải vì buổi sáng mẹ gặp em đi chợ với dì Chi, mà mẹ muốn ly dị với ba em không?

Hạ Lan suy nghĩ rất lâu, rồi nói dè dặt:

- Mẹ em gọi em về để nói chuyện đó hả?

- Dạ.

- Nếu nói vì lần gặp đó thì có vẻ vô lý. Nhưng mẹ em nghĩ sâu sắc hơn và có lý do riêng của bà ấy.

- Em không hiểu nổi tại sao mẹ giận đến như vậy.

- Thử lý giải xem. Bà ấy bị ba em lợi dụng, sống không có tình yêu đã khổ rồi. Đằng này ba em lợi dụng bà ấy để lo cho dì Chi. Một người kiêu hãnh như bà ấy, chắc chắn là sự thù hận sẽ dữ dội hơn.

Quý Phi thở dài, đôi mắt buồn thăm thẳm:

- Em hiểu điều đó lắm.

- Khi biết em có tình cảm với người mà mình thù ghét, tất nhiên bà ấy không đồng ý rồi. Đằng này, lại có cảm giác em giấu giếm, gian dối, mẹ em hụt hẫng ghê gớm lắm.

- Nhưng chẳng lẽ mẹ giận đến nỗi không thương em nữa?

- Chị nghĩ là trong thâm tâm, mẹ em muốn em theo mẹ, trong trường hợp ly dị.

- Mẹ không nói gì cả, chỉ bảo em chọn lựa thôi.

- Vì bà ấy còn giận em mà.

Quý Phi chống cằm ủ rũ:

- Em không muốn bỏ ai cả. Để mẹ sống một mình em không nỡ, mà bỏ ba thì em cũng không nỡ.

Cô đắm chiêu suy nghĩ một lúc, rồi lại thở dài:

- Mẹ cứ bảo muốn sống cuộc đời riêng của mẹ, em hoang mang lắm, đã chắc gì mẹ muốn em theo.
- Có thể bà ấy muốn chấm dứt sự chịu đựng nên quyết định ly dị, chứ không phải có ý định nào khác.
- Theo chị thì em sống cùng lúc hai người, được không?
- Chắc khó lắm.

Quý Phi lại im lặng. Hởi thế, nhưng cô biết cô chỉ có thể chọn một. Vì mẹ cô rất khe khắc. Nhớ lại cử chỉ xa lạ của bà lúc nãy, cô đâm ra hụt hẫng, hoang mang ghê gớm. Lẽ nào một người mẹ cưng cô như trứng mỏng, lại có thể trở nên ghét bỏ như thế.

Quý Phi buồn đến mức không còn tinh thần nghĩ đến bất cứ cái gì. Mấy ngày liền, cô không đi làm nổi, cả ngày cứ nằm suốt trên giường. Bì dặt giống như người thất tình.

Sáng nay, Hạ Lan đi làm một lát thì Trần Nghiêm đến. Nghe tiếng gõ cửa khá lâu, Quý Phi mới lững thững đi ra mở. Cô vô cùng ngạc nhiên khi nhận ra người khách đó là anh. Trần Nghiêm đứng nhìn cô hơi lâu, rồi lên tiếng:

- Không mời tôi vào sao?

34. Chương 34

- Nhà này của chị Lan. Anh với chỉ thân hơn tôi, anh là chủ nhà thì đúng hơn.

Trần Nghiêm không tranh cãi lập luận ngang ngang của cô, anh bước vào nhà, rồi chủ động đến mở tủ lạnh rót ra hai ly nước. Anh trở lại bàn đặt một ly nước trước mặt Quý Phi.

- Uống đi. May ra cô sẽ tỉnh táo hơn.

Quý Phi nhìn nhìn ly nước, nhưng không có ý định cầm nó lên. Trần Nghiêm quan sát nét mặt vô hồn của cô, rồi lên tiếng bằng giọng bình thản:

- Cô định sẽ nghỉ đến chừng nào?

- Tôi có ghi trong đơn rồi.

- Khi đã buồn, thì một tuần hay vài ngày cũng không nghĩa lý gì đâu. Có chắc rằng sau một tuần nữa, cô

sẽ hết buồn không? Đi làm lại đi.

Quý Phi khẽ hất tóc ra phía sau, nói lạnh nhạt:

- Công việc nhiều lắm à?

- Vấn đề không phải là công việc mà là tư tưởng của cô. Chuyện gia đình cô không vui gì, nhưng không đến nỗi phải buồn khổ như vậy.

- Từ đó giờ, anh đâu có biết buồn là gì, nên làm sao hiểu được tâm trạng người khác.

Trần Nghiêm cười khẩy:

- Tôi không cãi với cô, vì tôi biết cô thừa hiểu cô nói ngang.

Quý Phi làm thinh. Anh ta lúc nào cũng nói trúng ý nghĩ của cô. Và anh ta không thêm cái tay đôi, nên cô khó mà trút tâm trạng khổ sở. Cô thừa biết hơn ai hết, anh ta hiểu thế nào là sự đổ vỡ trong gia đình. Và suy nghĩ cho cùng, nỗi buồn khổ này do cô tự gây ra. Trút cho người khác là vô ý.

Trần Nghiêm như đọc được ý nghĩ của cô, anh nói tiếp:

- Cô đừng nghĩ tại cô mà mọi chuyện trở nên tệ hại. Cô không làm như vậy thì trước sau gì mẹ cô cũng bỏ đi thôi. Vấn đề là thời gian.

Quý Phi cau mặt bất mãn:

- Anh đừng có nói bậy. Nói như anh thì chắc mẹ tôi muốn bỏ gia đình tôi lâu rồi. Và mẹ không thương yêu gì cha con tôi. Anh có biết nói như vậy làm tôi đau đớn lắm không?

Trần Nghiêm thản nhiên:

- Chuyện cô qua lại với mẹ tôi, dĩ nhiên làm bà Quý giận. Nhưng không đáng để cắt đứt với ba cô. Đó chỉ là lý do để bà ấy dứt khoát tư tưởng. Giống như nước đổ ra ngoài vậy. Chuyện của cô chỉ là thêm giọt nước cho nó tràn ra ngoài thôi.

- Không đúng. Anh nói bậy.

- Tôi nói bậy hay cô không dám nhìn vào sự thật?

- Anh nói thế vì anh ghét ba tôi. Anh muốn mẹ tôi cũng có ý nghĩ giống như anh.

Trần Nghiêın nhìn cô hơi lâu, rồi lắc đầu phê phán:

- Tôi nghĩ Quý Phi sâu sắc hơn tôi nhiều, chứ không phải còn con nít mà suy nghĩ nông cạn, rồi nói năng bừa bãi như thế.

Thấy cô cần môi có vẻ tự ái, anh thản nhiên nói tiếp:

- Cách sống ích kỷ của ba cô đã làm khổ hai người. Nhưng mỗi người có cách phản ứng khác nhau. Mẹ tôi đau khổ thụ động. Nhưng mẹ Quý Phi thì căm thù. Cô dùng dối lòng rằng cô không thấy bà ấy là người kiêu hãnh.

Quý Phi bịt tai lại:

- Thôi, anh đừng có nói nữa.

- Đừng né tránh sự thật. Cô hãy nhìn thẳng vào vấn đề, rằng đã từ lâu mẹ cô giữ sự yên ả vì cô. Và tôi dám chắc bà chỉ chờ cơ hội để bứt phá tất cả. Cô chỉ vô tình tạo điều kiện cho nó đến sớm thôi.

Quý Phi chịu không nổi nữa, cô bật khóc:

- Thà mẹ đừng sinh ra tôi, hoặc cứ để tôi lớn lên không có cha như anh, như thế tôi đỡ khổ hơn.

- Đừng so sánh như vậy. Chắc gì quãng đời đó, cô không thấy thiệt thòi. Cũng như tuổi thơ của tôi vậy. Lúc nào cũng mặc cảm, cũng muốn có một người cha. Cô phải biết cảm ơn mẹ cô.

- Cảm ơn vì đã cho tôi tuổi thơ suôn sẻ phải không?

Trần Nghiêın lẳng lặng gật đầu. Đôi mắt vẫn không ngừng quan sát những cử động nhỏ của cô.

Quý Phi chùi mắt. Khuôn mặt vẫn buồn ủ dột. Cô nói trong tiếng thở dài ngậm ngùi:

- Mẹ đã nghĩ như vậy. Sao mẹ không làm cho đến cùng, sao không chọn cách tha thứ, có phải mọi việc sẽ dễ dàng hơn không.

- Mỗi người có cách suy nghĩ khác nhau. Cô không thể muốn mẹ cô phải nghĩ giống cô.

- Tôi biết vậy lắm, và có muốn cũng không được.

- Cô nên nghĩ cho mẹ cô một chút. Hãy để bà ấy chọn cách sống của bà ấy, cô lớn rồi, đừng chăm bẵm vào mẹ nữa.

Quý Phi khẽ hít mũi:

- Tôi có đòi hỏi gì đâu.

- Không đòi hỏi thì đừng như vậy nữa. Cứ sống bình thường như không có chuyện gì xảy ra. Rồi cô sẽ thấy, không có ba mẹ đầy đủ, không phải là cái gì ghê gớm lắm đâu.

- Tôi không nghĩ như vậy đâu.

- Nếu bây giờ cô có chồng, cô sẽ không cần đến ba mẹ nữa. Ở tuổi cô, không ai sống lệ thuộc tinh thần vào cha mẹ như vậy đâu.

Quý Phi không trả lời. Trần Nghiêm cũng không nói chuyện nữa. Không khí im lặng kéo dài hơi lâu. Và hình như anh cũng chưa có ý định về. Điều đó làm Quý Phi hơi lạ, cô lại lên tiếng:

- Anh đến có chuyện gì không?

- Có, và tôi đã nói rồi.

- Anh tìm tôi chỉ để nói chuyện đó thôi à?

- Hiện giờ thì chỉ có vậy, nếu cô không gây thêm chuyện gì khác.

Quý Phi lấp tức phản đối:

- Đây là chuyện riêng của tôi, không dính dáng gì đến công ty, tôi không bắt anh phải xử gì đấy.

- Cô nhạy cảm quá nhỉ, trong khi tôi hoàn toàn không ám chỉ gì cả.

- Tôi muốn biết, tại sao anh đến đây, tại sao anh nói với tôi chuyện này?

Trần Nghiêm có vẻ không muốn trả lời, anh nói qua chuyện khác:

- Đừng nên để chuyện cá nhân của mình ảnh hưởng đến người khác, cô nghỉ làm thì Trúc Hiền phải làm thêm ca của cô. Thời gian ngắn thì không sao, nhưng kéo dài thì khó khăn cho cổ lắm.

“Anh ta có vẻ nóng ruột cho Trúc Hiền. Thì ra là vậy. Mình cứ tưởng anh ta tốt bụng với mình. Lâu nay, mình quên bẵng là trước kia anh ta ghét mình”. Tự nhiên Quý Phi lạnh lùng:

- Tôi sẽ có cách bù đắp, anh không phải lo lắng. Chúng tôi là bạn mà.

Trần Nghiêm nhìn cô hơi lâu, rồi nói chậm rãi:

- Cô bù đắp thế nào đi nữa, thì đó là chuyện riêng của cô. Cô đừng để ảnh hưởng đến công việc.

Quý Phi lầm bầm:

- Tôi biết rồi. Không chừng chiều nay tôi sẽ đi làm đấy.

Trần Nghiêm chợt rút trong áo ra một hộp gì đó, đặt lên bàn:

- Mẹ tôi gởi cô cái này.

Quý Phi nhìn nhìn, rồi nói một cách cảm động:

- Cho tôi gởi lời cảm ơn dì Chi.

- Đừng có nói năng khách sáo vậy.

- Thế chẳng lẽ tôi làm thình?

- Nhiều lúc như vậy lại hay hơn.

Anh ngừng lại một chút, rồi nói thêm:

- Đây là loại thuốc bắc. Nó có tác dụng an thần và chống suy nhược, mẹ tôi có ghi cách dùng trong đó, đừng nên bỏ.

Quý Phi buộc miệng:

- Nhưng tôi đâu có bệnh hoạn gì.

Trần Nghiêm không trả lời. Không hiểu anh phật lòng vì cách lơ đãng của cô, hay không quan tâm đến chuyện bà Chi cho Quý Phi cái gì. Anh luôn chỉ nói những chuyện cần nói. Và nếu như bây giờ có không hài lòng cô, anh cũng không nói ra.

Quý Phi nghĩ Trần Nghiêm đang bực vì nhiệt tình của mẹ anh lại bị cô đối lại một cách thờ ơ. Cô bèn nói như thanh minh:

- Không phải tôi không quý, nhưng tại tôi bất ngờ quá, không ngờ dì Chi lại lo cho tôi thế. Tôi hiểu hết đấy.

- Cô nghĩ cái gì mà lo thanh minh?

Quý Phi hơi lúng túng. Cô chưa biết nói gì sửa lại thì Trần Nghiêm đã đứng lên:

- Tôi phải về công ty, cô vào nghỉ tiếp đi.

- Cám ơn dì Chi đã gửi quà cho tôi.

Cô đứng dậy tiễn Trần Nghiêm. Ra đến cửa cô chợt buột miệng:

- Cuối cùng ba tôi đã nhà tan cửa nát, coi như là đã trả giá, anh có còn thấy hận ba tôi không?

Trần Nghiêm dừng hẳn lại, nhìn cô chăm chăm:

- Vào lúc này, cô còn quan tâm chuyện đó sao?

- Quan tâm chứ, vì tôi ...

Nhưng cô chưa nói hết câu đã dừng lại, vì thấy Thiên Vũ đi lên. Anh ta cầm hộp quà rất to, và trong khi đi lên những bậc thang cuối cùng, anh ta nhìn Quý Phi dăm dăm.

Quý Phi ngỡ ngàng nhìn lại anh ta. Bẵng đi một thời gian không thấy anh ta đến, bây giờ lại đột ngột xuất hiện như thế, không hiểu anh ta muốn gì.

Lên đến cửa, Thiên Vũ nhìn thoáng qua Trần Nghiêm. Rõ ràng anh ta không ưa, nhưng vẫn cười mềm mỏng:

- Lại gặp anh ở đây, xin chào.

35. Chương 35

Tự nhiên Quý Phi nhớ lại cái lần nghe lén ở phòng kế toán. Cô biết hai người chạm trán ở nhà Trúc Hiền. Tất nhiên là mối quan hệ của cô hoàn toàn không giống Trúc Hiền. Tự nhiên cô lên tiếng thanh minh:

- Anh Nghiêm làm chung trong công ty, là sếp của tôi, anh ấy đến đây vì công việc, chứ không phải ...

Cô định nói “tôi không phải giống Trúc Hiền” nhưng cô chợt thấy giải thích như vậy vụng về quá. Thế là cô lúng túng nói vài câu vô nghĩa, rồi im lặng.

Tất nhiên là hai người đều không hiểu ý cô. Với cả hai, rõ ràng đó là cách giải thích với Thiên Vũ. Cho nên anh ta có vẻ đắc thắng ra mặt. Mà Trần Nghiêm cũng không muốn thanh minh gì hơn. Anh cười bình thản:

- Cô tiếp khách đi. Không cần tiễn tôi nữa.

Anh ta quay qua Thiên Vũ:

- Chào anh.

- Chào.

Thiên Vũ nhìn theo Trần Nghiêm rất lâu. Anh ta như quên mất mình đang ở đâu. Và Quý Phi cũng đứng yên không mời anh ta vô nhà.

Đến lúc Trần Nghiêm khuất dưới cầu thang, Thiên Vũ mới nhớ ra. Anh ta quay lại định nói, nhưng Quý Phi đã lên tiếng trước:

- Anh biết anh Nghiêm sao?

Thiên Vũ nói tỉnh bơ:

- Có lần tôi gặp anh ta ở nhà một người bạn.

“Và tôi biết cô bạn đó, biết cả chuyện riêng tư của các anh nữa”. Quý Phi rất muốn nói như thế, nhưng cô tự nhủ phải yên lặng. Thứ nhất là vì không thích chúi mũi vào chuyện người khác. Thứ hai là muốn biết

Thiên Vũ sẽ làm gì với mình.

Thiên Vũ nói với vẻ hơi kiêu cách:

- Quý Phi không mời tôi vào nhà sao?

Nhìn cử chỉ của anh ta, tự nhiên Quý Phi nhớ phản ứng của Trần NghiêM lúc nãy. Anh cũng nhắc cô mời vào nhà, nhưng cử chỉ đến lời nói đều mực thước, giữ một khoảng cách nhất định.

Còn Thiên Vũ thì hào nhoáng, hơi điệu dàng so với phong cách cần có của người con trai. Cô thấy bực mình hết sức. Và không hiểu nổi Trúc Hiên thích anh ta ở chỗ nào. Dĩ nhiên anh ta cũng có cái hay, nói chuyện nghe cũng vui. Nhưng chỉ như vậy mà đánh đổi Trần NghiêM thì ngốc hết chỗ nói.

Khi vào nhà, Thiên Vũ đưa tận tay cô hộp quà, nói hơi nở:

- Tôi đi lưu diễn nhiều nơi, có dịp thấy nhiều thứ rất lạ, mỗi chỗ đều mua một thứ gom về tặng cô. Chuyến đi này, lúc nào tôi cũng nghĩ đến cô.

Quý Phi đỡ lấy chiếc hộp. Cô rất muốn hỏi chuyến này anh nhớ cô, rồi chuyến sau sẽ nhớ ai. Và lần này, anh mua quà một lượt cho mấy cô. Nhưng cô chỉ mỉm cười một chút, và nói như nhả nhận:

- Cảm ơn anh.

Thiên Vũ ngồi xuống, hai tay xoa vào nhau. Và đưa mắt nhìn quanh:

- Không ngờ cô còn ở đây, khi về tôi cứ sợ cô đã về nhà cô rồi. Lúc đó phải đi tìm thôi.

Không đợi Quý Phi trả lời, anh ta hỏi tiếp:

- Bạn cô đi ra ngoài rồi à?

- Đi làm, ai cũng phải làm việc mà.

Thiên Vũ nheo mắt:

- Này, tôi vẫn chưa biết cô làm việc gì, và làm ở đâu đấy.

- Biết làm chi?

- Muốn tìm hiểu một người thì phải biết mọi vấn đề của người đó chứ.

Quý Phi nói lấp lửng:

- Trước sau gì anh cũng biết thôi, lúc đó anh sẽ gặp rất nhiều người quen đấy.

- Gặp người quen à? Trừ phi Quý Phi cùng nghề với tôi, còn ngoài ra thì tôi ít biết ai khác lắm. Vậy thì nói đi, Phi làm ở đâu nào?

- Làm cùng chỗ với chị Lan nhà này.

- Vậy là muốn tìm hiểu, tôi phải hỏi chị ấy sao? Khó thật!

- Cái gì khó?

- Thì người đẹp cứ bắt mình phải đi quanh quẩn, nhưng không sao, tôi sẵn sàng mà.

Anh ta ngừng lại một lát, rồi hỏi với chút hồ hững, cố tình:

- Người lúc này làm chung với Phi à?

- Ảnh là phó giám đốc của công ty.

- Nói vậy là tôi biết Phi làm ở đâu rồi.

- Anh có định ghé rủ tôi đi chơi vào một ngày đẹp trời nào đó không? Tất nhiên là tới công ty rủ.

Ngoài sự tưởng tượng của cô, anh ta nói tỉnh bơ:

- Thật hân hạnh, đó là Quý Phi cho phép đấy nhé. Tôi đến thì không được từ chối nhé.

Bực mình quá, Quý Phi nói thẳng:

- Tôi làm cùng khâu với Trúc Hiền đó, nó rất hay kể với tôi về anh.

Nói xong, cô ngồi im quan sát phản ứng của anh. Thiên Vũ nheo mắt:

- Vậy là trước đó, Phi đã không thành thật với tôi nhé. Cô là bạn Trúc Hiền mà không nói. Và nói kiểu đó là Phi nghĩ chúng tôi “có gì đó” với nhau chứ gì?

Thấy cô làm thinh, anh ta thản nhiên nói tiếp:

- Tôi không biết Trúc Hiền kể thế nào về tôi, còn tôi thì rất mến cô ấy, nhưng chỉ là bạn. Cô đừng hiểu lầm nhé.

- Anh nói với tôi làm gì. Chuyện riêng của hai người, đâu liên quan gì đến tôi.

- Vì tôi không chịu nổi khi bị hiểu lầm. Ai nghĩ thế nào mặc họ, trừ Phi.

Quý Phi cười như không muốn bị phiền toái:

- Đừng có để ý xem tôi nghĩ thế nào. Tính tôi không thích quan tâm tới ai, cũng không muốn người khác quan tâm đến mình, tôi nói thật đấy.

- Phi nói vậy, tôi thấy thất vọng quá.

Quý Phi vô tình nói lại câu mà trước đây Trần Nghiêm đã từng nói với cô:

- Đừng hy vọng điều gì ở một người, thì anh sẽ không bị cảm giác thất vọng.

- Phi có thể cảm cái gì khác, nhưng không thể cảm được tình cảm của người ta đối với mình.

Quý Phi lặng thinh. Tự nhiên cô lại nhớ những gì Trúc Hiền kể. Bây giờ cô hiểu được tại sao Trúc Hiền không muốn mất ai. Trong thâm tâm, cô nàng đã chọn Trần Nghiêm. Nhưng không thể không bị quyến rũ vì cách tán tỉnh của anh chàng ca sĩ này.

Nhưng anh ta có vẻ thành công với Trúc Hiền. Cách tán tỉnh đó chỉ làm cô khó chịu. Vì nó có vẻ đã được trang bị trước. Nó rất hay nhưng không thật.

Thiên Vũ hiểu thái độ im lặng của Quý Phi theo cách khác. Anh ta tấn công thêm một bước:

- Tôi đã tiếp xúc rất nhiều con gái, nhưng họ không để lại cho tôi nhiều ấn tượng như Phi. Cô có biết rằng cô có cá tính lắm không?

- Rất nhiều người bảo tôi dữ. Anh liệu mà coi chừng.

- Đâu phải dữ là xấu. Nó cũng là cách thể hiện cá tính đó chứ. Tôi rất thích các cô khó tính một chút. Dễ dãi quá chán lắm.

- Vậy à?

- Phi có biết lần đầu gặp Phi, tôi đã bị choáng không? Cô ngồi khóc một mình ngoài cửa. Lúc đó tôi không biết lý do làm cô khóc. Nhưng quả là cô rất dễ thương.

“Khóc lóc mặt mũi đỏ như trái cà chua, dễ thương nỗi gì. Giả dối!” Quý Phi nghĩ thầm. Và cô gương mặt nhìn Thiên Vũ như nhìn một sinh vật kỳ quái. Tuy nhiên, cô cũng thầm công nhận anh ta nói chuyện không đến nỗi sáo rỗng.

Cô lại nghĩ đến Trần Nghiêm. Lần đầu gặp cô, là anh ta đã không ưa. Nghĩ đến đó, tự nhiên cô chợt thấy đau đớn.

Bỗng nhiên cô đuổi Thiên Vũ về một cách thẳng thừng.

- Xin lỗi vì tôi đang nhức đầu, tôi nói chuyện không nổi. Đừng cho là tôi bất lịch sự nhé.

Thiên Vũ khoát tay:

- Không sao. Sao nãy giờ Quý Phi không nói. Để tôi đi mua thuốc cho cô nhé.

- Ở nhà, tôi có thuốc rồi. Khi mệt, tôi dễ cáu kỉnh lắm. Nói chuyện lâu anh sẽ bực đấy.

- Không có đâu. Làm gì có chuyện đó. Để tôi về cho Phi nằm nghỉ.

- Vậy ... chào anh.

- Hôm nào gặp lại nhé.

- Vâng.

Quý Phi nói bừa, rồi đứng dậy tiễn anh ta ra cửa. Cô trở vào, ngồi lại chỗ cũ, nhìn đăm đăm hai thứ quà trước mặt. Cô khẽ nghiêng tới cầm gói giấy nhẹ mở ra xem. Đó là một gói thuốc bắc. Bây giờ nghĩ lại, cô mới thấy hết dì Chi đã quan tâm đến cô như thế nào.

Rồi cô lại nhớ những lẵng hoa mà Trần Nghiêm đã tặng sinh nhật Trúc Hiền. Nỗi buồn lại kéo đến làm cô gục đầu xuống tay. Thêm da diết được Trần Nghiêm tặng một món quà chứ không phải chỉ là chuyển dùm

một cách thờ ơ. Cô đã tự nhủ bắt cần anh ta. Sao cứ mỗi lần gặp anh ta xong, cô lại buồn khổ một mình. dù không muốn mình ngốc.

36. Chương 36

Quý Phi và Hạ Lan vừa ra khỏi dãy phòng hành chính thì thấy Thiên Vũ đứng trong sân, bên cạnh xe anh ta. Thấy Quý Phi, anh ta bước nhanh về phía cô, cười rộng miệng:

- Xin chào. Bất ngờ lắm phải không?

Đúng là quá bất ngờ. Quý Phi hơi khựng lại, nhìn anh ta một cách hoảng hốt hơn là vui vẻ. Cô gần như kêu lên:

- Sao anh đến đây?

Thiên Vũ khoanh tay trước ngực, nghiêng đầu nhìn cô, miệng vẫn cười hết cỡ.

- Chẳng phải cô đã bảo tôi mời cô đi chơi sao?

- Tôi bảo vậy à? Tôi đâu có điên.

Hạ Lan khẽ huých tay cô:

- Em nói gì kỳ vậy?

Thiên Vũ làm ngơ như không để ý thái độ hoảng hồn của cô, anh ta nói như nhắc:

- Lần trước, tôi đến thăm, cô đã nói như vậy, và thực tế là tôi đã dám đến đây tìm cô. Tôi chả có gì phải ngại.

Anh ta liếc nhìn vào phía trong sân, rồi nói tiếp:

- Tôi chỉ sợ cô ngại với người khác thôi.

Hạ Lan đỡ lời:

- Chỉ sợ cậu đến như vậy, bạn của cậu buồn Quý Phi thôi.

- Không có đâu chị.

Anh ta nhìn qua cô:

- Chiều nay, chắc Phi không bận gì đâu, mình có thể đi chơi được không?

Quý Phi lập tức lắc đầu:

- Không.

Hạ Lan huých tay cô:

- Kìa, Phi! Đi đi. Chị tự về được mà.

Quý Phi chưa kịp trả lời thì thấy Trần Nghiêp đi ra. Tự nhiên cô gật đầu:

- Vậy chị quá giang anh Nghiêp về nhé.

Hạ Lan vô tư đẩy cô tới trước:

- Em đi đi, đi chơi vui vẻ nhé.

Nói xong, cô nàng đi trở vào trong, chờ Trần Nghiêp. Quý Phi quay lại nhìn theo, rồi nhìn Thiên Vũ, anh ta ngó cô với vẻ chờ đợi.

- Đã quyết định rồi thì không được đổi ý nhé.

Quý Phi không trả lời, chỉ lẳng lặng đến phía xe Thiên Vũ. Anh ta có vẻ khoái chí lắm và tranh thủ thêm cơ hội:

- Vậy là sáng mai tôi phải đưa cô đi làm, cho hết trách nhiệm của tôi. Đúng không?

- Tôi không biết.

Quý Phi nói với vẻ chán nản. Cô thấy mình đang tự cắt mũi để trả thù mặt. Thật là điên và bốc đồng. Cô biết Trần Nghiêp không quan tâm chuyện cô đi chơi với ai. Nhưng với Trúc Hiền thì anh sẽ không thờ ơ. Khi không tạo thêm sự hiểu lầm không đáng có. Điên gì đâu ấy.

Suốt buổi đi chơi Thiên Vũ, mặc cô buồn chán như phải dự một cuộc họp mình không thích. Hôm nay, anh ta bỏ hẳn đêm diễn để đi chơi với cô. Điều đó chứng tỏ anh ta rất thích, nhưng cô cũng không vì vậy mà cảm động.

Cả hai vào quán cà phê, và suốt buổi chỉ có mình Thiên Vũ nói. Cô chỉ ừ hử cho qua chuyện. Cuối cùng anh ta cũng lặng thinh.

Khi đưa Quý Phi về đến nhà, anh ta đưa cô lên tận phòng. Và giữ cô lại ở trước cửa, anh ta cười cười:

- Phi có biết nãy giờ tôi nghĩ gì không?

- Nghĩ gì?

- Cô đi chơi với tôi để dẫn dắt anh ta. Đúng ra tôi đã từ chối cuộc chơi này, nhưng tôi vốn không phải loại người dễ tự ái.

- Anh nói cái gì? – Quý Phi hỏi một cách sững sốt.

- Cô thích anh ta chỗ nào nhỉ? Tôi không hiểu được con người đạo mạo đó có gì làm cô thích, mà lại chịu khổ vì thất tình nữa.

Quý Phi vẫn sững sờ ngó anh ta, cô lặp lại một cách máy móc:

- Anh nói cái gì?

Thiên Vũ gật gù như nói một mình:

- Không hiểu ma xui quỷ khiến gì, mà tôi hay chạm trán với anh ta. Với Trúc Hiền thì anh ta ghét tôi. Nhưng xem ra lần này tôi phải xem anh ta là đối thủ rồi.

Nghe anh ta nói, tim Quý Phi chợt đập mạnh, hồi hộp. Thiên Vũ không phải là người hời hợt như cô tưởng. Cha mẹ Ơi! Anh ta biết được nỗi lòng của cô. Tại sao để một người như anh ta biết chứ? Tự nhiên cô gạt phăng:

- Anh đừng có suy đoán lung tung.

- Không lung tung đâu. Dù tôi rất muốn như vậy.

Anh ta chợt nắm vai Quý Phi, kéo cô lại gần mình:

- Cái tên gỗ đá có gì để cô thích chứ? Cô không thấy anh ta giống ông cụ sao?

Quý Phi gỡ tay anh ta ra một cách chật vật. Mặt cô nhăn lại:

- Anh làm gì kỳ vậy? Không được đi quá xa quá xa như thế.

Thiên Vũ buông tay xuống:

- Anh ta thích Trúc Hiền, cô biết rõ điều đó mà.

- Và anh cũng từng gặp anh ta ở nhà đó. Đừng quên là hai người đã từng giành Trúc Hiền.

- Không phải.

Quý Phi lắc đầu:

- Thôi, đừng nói chuyện đó. Đừng lôi tôi vào chuyện của mấy người, tôi không thích đâu.

Vừa nói cô vừa bước ra phía cửa, Nhưng Thiên Vũ đứng chặn lại, anh ta như giải thích:

- Lúc trước, tôi chỉ đùa với Trúc Hiền, vì cô ta ái mộ tôi. Cô ta viết thư làm quen với tôi. Nếu thật sự thích cô ta thì có lẽ tôi đã thích nhiều người như vậy.

- Thôi đi, đó là chuyện của anh, nói với tôi làm gì?

Thiên Vũ vẫn tiếp tục:

- Tôi không thích bị con gái tấn công, tôi chỉ thích người mà mình chủ động chọn.

Quý Phi hỏi thẳng thắn:

- Anh thích tôi hả?

Thiên Vũ có vẻ thích tính thẳng thắn của cô, anh ta gật đầu, kèm theo cái nhìn âu yếm:

- Tôi chưa bao giờ nghiêm túc với ai như vậy.

- Nếu thế thì anh chỉ mất công, hãy chọn người khác đi.

- Tình cảm không phải là ý thích giống đi chợ, chọn cái này mắc quá thì tìm đồ thứ khác.

Quý Phi thở dài:

- Anh sâu sắc lắm. Nhưng tôi chỉ mến cá tính đó, chứ không đi xa hơn được.

- Cô yêu anh ta đến mức độ nào rồi? Liệu tôi có đường nào đứng chắn trước mặt cô không? Để cô đừng nhìn anh ta nữa.

“Anh ta có thể nghĩ chuyện gì cũng được, trừ chuyện hiểu tình cảm của mình”. Quý Phi nghĩ một cách xấu hổ và đau đớn, cô nói quyết liệt:

- Tôi đã nói tôi không thích anh Nghiêm, đừng có nói bậy, tôi cho anh cái tát bây giờ.

Nói xong, cô cứng miệng lặng thinh. Không hiểu tại sao mình có thể nói như vậy. Chẳng lẽ cô du côn đến vậy sao? Nhưng quả thật là cô tức kinh khủng, chỉ có cách đó để dọa anh ta thôi.

Thiên Vũ mỉm cười thú vị:

- Chưa có cô gái nào có cá tính mạnh mẽ như cô. Tôi rất thích cô dữ, nhìn mặt cô lúc này thật sinh động. Cái đẹp rừng rực quả thật rất đáng nhớ.

Quý Phi thở hắt ra một cái:

- Từ đây về sau, nếu không muốn tôi nổi giận, thì anh đừng có nói như vậy nữa.

- Được rồi, tôi không nói, nhưng vẫn nghĩ. Nếu không muốn tôi nghĩ thì cô hãy chứng minh đi.

- Tại sao tôi phải chứng minh với anh?

- Để cho tôi biết là cô không yêu anh ta.

- Vớ vẩn.

Thiên Vũ đột ngột nắm vai cô, cúi xuống gần mặt cô:

- Tôi sẽ làm mọi cách để cô quên anh ta, tôi thề như vậy.

Quý Phi chưa kịp né tránh thì cánh cửa bật mở. Luồng ánh sáng trong nhà hắt ra. và Trần NghiêM đang bước ra.

37. Chương 37

Quý Phi vội đứng qua một bên nhường đường. Nhìn cô ngượng ngượng như bị bắt quả tang là điều vụng trộm. Cử chỉ của cô làm Trần NghiêM cũng chột mắt tự nhiên, như mình vừa vô tình xâm phạm chuyện riêng tư của một đôi tình nhân.

Anh bước vội đi qua hai người. Thiên Vũ thản nhiên chờ anh đi khuất. Rồi quay lại quan sát Quý Phi.

Cô cúi kính nguậy đầu chỗ khác:

- Nhìn cái gì? Anh về đi.

- Khoan, ngày mai tôi đón cô đi làm nhé.

- Tôi đi với chị Lan, anh đừng có đến, tôi không đi đâu.

Rồi cô quay người đi vào. Thiên Vũ nói với theo:

- Dù sao thì sáng mai tôi vẫn đến.

Quý Phi nghe, nhưng vẫn bỏ đi, cô nhẹ nhàng gài cửa lại, rồi đi vào phòng ngủ tìm Hạ Lan. Hạ Lan đang ngồi trầm ngâm như nghĩ chuyện gì đó. Cô lên tiếng khi thấy Quý Phi:

- Em về có gặp thằng NghiêM không?

- Dạ có. Em thấy ảnh ngoài cửa.

Quý Phi đến cất giỏ, rồi lấy đồ vào phòng tắm. Khi cô trở ra thì Hạ Lan vẫn chưa ngủ. Cô ngạc nhiên:

- Sao chị thức khuya vậy? Em nhớ bình thường chị ngủ sớm lắm mà.

Hạ Lan cười tự lự:

- Đi chơi vui không?

- Cũng bình thường.

- Cậu ta có vẻ vui tính nhỉ. Hơi hơi hợt một chút, nhưng vui nhộn.

Quý Phi ngồi xuống bên cạnh Hạ Lan:

- Nhìn vậy chứ không hời hợt đâu chị. Anh ta nói chuyện cũng sâu sắc lắm, và nhạy bén nữa.

Rồi cô lại sửa lại thế ngồi, như sắp nói một chuyện quan trọng:

- Chị có tưởng tượng được không, anh ta biết em thích anh Nghiêm. Em cứ tự hỏi mà không giải thích được. Chị có nói với anh ta không?

- Hỏi vậy đó, chị khùng sao mà nói. Với lại, chuyện đó qua rồi mà.

Quý Phi nghiêng đầu suy nghĩ:

- Anh ta bảo nhìn thái độ em là biết. Chẳng lẽ em đã bộc lộ như vậy. Chị thấy em có vẻ gì là thích anh Nghiêm không?

Hạ Lan lắc đầu chứ không trả lời, rồi cô hỏi như thăm dò:

- Em bắt đầu thích cậu ta phải không?

- Không đời nào, không đời nào.

- Vậy thì tốt hơn.

Quý Phi ngạc nhiên:

- Chị lạ thật đấy. Mới lúc chiều, chị muốn em đi chơi với anh ta, bây giờ lại bàn ra.

- Chị nghĩ, dù sao cũng đừng để cậu ta đến công ty. Em với Trúc Hiền sẽ bị sút mẻ.

- Em biết chứ, sẽ không có lần thứ hai như vậy nữa đâu.

Hạ Lan vẫn có vẻ tự lự:

- Lúc chiều thằng Nghiêm ở lại đây, ăn tối luôn ở đây. Lần đầu tiên nó ở lại nhà chị lâu như vậy. Chị có cảm tưởng nó chờ em.

- Chờ em? – Quý Phi tròn xoe mắt.

- Nó không nói ra, nhưng chị có cảm giác như vậy.

Quý Phi nói một cách thất vọng:

- Em tưởng hai người trao đổi với nhau, chứ nếu là ý nghĩ của chị thôi thì không đúng đâu.

- Chị cũng không biết. Nhưng hầu như suốt buổi tối, chị và nó đều nói về em.

Quý Phi ngả người, nhìn lên trần nhà:

- Anh ta bảo em dữ phải không?

- Nếu có nghĩ, thì đời nào nó nói ra với chị. Nói chung là chỉ bàn về chuyện gia đình em thôi.

- Ảnh có nói gì để chị thấy là ảnh hả dạ không? Ảnh ghét ba em, bây giờ ba em trả giá, liệu ảnh có còn ghét không?

- Nó không nói chuyện đó. Hoàn toàn không đả động gì tới ba mẹ em. Chỉ nói về em thôi. Dù sao thì em cũng lớn rồi, đừng buồn khổ về chuyện người lớn nữa.

- Anh ta cũng đã nói với em như vậy.

- Nhưng em không để ý phải không?

- Thật tình là em không để ý, ai cũng có thể khuyên như vậy. Nó không có ý nghĩa gì cả.

Hạ Lan nói với vẻ quan trọng:

- Với thằng Nghiêm thì khác. Nếu không thật sự quan tâm, nó sẽ không khuyên như vậy.

Quý Phi cười lặng lẽ:

- Đó là cảm tưởng của chị phải không?

- Hình như Phi không tin nó thật sự coi em như người nhà. Chị biết lúc trước nó không ưa em, nhưng tiếp xúc lâu ngày thì tình cảm sẽ khác đi chứ.

Cô ngừng lại, cười tủm tỉm:

- Với lại, nó cứ đứng ra xử chuyện của em hoài, không muốn quan tâm cũng không được. Em cứ gây hết rắc rối này đến rắc rối khác. Cả công ty đều phải nhớ đến, huống gì là nó.

Quý Phi thấy chuyện này không có gì đáng cười cả, và cô thoáng phật lòng:

- Chị cũng thấy em lộn xộn lắm phải không? Em có muốn như vậy, tại người ta chọc em trước chứ bộ.

Hạ Lan vẫn cười tinh quái:

- Thì đúng rồi, nhưng chọc người khác thì không có chuyện gì. Còn chọc đến em thì sấm sét nổi lên ầm ầm. Em khác người ta chỗ đó đó.

Thấy khuôn mặt bí xị của Quý Phi, cô thôi không cười nữa:

- Có thời gian tụi nó chọc chị với em là pê đê. Em mà biết chắc tụi nó chết với em.

Quý Phi kinh ngạc:

- Có chuyện đó nữa à?

Hạ Lan vội xua tay:

- Chỉ chọc chơi thôi, nhưng qua rồi. Đừng có để ý.

Quý Phi làu bàu:

- Mấy cái mỗ lăm chuyện.

- Dù sao em cũng nên về ở với mẹ, và có thái độ vô tư hơn, đừng là ba mẹ em khổ tâm vì em. Chừng nào tòa xử?

- Trong tuần này, có lẽ tuần sau em về nhà rồi. Ba mẹ thỏa thuận là ba sẽ đi chỗ khác, để nhà lại cho mẹ.

Cô ngừng lại cười buồn:

- Có lẽ sau đó, ba sẽ trở lại dì Chi. Em không biết nên buồn hay nên vui nữa.

Nói xong câu đó, cô chợt im lặng. Bây giờ cô nhận ra cô không muốn ba đến với dì Chi. Như thế thì đau lòng cho mẹ lắm.

Hạ Lan chợt lên tiếng:

- Em về nhà rồi, nếu Thiên Vũ đến tìm, chị có nên chỉ nhà em không?

- Thôi đừng. Em không thích phiền phức nữa đâu.

- Em thật sự không thích cậu ta à? không thích chút nào sao?

Quý Phi cười mơ màng:

- Bảo là không thì không đúng. Nhưng tự nhiên tối nay em phát hiện anh ta cũng hay hay. Nhưng em chỉ mến thôi. Nó rất rạch ròi. Dù em cũng muốn chọn anh ta cho xong. Anh Nghiêm làm em mệt mỏi.

- Chị nghĩ, nếu hấp tấp, coi chừng sẽ giống Trúc Hiền.

Quý Phi lắc đầu:

- Nói vậy là chị không hiểu em rồi.

Cô chợt nằm chuối xuống giường nhắm mắt lại như ngủ. Thật ra, cô đang không muốn nói chuyện. Hôm nay có nhiều chuyện xảy ra làm cô vừa mệt mỏi vừa hy vọng lại vừa muốn tránh né.

38. Chương 38

Quý Phi mang đĩa cơm ra phòng khách. Vừa ăn vừa xem Ti vi. Thỉnh thoảng, cô lại quay ra cửa ngóng ngóng. Nhưng ngoài sân vẫn hoàn toàn yên lặng.

Thời gian sau này, cuộc sống của cô rất tẻ nhạt. Hai mẹ con rất ít gặp nhau. Ngoài giờ đi làm ra, cô quanh quẩn ở nhà một mình. Còn mẹ thì đi ra ngoài suốt. Trước kia cũng thế, nhưng ít đi hơn. Không hiểu tại lúc trước cô không để ý, hay tại lúc này mẹ đi nhiều hơn.

Hết chương trình ca nhạc, cô đứng lên định đi ngủ, thì nghe tiếng xe ngoài sân. Cô vội đi ra cửa đứng đón.

Bà Quý mỉm cười khi thấy cô:

- Mẹ tưởng con ngủ rồi chứ. Sao hôm nay thức tới giờ này lặn?

- Tại ca nhạc hay quá, con ráng xem cho hết.

Hai mẹ con đi lên phòng. Quý Phi theo vào phòng mẹ. Cô ngồi lên giường, nhìn bà Quý ngồi thào nữ trang bên bàn phấn. Cô nhận ra mẹ có thêm bộ nữ trang mới, nhưng không có chút nào tò mò muốn xem nó.

Chợt nhiên cô nghĩ, giữa mẹ cô và dì Chi là hai tính cách đối lập một trời một vực. Cô thương mẹ, nhưng thâm tâm lại thích sự dịu dàng của dì Chi.

Trần Nghiêm làm con của mẹ thì thích hợp hơn. Anh ta luôn sống trong thù hận. Tính tình lạnh lùng, ít tình cảm, luôn làm chủ cảm xúc của mình, chứ không có tính mềm yếu của dì Chi.

Mãi suy nghĩ, Quý Phi không để ý mẹ cũng đang nhìn cô trong gương. Về mặt bà có cái gì đó thiếu tự nhiên. Một cử chỉ rất không hợp với phong cách đường hoàng của bà.

Bà suy nghĩ khá lâu, rồi rút trong giỏ một hộp nữ trang nhỏ, xoay qua phía Quý Phi.

- Bác Trực gọi cho con nè. Mở ra xem đi con.

Quý Phi thờ ơ cầm chiếc hộp và mở ra. Trong đó là sợi giây chuyền chạm trổ cầu kỳ. Nhìn là biết rất đắt tiền.

Lúc sau này, ông giám đốc của mẹ rất hay cho quà cô. Những món quà mà cô rất thích. Ban đầu cô không để ý, nhưng dần dần cô đoán có sự cố vấn của mẹ. Bởi vì làm sao ông ta biết được cô thích cái gì.

Bà Quý nhìn về thờ ơ của cô và cười một cách thiếu tự nhiên:

- Đẹp không con?

- Dạ đẹp.

- Bác ấy đi Nhật về, mua cho con đó. Con đeo vào thử xem. Mai mốt đeo luôn cho bác ấy vui.

Quý Phi ngồi yên cho bà tháo sợi dây cũ, choàng chiếc mới vào cổ cô. Cô chẳng thích gì loại nữ trang nổi cộm này, nhưng không nói ra vì sợ mẹ không vui.

Bà Quý vuốt sợi dây một lát, rồi nhìn cô dò hỏi:

- Con không thích phải không?

Rồi cô ngồi im. Bà Quý cũng im lặng một lát, rồi nói rất khẽ:

- Con nghĩ thế nào về bác Trực, Phi?

- Con không nghĩ gì cả. Sao tự nhiên mẹ hỏi vậy?

Vừa nói, Quý Phi vừa nhìn mẹ. Đã rất nhiều lần bà hỏi cô câu này. Và lần nào cô cũng trả lời như vậy. Nhưng lần này bà có vẻ muốn nói thành chuyện nghiêm chỉnh.

Và bà vào đề rành rọt:

- Mẹ với ba không còn sống chung nữa. Ba rồi sẽ sống với dì Chi đó. Còn mẹ thì cũng không thể cô đơn với tuổi già. Nếu như mẹ đi bước nữa với bác Trực, con có giận mẹ không?

Quý Phi ngồi lặng câm. Không biết là mình đang ngạc nhiên hay đau đớn. Cô vụt hiểu rằng tối nay mẹ đã chuẩn bị sẵn để nói chuyện này với cô.

- Con có đồng ý không Phi?

- Con ...

- Dù thế nào đi nữa, thì mẹ vẫn thương con, nhưng không ai có thể thay thế được con. Mẹ thương con đến mức đã chịu đựng ba con suốt thời tuổi trẻ của mẹ. Bây giờ mẹ chỉ xin con, đừng từ chối nếu mẹ cho con một gia đình mới. Con suy nghĩ đi.

Quý Phi cười buồn rầu:

- Con không có gì suy nghĩ mẹ ạ. Con đồng ý ngay mà.

Bà Quý có vẻ hơi bất ngờ. Vốn đã chuẩn bị từ lâu bà đã nghĩ đến chuyện Quý Phi phản đối dữ dội. Hoặc khóc như trước kia, không ngờ cô cư xử trầm tĩnh và chững chạc như vậy.

Bà nói đều đều như thuyết phục cho cô yên tâm.

- Bác Trục cũng có cuộc sống bất hạnh như mẹ. Vợ bác ấy bệnh tật triền miên. Bây giờ bà ấy chết rồi, cả mẹ và bác ấy đều không phải vướng bận gì cả.

Quý Phi ngược lên nhìn mẹ, rồi lại cúi xuống. Như hiểu ý cô, bà nói thêm:

- Tất nhiên là mẹ còn có con. Nhưng con bác Trục thì có gia đình riêng rồi. Sau khi mẹ kết hôn, con vẫn cứ sống chung với mẹ, mẹ vẫn có thể săn sóc con như trước kia.

Quý Phi lắc đầu:

- Con lớn rồi, mẹ đừng bị vướng bận con nữa.

- Nhưng mẹ không muốn con có tâm lý hụt hẫng. Con vẫn có mẹ bên cạnh mà.

- Bao giờ tổ chức cưới hả mẹ?

Bà Quý có vẻ gượng vì câu hỏi của cô. Bà lắc đầu:

- Chỉ là một buổi tiệc nhỏ để hợp thức hóa quan hệ. Mẹ đâu còn trẻ để đám cưới như người khác.

- Mẹ cứ tổ chức đi. Con không phản đối gì cả. Dù sao thì mẹ vẫn phải sống cho mẹ, con không thể bắt ba mẹ hy sinh cho con mãi được.

Bà Quý không nói gì, nhưng bỗng bà đứng dậy, ôm cô vào lòng:

- Con lớn thật rồi, Phi ạ. Con không còn như trước kia nữa Mẹ sung sướng quá.

Quý Phi ngồi yên, nhưng trong cô là nỗi buồn ngập lòng. Trong chưa đầy một năm, gia đình đã ly tán một cách nhẹ tênh như đã chuẩn bị từ mười năm trước. Rồi giờ đây thì cô không giữ được cả ba lần mẹ.

Cô không nói gì với mẹ, nhưng hôm sau vào công ty, đến giờ nghỉ, cô kéo Hạ Lan ra một góc, khóc một trận tới bữa ...

39. Chương 39

Một tháng sau, bà Quý và ông giám đốc tổ chức một tiệc cưới nhỏ chỉ có những người trong gia đình và vài người bạn thân. Quý Phi dự một cách bình thản, ngoan ngoãn như đứa bé. Chính vẻ nhẵn nhụi đó làm cô có phong cách dễ thương rất ấn tượng. Đến nỗi khách khứa chú ý đến cô nhiều hơn cả hai nhân vật chính.

Và đến khi xong buổi tiệc, khi ba mới của cô còn lo tiễn khách, cô đã theo mẹ vào phòng thay đồ. Vừa giúp bà thu dọn, cô vừa nói hết sức bình tĩnh:

- Ngày mai mẹ dọn về nhà mới với dựng một mình mẹ nhé. Con sẽ không đến ở đó với mẹ, mà đến ở nhà ba. Con ...

Nhưng không đợi cô nói hết câu, bà Quý bàng hoàng ngắt lời cô:

- Tại sao con đổi ý như vậy?

Quý Phi nói nhỏ:

- Lúc trước con biết con sẽ không đến ở chung với mẹ. Nhưng con sợ nói ra mẹ sẽ phân vân. Bây giờ mọi chuyện đâu vào đó rồi, mẹ sẽ yên ổn rồi, con không muốn làm phiền mẹ nữa.

Bà Quý gần như ngã xuống ghế, khuôn mặt tái đi:

- Con giải quyết ngấm ngầm như vậy sao, con chủ động quyết định mà không cho mẹ có dịp để bàn bạc với con, thật là ...

Bà nghẹn lại, không nói được nữa. Bây giờ chính Quý Phi làm bà bị sốc dữ dội. Dù cố trấn tĩnh, bà vẫn khóc sục sịt:

- Con không còn thương mẹ sao, Quý Phi?

Quý Phi bậm môi, trả lời lạnh lẽ:

- Con nghĩ, thương mẹ có nghĩa là đừng làm mẹ vướng víu, chứ không phải quẩn chân mẹ như trước kia nữa. Con lớn rồi, và bây giờ bổn phận của con là phải ở với ba, để cho mẹ được thoải mái.

- Con làm mẹ bị dẫn vật, chứ không thoải mái như con tưởng. Mẹ muốn lúc nào cũng giữ con bên mình, ngay cả lúc con có chồng. Vậy mà con ...

Quý Phi cũng khóc thút thít:

- Thôi mẹ à! Con lớn rồi, tự lo cho mình được rồi. Mà mẹ cũng đừng lấn cấn chuyện của con, coi chừng bác Trục không vui. Đừng bàn bạc gì nữa mẹ ạ.

Lúc đó, có tiếng chân ông Trục đi lên. Hai mẹ con vội chùi nước mắt. Quý Phi vội đi ra trước khi ông vào phòng. Cô gặp ông ở gần cầu thang. Ông nhìn cô một cách âu yếm:

- Xong chưa con gái? Mẹ con đâu rồi?

- Dạ, mẹ con còn ở trong phòng, để con về trước dọn dẹp nhà cửa. Bạn con chờ con dưới kia.

Rồi cô lách qua ông, chạy xuống cầu thang. Ông Trục đi theo đến lan can, nói vọng xuống:

- Bảo bạn bè về trước đi con. Lát nữa con về sau với mẹ. Dượng đưa hai mẹ con đi ăn. Từ tối tới giờ chắc con không ăn được cái gì đâu.

Quý Phi vội lắc đầu:

- Dạ, thôi dượng ạ.

Rồi cô chạy biến xuống đường. Thật ra, cô không có bạn bè gì chờ. Chỉ là một cái cớ để tránh mặt ba mới. Cô biết ông ấy không ghét mình, thậm chí có thể thương. Nhưng tim cô còn đầy buồn khổ vì sự mất mát, không ai có thể thay thế được ba mình. Cô không thể tiếp nhận người khác được.

Quý Phi đi dọc theo lề đường. Tối nay, cô cảm thấy cô đơn ghê gớm. Cô đứng lại định đón taxi đến nhà Hạ Lan, nhưng trong khi còn chờ, thì một chiếc xe dừng lại trước mặt cô. Quý Phi nghiêng đầu xuống nhìn, cô thấy Trần Nghiêm. Anh nghiêng người tới mở cửa cho cô.

- Lên đi, tôi đưa về.

Quý Phi ngồi vào trong, đóng cửa lại. Trần Nghiêm vẫn không cho xe chạy, anh quay qua Quý Phi:

- Cô định đón xe à? Sao cô về một mình vậy?

- Tại tôi muốn vậy.

Trần Nghiêm không hỏi nữa. Anh im lặng lái xe. Quý Phi chống tay lên thành cửa, áp mặt nhìn ra ngoài đường, dáng điệu cô buồn đến nỗi Trần Nghiêm phải nhìn cô mấy lần. Rồi anh lại lên tiếng:

- Tiệc xong rồi phải không?

- Sao anh biết? – Cô hỏi mà vẫn không quay lại.

Trần Nghiêm không trả lời thẳng, chỉ hỏi tiếp:

- Cô không nên có thái độ tránh né như vậy. Đừng làm mẹ cô khó xử. Đúng ra cô nên về với mẹ cô.

Quý Phi lặng lẽ cười một mình, nhưng vẫn không nói gì. Cử chỉ của cô làm Trần Nghiêm lại phải quay qua nhìn lần nữa, và lập lại:

- Cô không nên như vậy, cô đã từng nói không cần đến ba mẹ, bây giờ phải cứng rắn lên chứ.

- Nhưng tôi có làm gì đâu. Tối nay tôi đã phụ với mẹ, đã không có cử chỉ nào làm mẹ tôi buồn.

- Nhưng đến giờ cuối cô lại thế này, sao không ráng làm cho hết bổn phận của mình?

- Tôi không làm nổi. Lúc nãy dưỡng ấu bảo đưa mẹ với tôi đi ăn. Nhưng tôi không thể ở gần họ lúc này.

- Vậy bây giờ cô muốn đi đâu?

- Tôi muốn tới nhà chị Lan.

Trần Nghiêm lắc đầu, giọng cứng rắn:

- Không được.

- Sao lại không được, tối nay ... tối nay, tôi buồn lắm, anh biết không? Không có chị ấy, tôi sẽ càng cô đơn hơn.

Trần Nghiêm không trả lời, anh lặng lẽ rẽ qua một con đường khác, rồi dừng lại trước một quán cà phê. Quý Phi nhìn vào quán, rồi quay qua nhìn anh. Cô chưa kịp hỏi thì anh lên tiếng:

- Vào đây nói chuyện, hết buồn rồi thì về nhà, đừng đi đâu nữa cả.

Anh xuống xe, đi vòng qua bên Quý Phi, cô vẫn ngồi yên một cách thụ động. Buồn chán, anh bèn mở cửa, chìa tay ra:

- Xuống xe đi.

Quý Phi lưỡng lự đặt tay vào tay Trần Nghiêm, và trong lúc này, cái nắm tay của anh như nâng đỡ, làm cho cô thấy bên cạnh mình còn có một người chia sẻ. Hơn cả sự yên ổn nếu có Hạ Lan.

Đứng trong thang máy, Trần Nghiêm quay lại phía đối diện, nhìn cô một cách tình cảm hơn. Cái nhìn mà trước đây, Quý Phi chưa bao giờ thấy. Và mặc dù đang buồn, cô vẫn nhớ lại ánh mắt lạnh lùng đầy ác cảm trước kia. Bất giác, cô hơi lùi lại.

Trần Nghiêm vẫn không rời mắt khỏi cô:

- Cô làm sao vậy?

Quý Phi lắc đầu không trả lời. Nhìn thấy thang máy mở cửa, cô bèn bước ra trước. Trần Nghiêm bỏ qua cử chỉ tránh né đó, anh ra hiệu cho cô rẽ về bên phải:

- Đi lối này sẽ lên sân thượng đó. Cô đã tới đây lần nào chưa?

- Chưa.

Trần Nghiêm không hỏi nữa, anh đưa Quý Phi lên lối qua dãy bàn. Đến một bàn trống ở phía trong góc tường. Thấy cô nhìn quanh. Anh nói như giải thích:

- Nếu còn bàn ở phía ngoài, cô có thể nhìn xuống đường, cũng hay lắm. Cô uống gì?

- Cà phê đen.

- Sao?

- Tôi muốn uống cà phê.

Trần Nghiêm lắc đầu:

- Giờ này uống cà phê, cô sẽ thức suốt đêm, dù sao sáng mai cô vẫn phải đi làm.

Và anh gọi cho Quý Phi ly cam vắt, còn mình thì một phin cà phê.

Gọi nước xong, anh xoay người hẳn về phía cô. Trở lại câu chuyện lúc này:

- Rồi cô định sẽ thế nào nữa?

- Anh muốn hỏi chuyện của nhà tôi?

Trần Nghiêm nhìn cô, im lặng gật đầu. Cô chợt nhìn tránh đi chỗ khác.

- Có lẽ tôi sẽ sống một mình.

- Cô muốn né tránh hạnh phúc của mẹ cô?

- Tôi ích kỷ phải không?

- Tôi không cho đó là ích kỷ, nhưng thay vì như vậy, sao không về nhà ba cô?

Quý Phi cười tư lự:

- Tôi muốn cả ba và mẹ đều không vướng bận tôi. Ba tôi ... ba tôi sẽ có ...

Nói đến đó, cô im bật. Hiểu ra mình không nên nói chuyện đó trước mặt Trần Nghiêm. Nhưng anh thần nhiên:

- Cô nghĩ ba cô sẽ trở lại tìm mẹ tôi?

Quý Phi quay chỗ khác để tránh phải trả lời. Và thật đột ngột, Trần Nghiêm kéo mặt cô lại:

- Cứ nhìn thẳng vấn đề, đừng né tránh như vậy.

Quý Phi miễn cưỡng ngược lên nhìn anh, nhưng rồi cô lại nhìn xuống:

- Đừng nói chuyện đó. Tôi không muốn phải ... tôi không muốn xen vào chuyện người lớn. Nhất là phải nói chuyện này với anh. Thôi đi.

Trần Nghiêm im lặng lấy thuốc ra hút. Nhìn anh có vẻ khó hiểu, nhất là khi nhắc đến ông Huỳnh.

Quý Phi chống cằm nhìn xuống ly nước, vẻ mặt đăm chiêu:

- Lúc này khi đi một mình ngoài đường, tôi lại có ý nghĩ hối hận. Nếu tôi nghe lời anh từ lúc đầu ... Và nếu tôi nghĩ làm từ lúc đầu, có lẽ bây giờ tôi vẫn sống yên ổn.

Trần Nghiêm cười nhếch môi:

- Chuyện gì đã qua thì đừng nên hối hận, tôi ngạc nhiên là đến lúc này cô vẫn không nhận ra.

Quý Phi hơi ngược lên:

- Nhận ra cái gì?

- Cho dù cô không biết, cho dù cô không làm điều gì, thì rồi mẹ cô cũng sẽ bức phá. Chuyện phát hiện cô qua lại với mẹ tôi chỉ là một lý do nhỏ. Không có nó, mẹ cô vẫn sẽ cứ ly dị. Bởi vì người vợ Ông ấy đã chết.

Im lặng giây lát, anh nhận xét:

- Tôi nghĩ cô đã trưởng thành hơn, thế mà cô cứ vẫn mãi là một đứa bé.

Quý Phi hơi giận, cô bèn lặng thinh để trả lời. Cử chỉ đó không hề làm Trần Nghiêm hối hận. Giọng anh vẫn thản nhiên:

- Cô nên đến với ba cô đi. Như vậy vẫn hay hơn là có một mình.

- Tôi muốn đến với chị Lan.

- Chị ấy không phải là người trong gia đình cô. Tôi thấy cô vẫn còn cần cha mẹ lắm, không giống như những người cùng trang lứa với cô.

- Thôi, đừng nói chuyện đó nữa.

- Và cô cũng không nên né tránh sự thật.

Quý Phi chống cằm nhìn xuống ly nước, lặng lẽ nghĩ về hoàn cảnh của mình. Lúc này, người cô cần là Hạ Lan. Nhưng Trần Nghiêm lại bảo cô đến sống với ba cô. Cô biết anh luôn làm những chuyện đúng. Và vì vậy cô trở nên phân vân.

Bỗng nhiên cô thềm được chúi vào lòng Trần Nghiêm, được nghe anh an ủi và bảo rằng cô không mất mát gì cả. Rằng cô vẫn rất yên ổn như cuộc sống không có gì thay đổi.

Nhưng Trần Nghiêm không phải mẫu người tình cảm để có những cử chỉ dịu dàng đó. Anh chỉ tác động đến lý trí của cô. Bắt cô phải mạnh mẽ, trong khi lúc này cô thật yếu đuối.

Tại sao cô lại yêu mãi con người lạnh lùng như tảng băng này chứ?

Quý Phi ngồi suy nghĩ hết chuyện này đến chuyện khác. Trần Nghiêm cũng im lặng hút thuốc. Tối nay, Quý Phi đang buồn, nếu không có tâm trạng bất ổn, hẳn cô sẽ có thể nhận ra vẻ khác biệt ở anh.

Chợt cô đưa mắt nhìn qua bàn bên trái, cách cô một bàn. Trúc Hiền đang ngồi đó với một người bạn. Có lẽ đã ngồi lâu lắm, nhưng cô không thấy. Và nhìn dáng điệu của Trúc Hiền, Quý Phi biết cô đã thấy hai người.

Cô đưa mắt nhìn Trần Nghiêm. Ánh mắt lạ lùng của cô làm anh phải chú ý:

- Có chuyện gì vậy?

- Trúc Hiền đang ở bên kia, có lẽ tôi nên qua đó một chút.

- Tùy cô.

40. Chương 40

Quý Phi chuẩn bị đứng lên, nhưng vừa lúc đó, bàn kia cũng đã đứng dậy về. Thế là cô ngồi lại, tư lự nhìn theo.

Khi ngược lên, cô chợt thấy Trần Nghiêm nhìn cô đắm đắm. Cái nhìn rất khó hiểu. Khiến cô không phân tích nổi. Ngay cả khi thấy cô lúng túng, anh vẫn không rời mắt đi nơi khác.

Quý Phi thoáng ngần ngừ, rồi buộc lòng phải lên tiếng:

- Có phải ... có phải anh đang nghĩ tới Trúc Hiền không?

- Không.

- Tôi tưởng ... thật ra lâu lắm rồi, tôi muốn giải thích một chuyện với anh, nhưng không có dịp.

- Chuyện gì?

- Thật ra lúc cổ quen với hai người, tôi có biết, chúng tôi là bạn thân mà.

- Tôi biết chuyện đó, Trúc Hiền hay nói với tôi rằng bất cứ chuyện gì cổ cũng kể với cô. Kể cả chuyện tình cảm.

Quý Phi thật sự bối rối, thật khó thanh minh. Khi sự thật là cô đã không đứng về phía anh. Cô liếm môi:

- Tôi không nói với anh, không phải vì tôi ghét ... mà thật ra tôi cũng không có ý định trả thù đâu. Chỉ có điều ... chúng tôi là bạn.

- Ừ.

- Chị Đông có bảo tôi nói với anh, nhưng ...

Trần Nghiêm khoát tay:

- Tôi hiểu rồi. Không cần phải giải thích.

- Anh không bắt măn tôi chứ. Sau này nghĩ lại, tôi thấy rất may là anh đã biết. Nếu không, tôi đã hại anh một cách gián tiếp.

Trần Nghiêm lắc đầu một cách dứt khoát:

- Đừng nhắc nữa. Tôi không quan tâm nhiều lắm đâu.

Quý Phi cười khê:

- Anh thật sung sướng, có thể quên hay nhớ một người tùy theo ý muốn.

- Cô nghĩ như vậy?

- Tôi thấy trước mắt, chứ không phải nghĩ.

Trần Nghiêm cười một mình, anh nghiêng người tới dụi mũi thuốc. Quý Phi chờ anh nói một cái gì đó giải thích, nhưng cô chỉ thấy sự lặng thinh khó hiểu.

Anh là người chỉ nói những gì cần thiết. Vậy ngoài những cái đó ra, trong lòng anh có cảm xúc nào khác không? Con trai nói nhiều như Thiên Vũ đôi lúc có vẻ đàn bà. Nhưng quá ít nói liệu có làm người ta thoải mái không.

Không hiểu Trần Nghiêm nghĩ gì, khi anh cứ đề cập đến tình trạng hiện tại mà cô đang tránh nói. Anh nhắc lại bằng giọng điệu bình thản:

- Tối nay, cô sẽ về đâu?

Quý Phi hơi nhăn mặt:

- Sao anh cứ nói chuyện đó hoài vậy?

- Vì đến giờ cô phải về nhà, không thể đi khuya hơn nữa.

- Tôi không thể ở lại thêm một chút sao? Có một chỗ để trốn lúc này, anh biết tôi cần lắm không?

Và không đợi Trần Nghiêm phản ứng, cô nói luôn:

- Anh về trước đi. Lát nữa tôi sẽ đón taxi về.

Trần Nghiêm không nói gì, chỉ lấy máy ra đưa cô:

- Gọi về nói với mẹ cô một tiếng đi. Rồi muốn ở lại bao nhiêu tùy thích.

- Tôi có máy.

Rồi cô loay hoay mở xác tay ra tìm. Nhưng tìm mãi không thấy nó đâu. Cô còn đang hoang mang thì anh lên tiếng:

- Máy của cô đó. Lúc này cô đã làm rớt ở thang máy.

- Sao? Tôi làm rớt à? Sao tôi không biết?

Trần Nghiêm khẽ nhún vai, không trả lời, chỉ khoát tay như nhắc “gọi đi”. Rồi anh đứng dậy, đi về phía lan can đứng đợi.

Một lát sau, anh quay lại, vẫn là đề tài cũ:

- Cô nên đến ở với ba cô. Bỏ tư tưởng sống một mình đi.

“Lại bắt mình nghĩ về chuyện đó”. Quý Phi thở dài rồi nhìn anh chăm chú:

- Lại thật đấy. Sao anh lại quan tâm chuyện gia đình tôi quá vậy?

- Tôi không muốn cô hoang mang, dù cô không thể vui vẻ, thì cũng đừng bi quan quá mức.

- Vậy ư? Thế mà tôi nghĩ anh rất ghét gia đình tôi.

- Đừng quan tâm xem tôi nghĩ gì, mà nên làm theo cái đúng. Tóm lại, cô nên về ở với ba cô.

Quý Phi suy nghĩ một chút rồi hỏi:

- Có phải chị Lan phiền vì bạn trai tôi đến tìm tôi không? Nhưng chị ấy không tiện nói, nên nhờ anh nói giùm.

- Cô có bạn trai rồi à?

- Không nhiều, chỉ một người thôi. Thiên Vũ đấy. Có phải chị Lan không thích anh ấy không?

- Tôi không biết chị ấy nghĩ gì, nhưng cô đừng có suy luận lung tung. Chị Lan không hẹp hòi như vậy.

- Vậy thì tại sao anh cứ bảo tôi đừng đến nhà chị ấy?

Trần Nghiêm nhìn cô chăm chú:

- Cô không hiểu ra vấn đề sao, Quý Phi?

- Vấn đề là tôi không muốn làm ba mẹ vương vীu nữa. Tôi lớn rồi.

- Không, cô không là một cô bé không biết giải quyết chuyện của mình. Hãy để tôi giải quyết thay cô. Người ngoài cuộc bao giờ cũng sáng suốt hơn.

Quý Phi phật ý:

- Tôi không còn con nít, tôi đủ sức đối diện với vấn đề của tôi. Và tôi sẽ làm những gì tôi cho là đúng.

- Đúng à? Đúng thế nào được khi bỏ nhà mình để sống với người ngoài. Cô nghĩ gì vậy?

- Tôi đã nói rồi.

- Lý do đó không vững chút nào.

- Anh không hiểu sao? Ba tôi rất cần mẹ anh. Anh không biết hay là không muốn biết như vậy?

- Cô nghĩ cái gì vậy? – Trần Nghiêm lập lại.

- Tôi nghĩ anh ghét ba tôi. Và không muốn trở thành người trong gia đình với ba tôi. Anh là người không biết tha thứ.

Trần Nghiêm khẽ vuốt sống mũi, hình như anh đang tự trấn tĩnh mình, rồi nói trầm tĩnh:

- Cô hãy hiểu biết một chút đi. Vấn đề không phải tôi muốn hay không muốn, mà là mọi chuyện đã thay đổi. Không phải những gì ba cô và mẹ tôi muốn trước đây đều là ý muốn của hiện tại.

- Sao anh biết? Làm sao anh biết được người khác nghĩ gì. Ba tôi bây giờ không còn vướng bận gia đình. Vì vậy, không có lý do gì để không thực hiện ý muốn.

- Đó là ước mơ của mười mấy năm trước. Bây giờ muộn rồi.

Quý Phi nhìn anh hơi lâu, rồi buông một câu phán xét:

- Anh thật là ích kỷ.

Cô thấy Trần Nghiêm quay đầu chỗ khác. Và cứ im lặng nhìn vào một điểm. Khá lâu sau, anh quay lại:

- Về chưa?

Quý Phi bướng bỉnh:

- Anh về trước đi.

Lần này thì Trần Nghiêm thật sự không nói nữa. Anh xoay người ngồi nghiêng về phía ngoài. Nhìn xuống đường và không hề quay lại nhìn cô.

Quý Phi hơi hối hận. Nhưng cố tỏ ra bất cần. Cô biết Trần Nghiêp rất bực. Bực vì cô không chịu hiểu vấn đề. Đã vậy, lại còn kình chống. Và cô rất ngạc nhiên tại sao anh không chịu về. Lý do nào làm anh kiên nhẫn như vậy? Thật sự cô không hiểu nổi tại sao như vậy.

Cảm thấy mình quả thật đã khó ưa, cô cũng muốn làm cái gì đó tỏ ra dễ thương một chút. Nhưng có một cái gì đó như tâm trạng nổi loạn, làm cô không buồn nhúc nhích.

Cuối cùng đến khi cả sân thượng chỉ còn mỗi bàn hai người, Trần Nghiêp quay lại:

- Về chưa?

- Về.

Anh đứng lên, bước ra trước. Quý Phi lẻo đẻo theo sau. Khi đứng trong thang máy, cô lùi lại phía sau anh, lên nhìn đồng hồ và giật mình vì đã quá khuya như vậy.

41. Chương 41

Hạ Lan chạy ra mở cửa. Cô ngạc nhiên khi nhận ra khách là dì Chi. Bà bước vào, vừa ngồi xuống vừa nhìn vào trong.

- Quý Phi đâu rồi con?

- Nó mới ra ngoài dì ạ. Chắc là đi mua sắm gì đó.

Cô đặt ly nước trước mặt bà.

- Dì qua thăm nó hả?

- Dì định nói chuyện với nó.

- Chuyện gì vậy dì? Con biết được không?

- Thì cũng chuyện chỗ ở của nó thôi.

Hạ Lan mỉm cười:

- Hình như nhà dì với nhà Quý Phi mắc nợ nhau. Bây giờ dì lại quan tâm lo cho nó. Con nhỏ cũng sướng thật.

Dì Chi thở dài:

- Nhưng nó có vẻ không hiểu. Thằng Nghiêm đã bảo nó về sống với ba, nhưng con bé lại không chịu. Ai đời có cha mẹ mà lại sống với bạn bè chứ.

Hạ Lan mỉm cười:

- Nó ở đây cũng vui, tính nó không làm ai khó chịu cả. Có nó dù sao vẫn hơn con chỉ ở một mình.

- Nhưng chỉ là tạm thời thôi. Còn ba nó nữa, sao lại không ở với ba mình chứ.

Hạ Lan đùa đùa:

- Thì nó cứ ở đây, chừng nào thành con dâu dì thì về nhà dì luôn, dọn tới dọn lui chi cho mất công. Xem ra thằng Nghiêm càng ngày càng lo cho nó, chuyện đó trước sau gì cũng xảy ra thôi.

Bà Chi cười nhẹ nhàng:

- Dì cũng mong như vậy.

- Nhưng bây giờ thì con bé không nghĩ gì đâu. Nó vẫn còn ấn tượng là thằng Nghiêm không ưa nó. Mà thằng ấy thì cũng không chịu thể hiện. Kín đáo quá ai mà hiểu cho được.

- Cái gì cũng từ từ con à. Thật ra, tiếp xúc lâu với nhau thì từ từ cũng hiểu hết tính nết nhau. Nó thương con bé lắm đấy. Thành kiến rồi cũng phải hết chứ.

- Nhưng không nói ra, coi chừng bị mất đấy. Dì biết có thằng ca sĩ đang đeo đuổi con bé không?

- Biết chứ.

- Thằng Nghiêm nói với dì à?

- Ừ.

Hạ Lan chép miệng:

- Thằng nhỏ đó cứ tới hoài, nước chảy riết đá phải mòn thôi, sợ là ...

- Vì vậy nên dì phải ngăn chặn trước. Dì muốn tìm hiểu ý con bé, rồi mới nói chuyện với thằng Nghiêm.

Hạ Lan trở lại bồn phen của chủ nhà.

- Tối nay dì ở lại chơi nhé. Để con chuẩn bị thêm cơm. Hay là gọi thằng Nghiêm tới luôn cho vui.

Bà Chi khoát tay:

- Thôi, bày biện mất công lắm. Dì nói chuyện xong với nó rồi về, để hôm nào khác đi.

Hạ Lan cũng không mời thêm. Cô ngồi tiếp bà Chi một lúc thì Quý Phi về. Trên tay cô là một chồng sách. Thấy người khách, Quý Phi hơi khựng lại ngạc nhiên kêu khẽ:

- Dì Chi!

Cô không nhớ đến chuyện phải chào hỏi. Vì hãy còn ngỡ ngàng, không quen ngay được. Lâu rồi, cô không gặp và cũng không nghĩ sẽ gặp lại bà. Tưởng như bà đã thuộc về quá khứ xa xăm. Vì vậy, bây giờ gặp lại, cô không cho đó là bình thường.

Cả Hạ Lan cũng hơi lạ về cử chỉ của Quý Phi. Cô bèn đứng lên, nói như nhắc:

- Dì Chi chờ em này giờ.

Rồi cô quay qua bà Chi:

- Dì ở nhà chơi, con ra ngoài một chút.

Quý Phi đợi Hạ Lan đi rồi, cô đến ngồi xuống ghế, nhỏ nhẹ:

- Dì chờ con lâu không ạ?

- Cũng không lâu lắm đâu. Lâu quá mới gặp con. Con cũng vẫn vậy, dì cũng mừng.

Quý Phi đưa mắt nhìn bà, cô nghĩ chắc bà cho rằng cô sẽ gầy đi, hoặc xuống sắc vì buồn khổ chuyện gia đình. Rồi cô lại nhớ cái lần bà gởi thuốc đến cô, tự nhiên cô có cảm giác gần gũi dễ chịu. Chứ không dị ứng như với ông Trục.

Bà Chi nhìn cô một lát, rồi đi thẳng vào vấn đề.

- Về nhà mình ở đi con. Ở với bạn bè cũng vui đó nhưng sao bằng nhà mình chứ, sao lại để ba con sống một mình như vậy.

Quý Phi hơi bị bất ngờ, nên không biết nói sao. Cô chỉ dạ nhỏ một tiếng rồi lặng im.

Thật là kỳ lạ. Không biết hai gia đình nợ nần từ kiếp nào mà cứ vướng víu không dứt ra được. Cô không ngờ chuyện của mình làm bà và Trần Nghiêm quan tâm quá giới hạn như vậy.

Bà Chi nói tiếp:

- Con cứ nghĩ mình làm cha mẹ vương chân. Với mẹ con thì đúng, nhưng với cha thì không đúng đâu. Từ đây đến cuối đời, người mà ông ấy cần và chỉ có thể có là con thôi.

Quý Phi ngẩng lên:

- Không, con nghĩ ba con ...

Bà Chi khoát tay:

- Đó là ý nghĩ của con. Bây giờ cả ba con và dì đều không giống như xưa. Tình cảm tuổi trẻ qua rồi, chỉ còn là chỗ bạn bè lâu năm. Dì không đủ kiên nhẫn xây dựng lại, cả ba con cũng vậy.

Quý Phi thở dài:

- Con thấy... hình như con không hiểu được ý nghĩ của người lớn.

- Bởi vì con còn trẻ quá.

“Sao anh Nghiêm lại thấy”. Quý Phi nghĩ thầm, nhưng không dám nói ra điều đó. Cô không dám nói thật với bà là cô luôn hoài nghi anh.

Bà Chi không hiểu ý nghĩ của cô, bà nhìn cô bằng cái nhìn của một người mẹ. Thông cảm và dịu dàng.

- Thật ra, con không mất mát như con nghĩ. Con còn ba mẹ, con, còn dì, và cả anh Nghiêm con nữa.

Quý Phi ngơ ngẩn nhìn bà, cố tìm hiểu ý nghĩa câu nói cuối cùng. Bà Chi cũng mỉm cười với cô, nhưng

không nói gì thêm nữa. Những gì tốt đẹp rồi tự nó sẽ đến. Bà nói thẳng đôi khi lại không còn đẹp nữa.

42. Chương 42

Quý Phi đang ở dưới cảng thì thấy Hạ Lan tắt tả đi xuống. Về mặt hơ hải đến nỗi ai cũng phải quay lại nhìn. Quý Phi đi về phía cô, chưa kịp lên tiếng thì Hạ Lan đã nói trước:

- Em lên phòng giám đốc ngay đi. Có chuyện nữa rồi. Chú Hoàng đang giận lắm, quá tháo um sùm luôn.

Quý Phi tháo găng tay ra, thấy xuống bàn, rồi đi theo Hạ Lan. Cô cũng đâm lo theo:

- Có chuyện gì vậy chị? Quát tháo ai?

- Em đó.

Quý Phi nhú mày suy nghĩ:

- Là em hả? Nhưng em đâu có gây ra chuyện gì đâu.

- Khách hàng gọi điện thoại khiếu nại giám đốc, nguyên lô hàng xuất sang đó điều bị hư. Đúng hơn là tôm bị bơm aga. Họ làm dữ lắm, đòi cắt hợp đồng với công ty luôn. Quy ra trách nhiệm là em đó. Vì lô hàng đó là em nhập.

Quý Phi chợt đứng lại, mặt tái nhợt:

- Sao đến nỗi như vậy lận? Em không biết. Tại sao kỳ vậy? Chẳng lẽ họ qua mặt em?

- Chị cũng không biết nữa. Nhưng giám đốc giận lắm. Nãy giờ tụi chị im re không dám hó hé. Chị nghĩ em sẽ bị kỷ luật đấy. Chuyện này không đơn giản đâu.

“Đây đúng là sự cố ngoài sự tưởng tượng của mình”. Và Quý Phi thấy sợ tái người. Tay cô lạnh ngắt. đến nỗi Hạ Lan phải kêu lên:

- Sao tay em lạnh quá vậy?

- Em sợ quá chị ạ.

- Đừng sợ. Để chị vô đó với em. Mà chú ấy cứng em lắm, chắc không sao đâu.

- Nhưng đây là chuyện nghiêm trọng, như thế là mất uy tín của công ty.

Cô không nói được gì vì quá sợ. Và im lặng suốt cho đến lúc lên phòng giám đốc. Hạ Lan đẩy cửa cho cô, rồi cũng đi vô theo. Vừa thấy cô, giám đốc Phú Hoàng đã quát lên:

- Cô làm ăn kiểu gì vậy hả?

Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần, Quý Phi vẫn giật bắn mình. Cô đứng im như pho tượng. Ông giám đốc vẫn quát còn lớn tiếng hơn lúc này:

- Trong công ty, cô là người lộn xộn nhất, nay gây ra chuyện này, mai gây ra chuyện khác. Hết gây rối nội bộ rồi lại làm mất khách hàng.

Ông đập tay xuống bàn cái rầm:

- Cô làm ăn kiểu gì vậy?

Quý Phi ngẩng đầu lên, mở lớn mắt nhìn ông, lắp bắp:

- Con biết con có lỗi là sơ xuất trong công việc. Nhưng còn ... nhưng còn chuyện gây rối nội bộ ... là không có. Người khác gây trước, con chỉ phản ứng thôi.

Hạ Lan hết hồn nhìn qua cô. Đến nước này, mà còn dám cãi. Dù biết là nói đúng, nhưng không nên đánh chính lúc này. Giám đốc đang giận, nói gì lại không được. Thật là khờ khạo quá.

Quả nhiên, giám đốc Phú Hoàng giận điên cả người.

- Cô còn dám cãi hả? Cô quen thói cãi lệnh rồi phải không?

Quý Phi vẫn nhìn sững ông. Sợ run nhưng vẫn còn âm ức vì bị nói oan. Cô định phản đối tiếp, nhưng Hạ Lan đã luồn tay sau lưng, bấm cô một cái như ra hiệu. Thế là cô đứng im.

Giám đốc vẫn đỏ bừng mặt, tiếp tục quát tháo:

- Để bọn thương lái qua mặt cả lô hàng mà cũng không biết. Cô làm việc kiểu gì vậy? Đầu óc để ở đâu hả? Hay là cô ăn chia với bọn họ?

- Không có. – Quý Phi kêu lên.

- Câm ngay! Cô có biết cô làm mất uy tín cả công ty không? Mất một hợp đồng cô có đền nổi không? Cô nghỉ việc đi.

Quý Phi chột bum miệng, bật lên khóc. Rồi bất chợt quay người chạy ra ngoài.

Cô làm cả giám đốc lẫn Hạ Lan đều bị bất ngờ. Ông ta im lặng nhìn theo cô. Rồi hất mặt về phía Hạ Lan:

- Đi theo cô ta đi. Coi chừng cô ta chạy ra đường đó.

- Dạ.

Hạ Lan hấp tấp đuổi theo Quý Phi. Phía trước, Quý Phi chạy xuống phòng nghỉ. Cô định đi theo dõi. Nhưng đến giữa sân thì thấy xe Trần Nghiêm từ ngoài cổng chạy vào. Cô bèn đứng lại chờ anh. Nhưng rồi, cô đổi ý đi ra tận chỗ đậu xe.

Trần Nghiêm vừa đóng cửa xong, xoay người qua thấy Hạ Lan, anh hơi ngạc nhiên:

- Có chuyện gì vậy? Nhìn chị không được bình thường.

- Quý Phi nó khóc đấy. Nó ...

Trần Nghiêm thoáng nhú mảy:

- Lại gây với ai nữa hả?

Hạ Lan buột miệng:

- Với giám đốc.

- Chị nói gì? – Trần Nghiêm nhướng mắt.

Hạ Lan vội sửa lại:

- Trời ơi! Tôi nói năng lộn xộn quá. Nó dám cãi lại giám đốc.

- Cô ấy điên rồi sao? Nhưng có chuyện gì vậy?
- Khách hàng khiếu nại là tôm bị bươm aga, mà lô hàng đó là Quý Phi nhập. Ông gọi nó lên la nó.
- Có lỗi mà còn cãi à? Cô ta quá đáng thật.
- Không phải cãi chuyện đó. Tại ông nói nó gây xào xáo nội bộ. Nó cãi lại là không có.
- Lẽ ra cô ta nên im lặng.
- Nhưng tính nó cậu biết rồi, cái gì oan ức là cãi tới bến. Lúc nãy nó vừa sợ vừa tức, nhìn nó run đến phát tội.
- Cô ta còn trên đó không?
- Không, ông nói chưa hết câu là cổ khóc rồi bỏ chạy ra ngoài. Làm ông bất ngờ làm tỉnh luôn.

Trần Nghiêm thoáng mím môi:

- Khóc nhiều lắm à?
- Ừ.
- Cô ta đâu rồi? Chị biết không?
- Đi xuống phòng nghỉ rồi.
- Thôi được, để tôi giải quyết.

Anh đi nhanh vào sân. Hạ Lan cũng đi theo. Cô chép miệng:

- Chuyện này lớn quá, đây rồi không biết có đền không. Chú Hoàng giận dữ lắm. Ông la quá trời.
- Lẽ ra, chị nên gọi tôi về và đừng để Quý Phi lên phòng giám đốc.
- Lúc đó quỳnh quá, nên tôi quên.

- Thôi được, chị lên làm việc đi.

- Cậu xuống đỡ nó nghe.

43. Chương 43

Trần Nghiêm không trả lời. Anh băng qua khoảng sân đi xuống phòng nghỉ dành cho nữ. Cửa phòng chỉ khép hờ và xung quanh vắng ngắt. Anh gõ nhẹ cửa để gọi. Nhưng bên trong vẫn im lặng, bắt buộc anh phải mở cửa bước vào trong.

Trong phòng không có ai ngoài Quý Phi. Cô ngồi ở góc phòng, chúi mặt xuống gối khóc. Nghe tiếng chân cô cũng không hề ngẩng lên xem ai vào.

Trần Nghiêm đến ngồi xuống phía trước mặt cô, lên tiếng một cách trầm tĩnh:

- Đừng khóc nữa. Chuyện cũng không lớn như cô tưởng đâu. Cô bình tĩnh lại đi.

Nghe giọng nói của anh, Quý Phi ngẩng phắt lên vì ngạc nhiên. Khuôn mặt cô đầm đìa nước mắt. Mắt mũi đỏ hoe vì khóc nhiều. Trần Nghiêm nhìn cô chăm chăm. Rồi rút khăn trong túi ra, tự tay lau cho cô một cách nhẹ nhàng.

- Đừng sợ như vậy, không có gì ghê gớm lắm đâu.

Giọng Quý Phi như vỡ ra:

- Anh không biết chuyện gì đâu, khách hàng họ ...

Trần Nghiêm gật đầu:

- Tôi biết rồi, và tôi sẽ đứng ra giải quyết chuyện này. Cô không nên sợ quá như vậy.

- Làm sao mà tôi không sợ được. Tôi cũng không hiểu tại sao lại sợ xuất như vậy. Từ trước giờ, có ai bị như tôi đâu.

- Cũng có đấy, nhưng dưới hình thức khác. Làm việc ở khâu đó không dễ dàng gì đâu.

Quý Phi lại òa khóc lên:

- Đã biết không dễ dàng, sai giám đốc còn đuổi tôi?

- Không có chuyện đó, không bao giờ.

- Lúc đó không có anh, nếu anh được nghe chính ông ấy nói ...

Trần Nghiêm giơ tay chặn lại:

- Những câu nói lúc này không nghĩa lý gì cả. Nó chỉ nói ra lúc tức giận. Quyết định cho một người nghỉ việc không phải là chuyện đơn giản, cô nên hiểu điều đó.

Quý Phi lắc đầu như không tin. Rồi lại gục xuống khóc tiếp. Cô đang khủng hoảng tình thần, và rất đau lòng vì ý nghĩ mình bị quất mắng.

Trần Nghiêm kiên nhẫn ngồi chờ cho cô bớt khóc. Anh hiểu Quý Phi bị xúc động ghê gớm. Lần đầu tiên cô vấp ngã trong nghề nghiệp. Và cũng là lần đầu tiên bị quất tháo dỡ đội. Có lẽ hơn ai hết, anh là người hiểu được điều đó là quá sức chịu đựng của cô.

Và anh nghiêng tới tìm cách kéo mặt cô lên:

- Sao lại yếu đuối vậy, Quý Phi? Bình thường cô bướng bỉnh lắm mà. Cô hãy hiểu rằng chuyện này không có gì ghê gớm. Mà nếu có như vậy, thì tôi sẽ che chắn cho cô, cô sẽ được an toàn mà.

- Tôi biết mình đã làm mất uy tín công ty, làm thất thoát tiền tôi sợ lắm. Chưa bao giờ tôi gây ra cái gì nghiêm trọng như vậy.

Trần Nghiêm nhìn cô âu yếm. Cái nhìn vị tha và trong đó có cả sự che chở mệnh mông.

- Tôi sẽ đứng ra giải quyết cho cô. Cô sẽ không phải chịu trách nhiệm gì cả. Cô không tin tôi đủ khả năng làm việc đó sao?

- Không thể đâu. Ai làm thì người ấy phải chịu.

Trần Nghiêm chặn lại:

- Nhưng cô không đủ sức giải quyết chuyện nghiêm trọng này. Tôi biết như vậy là quá mức đối với cô. Còn đối với tôi, nó không là gì cả, chỉ là một sự rắc rối. Đây đâu phải là lần đầu công ty xảy ra cố sự.

Quý Phi ngược lên, như không tin, rồi cô thì thầm:

- Chẳng lẽ còn cái gì ghê gớm hơn?

Trần Nghiêm gật đầu điềm tỉnh:

- Còn chứ, nhiều chuyện điên đầu hơn. Nhưng rồi cũng giải quyết được. Không sao cả.

Quý Phi nhìn anh chăm chú:

- Thật lạ, tôi không tin một chuyện trầm trọng thế này, đối với anh lại nhẹ tênh như thế.

Trần Nghiêm mỉm cười:

- Không nhẹ tênh, nhưng có thể giải quyết. Những chuyện ở công ty đều không vượt quá khả năng của tôi. Và giám đốc cũng vậy.

Quý Phi rụt rè:

- Tôi gây ra lỗi như vậy, làm thiệt hại công ty, anh không thấy giận sao?

- Nếu là người khác, thì tôi sẽ không nhẹ tay, sẽ không giữ bình tĩnh nổi. Nhưng chuyện này tôi chỉ thấy đau lòng.

- Anh nói gì? – Quý Phi nín khóc hắt, và nhìn anh với vẻ hoài nghi.

Trần Nghiêm nghiêng tới vuốt ve tóc cô:

- Tôi đau lòng vì cô phải chịu cú sốc như vậy, nhất là không chịu được khi cô buồn.

- Lẽ nào anh quan trọng cảm xúc của tôi hơn là thương hại của công ty?

- Chuyện này thì là vậy.

- Nhưng rồi khi đương đầu với khách hàng, anh sẽ thấy giận.

- Tôi không thấy gì cả, vì người gây ra là cô. Là cô chứ không phải ai khác.

Và anh chìa tay ra kéo cô đứng lên:

- Bây giờ nín khóc đi, và xem như không có chuyện gì cả. Cô xuống làm việc tiếp đi, vui vẻ lên nào.

Quý Phi vịn tay anh đứng dậy. Cô giot tay chùi mắt. Nhưng khuôn mặt vẫn buồn rầu không tươi lên nổi.

Trần Nghiêm cúi xuống nhìn cô. Thấy vẻ buồn hoảng loạn và sự sợ hãi còn vương vất trên nét mặt cô, anh hơi kéo cô lại gần, nói như dỗ dành:

- Xuống làm việc như bình thường đi. Mọi việc cứ để tôi lo. Tôi muốn cô yên tâm như chẳng có chuyện gì xảy ra. Cười lên đi.

Quý Phi cố gắng cười, nhưng là nụ cười gượng chẳng có chút sinh khí. Trần Nghiêm biết không thể dỗ cho cô khuây khỏa được, nhưng phải lo giải quyết chuyện của cô, nên anh buộc phải đi ra.

- Bây giờ tôi phải lên làm việc với giám đốc, chiều nay tôi sẽ đưa cô về. Cô xuống dưới đi.

- Vâng.

Quý Phi ngoan ngoãn đi ra cửa. Trần Nghiêm đi lên dãy phòng hành chính. Còn cô theo lối xuống sảnh. Vừa đi, cô vừa cẩn thận chùi lại mắt. Sợ bị mọi người thấy mình khóc.

Khi cô trở xuống sảnh thì thấy Sang đã ở đó. Anh ta đang nói chuyện với mấy người xung quanh. Thấy Quý Phi xuống, anh ta đi về phía cô.

- Thế nào rồi cô Phi? Nghe nói giám đốc la cô dữ lắm hả?

- Tôi nghĩ anh đã rình mò nghe được rồi và không những đã phát lại cho mọi người, hỏi chi nữa?

Sang gật gù:

- Thật đáng nể. Miệng lưỡi vẫn còn gai góc lắm.

- Tôi dành cách nói đặc biệt đó cho mỗi mình anh mà.

Sang nhâng nháo chuyển đề tài:

- Lúc trước, thấy cô không phân biệt nổi loại tôm, là tôi hơi nghi rồi. Làm lâu, tôi tưởng cô khá hơn. Ai ngờ tôm bị bơm aga mà cũng không phát hiện ra nổi. Chậc!

Anh ta thở hắt ra, ra điệu lo lắng:

- Phen này công ty lỗ đậm, chắc lương tui tôi bị giảm quá.

Quý Phi mím môi, nhất định không chịu thua:

- Chỉ có những người mờ ám như anh mới hiểu hết thủ đoạn của bọn thương lái gian lận. Chứ ngay thẳng quá làm sao đoán nổi mấy chuyện đó.

- Ủ, ngay thẳng quá, trong sạch quá nên làm cho công ty mất uy tín. Tôi hơi lạ là sao cô còn muối mặt xuống làm việc. Lúc này giám đốc đuổi việc cô mà.

Quý Phi tái mặt:

- Anh ...

Cô chợt quay ngoắt người, bỏ chạy ra ngoài sân. Vừa chạy, vừa bùm miệng khóc. Mặc kệ giọng cười đắc thắng của Sang đuổi theo. Mặc kệ cả những cái nhìn của những người đứng quanh đó.

Bị đánh trúng vào điểm đa cảm nhất, cô hoàn toàn mất khả năng chống đỡ. Và cô chợt nhận ra mình phải tự nghĩ sớm hơn. Phải bỏ về từ lúc ra khỏi phòng giám đốc, chứ không phải đợi đến khi bị tên Sang vạch mặt.

Quý Phi vừa ra đến nhà xe thì Hạ Lan cũng vừa từ phòng hành chính đi ra. Cô định chạy theo hỏi, nhưng không kịp, vì chiếc xe đã chạy tuốt ra cổng.

Hạ Lan đứng thẩn người nhìn theo. Rồi cô chạy lên lầu tìm Trần Nghiêm. Cô định lên phòng anh thì thấy anh cũng vừa từ phòng giám đốc đi ra.

Hạ Lan nói ngay:

- Lúc này cậu nói thế nào, sao Quý Phi bỏ về vậy?

Trần Nghiêm nhú mày:

- Cố về rồi à? Lúc nào?

- Mới tức thì, tôi chỉ kịp thấy xe nó chạy ra cổng chứ không kịp hỏi gì cả.

Trần Nghiêm đứng yên suy nghĩ một lát. Hạ Lan nóng ruột hỏi làm anh phải quay lại.

- Cứ để tôi đi tìm, chị làm việc đi.

Rồi anh đi xuống lấy xe. Ra khỏi cổng, anh lấy máy ra gọi Quý Phi. Nhưng chỉ nghe tiếng chuông chứ cô không mở máy. Thái độ khó hiểu của cô làm anh nhíu mày lo ngại. Anh nghĩ rằng Quý Phi đã gặp chuyện gì đó. Chứ nếu không, cô sẽ không phản ứng bốc đồng như vậy.

Trần Nghiêm lái xe đến nhà cô, anh đậu xe ngoài cổng, rồi bước đến bấm chuông.

Người ra mở cổng là ông Huỳnh. Ông hình như rất bất ngờ khi thấy Trần Nghiêm. Sau mười mấy năm không gặp, dù biết trong lòng anh, sự hận thù đã không còn nữa, ông vẫn không khỏi mang mặc cảm.

Hai người một già, một trẻ đều tự vượt lên những ý nghĩ riêng. Và Trần Nghiêm chủ động lên tiếng trước:

- Chào bác.

Ông Huỳnh nói chậm rãi:

- Cháu vô nhà đi.

Trần Nghiêm đi theo ông vào phòng khách. Anh mở đầu câu chuyện bằng một lời giải thích:

- Cháu tới tìm Quý Phi, không biết là cổ đã về chưa?

- Nó chưa về. Nhưng sao cháu tìm nó giờ này. Đây là giờ làm việc mà, trong công ty có chuyện gì sao?

- Dạ, cũng có đó. Xảy ra một chuyện nhỏ thôi. Và cổ ...

44. Chương 44

Anh ngừng nói khi nghe tiếng chuông reo. Ông Huỳnh đứng dậy bước ra nói chuyện. Rồi ông quay qua nhìn Trần Nghiêm như dò hỏi, đồng thời vẻ mặt lo ngại, nghiêm trọng:

- Sao đang giờ làm mà nó đi ra ngoài, có phải vì chuyện mà cháu nói không? Nó đang ở bệnh viện.

Trần Nghiêm sửng người. Lần đầu tiên anh có cử chỉ mất bình tĩnh khi anh đứng bật dậy:

- Ai gọi đến cho bác, họ có nói cổ thể nào không?

- Bị gãy chân, cũng không đến nỗi nguy hiểm. Nhưng không hiểu tại sao nó lại ra đường giờ này chứ. Để bác đến đó xem.

- Cháu sẽ đi với bác.

Ông Huỳnh đi vào nhà trong. Nhìn ông có vẻ chậm chạp, nặng nề và mất đi phong thái linh hoạt trước đây. Đến nỗi Trần Nghiêm phải nhìn theo một cách tự lự.

Khi đến bệnh viện, ông Huỳnh như không muốn vào ngay. Ông vẫn ngồi yên trên xe, nói một cách chậm rãi:

- Cháu vào đó trước, bác sẽ đến sau.

Trần Nghiêm không có thời giờ tìm hiểu ý nghĩ của ông. Anh bước xuống xe, đi thẳng vào trong tìm phòng Quý Phi.

Cô vừa được đưa ra phòng riêng và đang ngồi ủ rũ trên giường. Thấy anh, cô hết sức ngạc nhiên. Rồi bất ngờ òa lên khóc:

- Ba tôi đâu rồi? Tôi sợ lắm. Không hiểu sao nhiều chuyện xảy ra với tôi thế này? Tôi sợ lắm, anh Nghiêm à.

Trần Nghiêm nhìn chăm chú một chân bị băng bột của cô. Khẽ lắc đầu như không đồng ý việc làm của cô.

- Sao lại không nghe lời tôi chứ? Cô đi đâu vậy?

- Tôi vừa xuống xe thì anh ta đâm sầm tới. Tôi thấy anh ta bị ngã xuống đất, còn tôi thì đau ghê gớm. Không biết ai đã đưa tôi đến đây nữa. Lúc đó tôi bị ngất rồi.

Trần Nghiêm khẽ lắc đầu:

- Cô thật xốc nổi. Sao không đợi tôi? Đang giờ làm mà cô bỏ đi đâu vậy?

- Tôi không biết. Lúc đó buồn quá và xấu hổ nên tôi muốn bỏ đi. Anh ta làm tôi chịu không nổi.

- Cô nói ai?

- Anh Sang. Anh ta bảo giám đốc đuổi mà tôi còn lì.

Trần Nghiêm cau mặt như giận dữ. Nhưng không nói gì. Anh vỗ nhẹ lên mặt cô:

- Đừng để ý anh ta làm gì. Lẽ ra lúc này cô phải lên tìm tôi. Tại sao tự bỏ về như vậy? Bây giờ còn đau lắm không?

- Đau ghê gớm, và tôi sợ lắm.

- Hôm nay hai chuyện xảy ra với cô, mà lại quá nặng nề, tôi biết cô sợ lắm, nhưng rồi sẽ qua hết. Tôi không để cô gặp chuyện gì nữa đâu, đừng sợ.

Anh rút chiếc gối qua phía sau cô, đặt xuống giường:

- Nằm xuống cho đỡ mỏi. Đói chưa?

Anh định đỡ cô, nhưng Quý Phi lắc đầu:

- Thôi, tôi muốn ngồi thế này. Nằm giống bệnh nhân, tôi sợ lắm.

Trần Nghiêm không khỏi mỉm cười vì ý nghĩ ngộ ngộ của cô, nhưng vẫn gật đầu chiều ý.

- Thôi được, nhưng đừng cố gắng quá đấy.

Thật ra, Quý Phi đang rất mệt. Bị căng thẳng thần kinh cộng với chuyện đau đớn, khiến cô bủn rủn cả người. Nhưng vì trước mặt Trần Nghiêm, nên cô không nằm và cô tìm cách đuổi khéo.

- Anh làm ơn gọi cho ba tôi giùm. Không biết máy của tôi đâu mất rồi.

- Ba cô sẽ vô đây. Nhưng gọi ba làm gì? Cần gì cứ nói với tôi.

Mệt quá, nên hết mắc cỡ nổi, Quý Phi đành nói thật:

- Tôi muốn ngủ, anh đi ra ngoài đi.

- Sao?

- Tôi mệt lắm, anh gọi ba tôi giúp đi.

- Tại sao phải gọi ba cô?

Rồi thấy vẻ dờ dẩn của cô, anh đổi ý:

- Thôi được rồi, ngủ đi. Nhưng có tự nằm xuống được không? Để tôi giúp.

Nhưng Quý Phi lắc đầu nguầy nguậy:

- Tôi tự làm được, anh đi ra đi.

Trần Nghiêm đứng yên nhìn cô. Trong mắt anh, có chút gì đó như không hài lòng. Và một chút âu yếm lo lắng lẫn buồn cười. Thấy cô vẫn không đổi ý anh đưa tay xoa nhẹ khuôn mặt cô, rồi đi ra khép cửa lại.

Bây giờ Quý Phi mới thấy yên tâm. Cô tự xoay sở để nằm xuống. Và chẳng bao lâu, cô ngủ mê mệt.

Trong thời gian Quý Phi nằm viện, ngày nào Trần Nghiêm cũng vào với cô. Anh cư xử như người trong gia đình, chứ không chỉ là đồng nghiệp hoặc lãnh đạo chỉ tới thăm hỏi cho ra vẻ quan tâm.

Buổi chiều cuối cùng ở bệnh viện, trước lúc Quý Phi về nhà, thì có một người đến thăm Quý Phi. Cái người mà cô không ngờ đó là Sang.

Thường những bạn bè đến thăm cô thì hay đi nhiều người. Nhưng Sang thì chỉ đi một mình. Anh ta mang cho cô rất nhiều quà. Và cử chỉ thân thiện như từ trước giờ, cô là người mà anh ta mến mộ nhất trong công ty.

Anh ta hỏi thăm và xin lỗi cô một cách rất chi là ân cần. Ban đầu Quý Phi tưởng anh ta hối hận vì đã “góp phần” đưa cô vào viện, nhưng dần dần nói chuyện, cô mới hiểu là anh ta hoảng hốt.

Mà quả thật, Sang đã bắt đầu thấy ngán. Máy ngày nay trong công ty, anh ta nghe rất nhiều về chuyện phó giám đốc ngày nào cũng vào chăm sóc Quý Phi. Một sự săn sóc vượt mối quan hệ của lãnh đạo với nhân viên. Từ trước giờ, anh ta có thấy phó giám đốc quan tâm quá mức tới ai đâu. Trừ chuyện Trúc Hiền đã bị chìm đắm.

Và anh ta đâm ra hối hận vì đã chọc vào người yêu của phó giám đốc.

Anh ta cứ một mực nhắc đi nhắc lại:

- Chuyện cũ bỏ qua nghe Quý Phi. Tôi bận quá. Ai đời lại đi kiểm chuyện với cô. Thôi, bỏ qua nghe. Xin lỗi nhé.

Quý Phi phải nhắc đi nhắc lại mãi là cô không còn để ý chuyện đó. Anh ta vẫn chưa yên tâm. Và nếu không có Thiên Vũ vào, thì có lẽ anh ta cũng chưa về.

Quý Phi bắt đầu thấy mệt, vì phải tiếp khách nhiều lần. Nhưng với Thiên Vũ thì cô thấy sợ nhất.

Ngày nào anh ta cũng vào. Mỗi lần vào là mang theo một bó hoa. Anh ta và Trần Nghiêm chạm trán rất nhiều lần. Và người nào cũng có vẻ lịch sự một cách lạnh lùng nhưng không ai bỏ cuộc.

Tối nay, Thiên Vũ ở lại rất lâu. Quý Phi không muốn anh ta và Trần Nghiêm lại gặp nhau, cô nói như nhắc:

- Tối nay anh không đi hát sao?

Thiên Vũ nheo mắt:

- Phi muốn tôi về hả?

- Đâu có. Tại sợ anh quên, nên tôi nhắc thôi.

- Cuộc sống của tôi, dĩ nhiên là tôi không quên rồi. Nhưng tôi muốn ở lại với cô, tại sao lại không nhỉ?

Quý Phi miễn cưỡng mỉm cười:

- Thì tôi có nói gì đâu.

Thiên Vũ ngồi im một lát, khuôn mặt rất đăm chiêu, có vẻ gì đó bồn chồn và thiếu tự nhiên trong cử chỉ của anh ta, khiến Quý Phi thấy lạ lùng.

Cô nói như nhận xét:

- Hôm nay anh lạ quá.

Thiên Vũ cười gượng:

- Vậy sao?

- Anh không nên bỏ hát như vậy.

- Đừng nhắc chuyện đó, Quý Phi. Hôm nay tôi có một chuyện quan trọng cần nói với cô.

Và anh ta lặng im. Quý Phi sợ hãi nhìn anh ta. Cô có linh cảm anh ta sẽ nói ra điều đó. Cái điều mà cô biết chắc mình sẽ từ chối. Mà cô thì không muốn nói ra điều đó.

Cô khẽ nói:

- Đừng nói gì hết anh Vũ. Đừng bao giờ nói ra, không hay đâu.

- Không, tôi không chịu được nữa. Tôi muốn đi đến một kết thúc.

- Kết thúc gì chứ?

- Tôi biết anh ta yêu cô. Tôi và anh ta không thể nào cứ chỉ là bạn cô. Anh ta cứ lạnh lạnh quan sát tôi, nhưng tôi biết anh ta cũng không muốn kéo dài tình trạng lằng lằng này, và tôi nóng nảy hơn, tôi muốn cô nói lên sự lựa chọn của mình.

- Thật ra ... tất cả là do anh tưởng thôi.

- Tôi không tưởng tượng, Quý Phi ạ. Giữa hai người, cô yêu ai?

Quý Phi lắc đầu định bảo anh ta đừng nói. Nhưng ngay lúc đó, Trần Nghiênn xuất hiện ở cửa. Thiên Vũ thoáng cau mày khó chịu. Nhưng rồi lập tức, anh ta đã làm một việc hết sức kỳ cục.

Anh ta chờ Trần Nghiênn bước vào, rồi nói ngay:

- Đây rồi. Hôm nay có mặt hai chúng tôi, cô nói đi, cô chọn ai.

Quý Phi kêu lên:

- Đừng bắt tôi làm một việc lỗi bịch thế. Tôi không phải như Trúc Hiên.

Thiên Vũ nóng nảy:

- Tôi và Trần Nghiênn đều biết cô không giống Trúc Hiên, và hai chúng tôi đối với cô cũng không giống như với Trúc Hiên. Chính vì vậy mà chúng tôi đã kiên trì đến ngày hôm nay.

Thật kỳ cục, anh ta đã đặt ba người vào một tình thế quá thực tế. Đã bắt cô chọn lựa cái điều cô không thể chọn. Vì nếu nói ra sẽ rất kỳ với Trần Nghiêm, bởi vì anh có nói gì đâu.

Quý Phi lén nhìn Trần Nghiêm, anh cũng đang nhìn cô chăm chú. Về mặt anh trầm tĩnh, nhìn cô chăm chú. Về mặt anh trầm tĩnh, nhưng trong mắt có cái gì đó như một dấu hỏi và anh vẫn cứ im lặng.

Quý Phi chợt thấy hoang mang. Không hiểu Trần Nghiêm nghĩ gì lúc này. Trong lúc cô còn chưa biết nói gì thì Thiên Vũ chợt bước tới, lắc tay cô một cái vẻ nóng nảy:

- Cô đừng né tránh nữa, tối nay tôi muốn biết sự thật.

Cử chỉ mạnh bạo của anh làm Trần Nghiêm thoáng cau mày, anh nói giọng nghiêm nghị:

- Anh không thể nhẹ nhàng hơn sao?

Quý Phi không chịu nổi sự thúc ép, cô chợt bùm mặt nói như la lên:

- Anh đi ra ngoài đi, tôi không chịu nổi khi thấy mặt anh.

Thiên Vũ lùi lại, vẻ mặt đau đớn thất vọng, vừa như mất hẳn tự tin. Anh lạc giọng:

- Có nghĩa là cô đã lựa chọn?

Và bất chợt, anh ta lao ra cửa. Đột ngột đến nỗi Quý Phi ngỡ ngẩn nhìn theo không kịp hiểu.

Chỉ có Trần Nghiêm là không ngỡ ngẩn, anh trầm tĩnh xoay mặt cô lại:

- Em không hề nghĩ đến anh ta. Vậy còn anh?

Lại một lần nữa, Quý Phi bị bất ngờ. Cô chưa biết phản ứng thế nào, thì Trần Nghiêm đã nói:

- Từ lâu rồi, anh nghĩ rằng nếu để lòng thù hận giết chết tình yêu đối với em, thì anh sẽ mất một góc lớn cuộc đời mình. Anh yêu em.

Và không đợi Quý Phi trả lời, anh cúi xuống môi cô. Quý Phi chơi với một lát, rồi ngẩng đầu lên đón nhận. Trong lúc này, cô chợt nhớ lại thái độ xa cách xưa đui của anh ta ngày cô trước. Nhưng nhớ chỉ để mà nhớ, ngoài ra nó không có ý nghĩa gì nữa.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-thoi-ta-duoi-bong>